

Departamentul de ***servicii poștale*** al societății noastre
de difuzare trimite colete de cărți atât pentru persoanele
fizice cât și cele juridice, în condiții foarte avantajoase.

Sunați la telefonul 021-223.63.07

sau scrieți-ne pe adresa

S.C. ALCRIS '94 DIFUZARE S.R.L., Str. Teodosie Rudeanu,
Nr. 54, Sector 1, București.

Comenzi on-line:

www.alcris.ro

Titlu original (eng.): One Man's Heart

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
JOSEPHSON, ANN

Idilă pe mare / Ann Josephson

Traducător: Silvia Iorgulescu

București: Alcris, 2007.

ISBN 978-973-646-509-3

I. Micu Aurelian (Editor)

II. Drăghici Ioan (Lector)

821.111. 31=135.1

Colecția „EL și EA “

ANN JOSEPHSON

Idilă pe mare

Traducerea și adaptarea în limba română de
SILVIA IORGULESCU

ALCRIS

Vă recomandăm din aceeași colecție următoarele titluri:

607. BĂRBATUL DIN TRIPOLI

– Cathy Andrews

Bulversată de o decepție în dragoste și sub influența unei doze mari de alcool, Lisa petrece noaptea cu Bryn. Era fecioară. Bryn îi propune căsătoria, iar ea, până la urmă acceptă... Și iat-o sub soarele de plumb al Libiei, în plină exploatare petrolieră. Totul este nou pentru ea, străin, deconcertant. E soția lui Bryn, dar nu simte nimic pentru el. Iar Bryn pare să se intereseze mai mult de o veche pasiune. În condițiile acestea, ce poate face Lisa?

608. VECHILE SEIFURI

– Dominique Arly

Eram hoț și am devenit asasin. Eu, muncitorul onest, băiatul liniștit... Și toate astea, din cauza unei femei... Dar și pentru că aveam datele necesare. Patronul îmi spusese într-o bună zi: „Trebuie să știi, dragul meu, că toate seifurile mai vechi de anii '60 nu sunt bune de nimic. Ascultă la mine! Dar cei care au astfel de seifuri în casă habar n-au, și asta doar pentru că n-au fost călcați de hoți până acum“. Povestea unui om care a visat să-și depășească situația și s-a crezut pentru un moment un cavaler în căutarea prințesei sale.

609. ÎNTÂLNIRE ÎNTÂMPLĂTOARE

– Barbara York

O simplă cădere pe stradă, și Sharon se află în fața șansei vieții: întâlnirea cu bărbatul visurilor sale. Hazardul... Povestea continuă clasic: cei doi se iubesc, se căsătoresc și speră să trăiască fericiți până la adânci bătâneți, înconjurați de o mulțime de copii. Dar atunci când fata nu este bogată, nici de o mare frumusețe, iar salvatorul este totodată plin de farmec, și imens de bogat, ce se întâmplă? Sharon va trebui să se confrunte cu toată suferința pe care o poate duce acest gen de întâmplare.

Capitolul 1

La fiecare pas, picioarele lui Nancy se afundau plăcut în covorul gros și moale.

— E ca și cum ai păși pe un burete, zise ea, bucuroasă. Nu-i așa că hotelurile sunt foarte frumoase, Lee? M-am mai intrat niciodată într-unul.

Lisa Maxwell își petrecu brațul pe după umerii firavi ai fetei și o strânse cu tandrețe.

— Totul e minunat, draga mea. Vaporul va fi uriaș, ca un hotel plutitor. Dar va fi și mai distractiv. Vom avea la dispoziție cantități impresionante de mâncare și dulciuri, multe jocuri captivante și vom putea înota în piscină. Draga mea, cred că sunt la fel de emoționată ca și tine.

Și pe bună dreptate, dat fiind că fața tinerei, înconjurată de bucle fine blond-argintii, părea foarte palidă. Nu mai avea poftă de mâncare, și în ultimele zile zâmbetul ei devenise aproape nervos. Nu din pricina faptului că avea grijă de Nancy, nu. O fetiță de zece ani, timidă și

ascultătoare, nu reprezintă o povară pentru cei care o iubesc, iar Lisa o cunoștea deja de trei ani.

Da, anii trecuseră greu sau doar i se păruse astfel, pentru că Lisa, la douăzeci și doi de ani, tânjea din tot sufletul să i se întâmple ceva cu adevărat palpitant. De fapt, acceptase slujba de a deveni un soi de soră mai mare a lui Nancy doar pentru că i se promisese că la un moment dat amândouă vor face o călătorie importantă în Africa de Sud și înapoi.

Acum trei ani, când lucra la spital, se întâmplase să audă conversația dintre domnișoara Veness și una dintre colegele sale. Anthea Veness, o doctoariță pricepută, povestea că fratele ei, la rândul lui doctor, suferea foarte mult din pricina pierderii soției și se gândise să plece într-o călătorie pe mare. Copilul trebuia însă supravegheat de cineva până când doctorul avea să trimită după ea.

– Fetița e foarte sensibilă, pentru că poartă ochelari. De altfel, e timidă de felul ei. Acum, locuim împreună și există o femeie care vine ziua să aibă grijă de Nancy, dar nu e foarte potrivită pentru slujba asta. Nancy are nevoie de cineva care să fie suficient de tânăr ca să fie interesat de jocurile și de lecțiile ei, și care să-i dea încredere în forțele proprii. Dar unde să găsești așa ceva în ziua de azi?

Din întâmplare, își întoarse privirea și întâlni ochii înțelegători ai Lisei, dar nu mai fusese vorba despre întâmplare când începuse munca de convingere pe lângă Lisa, propunându-i să plece din spital și să se instaleze la reședința Veness din Richmond.

Lisa era mulțumită cu munca ei de la spital. Îi plăceau colegele și doctorii profesioniști cu care schimba din când în când câte o vorbă, două. Dar fu nevoită să recunoască în fața Antheei Veness că era nemulțumită să locuiască la cămin, iar un apartament propriu sau

chiar închiriat împreună cu altcineva nu-i era deloc la îndemână. Era o fată cu venituri modeste și n-avea părinți.

După câteva luni de când sosise în casa Veness, Lisa își dădu seama că o astfel de viață nu era deloc interesantă și începu să regrete fostul ei post. Domnul Veness era plecat în Africa de Sud, iar munca Antheei o ținea închisă în biroul propriu de dimineața până seara târziu. Egoistă fără intenție, sora doctorului Veness o lăsa pe Lisa singură, fără alte mijloace de distracție decât cărțile și radioul. Și cum scrisorile doctorului nu mai aminteau nimic despre venirea copilei în Africa de Sud, Lisa începuse să-și piardă speranța.

Doi ani și câteva luni trecuseră astfel. Nancy crescuse mult, devenind destul înaltă pentru vârsta ei. Era o fetiță drăguță, cu părul castaniu și ochi căprui, foarte inteligenți. Lisa o duse la fotograf și trimise portretul ei către Durban, iarna trecută, de Crăciun.

În ianuarie, sosi o scrisoare. Domnul Veness voia ca Nancy să vină la Durban. Povestea că avea acolo o menajeră foarte bună și-și făcuse mulți prieteni care aveau copii cu care fetița se putea juca.

Lisa începu pregătirile cu mult calm, împărțită între teamă și emoție, dar nu mai reuși să se odihnească bine din clipa în care aflase că plecarea lor era iminentă. Africa! Ea, Lisa Maxwell, va trece tropicele și va ocoli Capul Bunei Speranțe, cunoscut doar din cartea de geografie, se va scălda în Oceanul Indian...

Acum, se aflau în Southampton, în prima etapă a călătoriei. În această noapte urmau să doarmă la hotel, iar mâine aveau să se imbarce pe Wentworth.

Nancy se opri lângă o fereastră.

— Uite, se vede marea, zise copila.

— Da, se pare că se află în port și Queen Elizabeth II.

Poate o vedem mâine...

– De ce toate bărcile au nume de fete?

– Pentru că sunt grațioase ca o femeie. Haide, draga mea, trebuie să mănânci. A, și ia-ți ochelarii de soare de la ochi. Nu sunt foarte potriviți în interior. Nancy râse. Ea însăși alesese ochelarii de soare cu rame albe și era convinsă că aceștia îi ofereau un aer de eleganță.

– Îi păstrez până când ne întâlnim cu cineva, promise ea, apoi îi ascund repede.

Lisa nu insistă. Începură să urce scările. Sus, fetița se întoarse și gesticulă voioasă:

– Uite, acolo sunt bagajele noastre... ce multe sunt...

O scurtă exclamație, apoi un zgomot surd și... fata se rostogoli în jos pe scări.

– Nancy! strigă Lisa, aplecându-se lângă ea. Unde te-ai lovit?

Dar înainte ca Nancy să răspundă, o mână puternică și fermă, masculină, ridică fetița de la pământ.

– Ești bine? întrebă el, repezit.

Lisa îl privi, încercând să-l asigure că totul era bine, dar observă că necunoscutul se adresase exclusiv lui Nancy.

Copila se freca de zor la ochi.

– Mă doare glezna, Lee, se smiorcăi ea. Și mi-am pierdut ochelarii.

– Îmi vom găsi. Te doare tare?

– Puțin.

Copila se adresa apoi bărbatului care o ținea încă grijuliu de umeri:

– Mulțumesc pentru că m-ați ridicat de la pământ.

Lisa era gata să se alăture acestei mulțumiri, când bărbatul îi vorbea, cu un accent neutru și detașat:

– Presupun că dumneavoastră aveți grijă de fetiță. Păcat că nu v-ați deranjat să-i explicați că ochelarii de soare nu sunt potriviți în interior. Ați fi salvat-o de la o spaimă groaznică.

Obrajii palizi ai tinerei se aprinseră de indignare. Ce creatură nesuferită! Cum îndrăzneă s-o învinovățească pentru încăpățânarea copilărească a lui Nancy? Încercând să-și mențină calmul, Lisa replică:

– Se vede că nu știți nimic despre copii. Le place foarte mult să fie originali.

– Dar asta nu înseamnă că trebuie să-i lăsăm să facă tot ce vor.

Cuvintele lui reprezentau mai mult decât o simplă sugestie. Tonul lui era tăios și autoritar.

Plictisit de conversația cu Lisa, necunoscutul se reîntoarce către Nancy.

– Cred că ți-ar trebui un bandaj, dacă vrei să fii pregătită pentru îmbarcarea de mâine!

Fie din pricina șocului, fie a intervenției neașteptate a bărbatului, Nancy păru dezarmată.

– De unde știți că plecăm cu barca?

– Vaporul, o corectă bărbatul. Aproape toată lumea din hotel se îmbarcă pe Wentworth.

– Și dumneavoastră?

El încuviință din cap.

– Dar eu nu stau la hotel. Am venit să-mi văd niște prieteni.

Apoi, adresându-se unui om din personalul hotelului:

– Adu-mi te rog apă rece, un prosop și un bandaj.

O luă pe copilă în brațe și o așeză pe o canapea din hol. Lisa rămase în picioare, nervoasă. Nu mai întâlnise niciodată pe nimeni care să reușească s-o facă să se simtă atât de prost.

Omul aduse apa și cele necesare pentru bandajarea gleznei copilei. Necunoscutul îi scoase fetei pantoful și-i înfășură în jurul gleznei prosopul ud.

– Cum vă cheamă? întrebă fata, mult mai sociabilă decât se purta în general cu străinii.

– Kennard, replică el.

– Și mai cum?

– Mark Kennard. Te simți mai bine?

– Da. Ne vom revedea pe ba... vapor?

– Sigur. Poate că Nancy nu era sensibilă la manierele foarte discutabile ale acestui bărbat, dar Lisa da.

În sfârșit, necunoscutul se ridică și o privi de sus în jos cu ochii lui de un albastru înghețat. Chipul lui părea foarte sever, poate din pricina bronzului intens și a obrazilor cu pomeți proeminenți. Îmbrăcat într-un costum negru, bărbatul avea un aer trist, saturnian.

– Mulțumesc pentru tot ce ați făcut pentru noi, domnule Kennard, zise ea distantă.

– Nici o problemă. Sper că veți fi mult mai grijulie cu fetița la bordul vasului.

– Mă voi descurca, mulțumesc.

O lumină amuzată apărură în ochii lui:

– Presupun că v-am enervat cu atitudinea mea, dar dumneavoastră m-ați scos din sărite, lăsând acest biet copil să cadă din pricina neglijenței. Dacă lovitura era mai gravă, puteați spune adio călătoriei până la Cape Town.

– Mergem la Durban, interveni Nancy. Lee mă duce la tata.

– Călătoriți singure? Doar voi două? întrebă bărbatul, ridicând mirat din sprâncene.

– Am grijă de Nancy până când ajungem, explică Lisa.
– Ah, Doamne, făcu bărbatul cu o expresie enigmatică. Ați mai călătorit pe mare?

– Nu.

– Atunci, presupun că ar trebui să vă avertizez despre existența unor ciudate personaje la bordul vaselor. Cavalerii seducători. Vă sfătuiesc să nu-i luați în serios. Noptile lungi pe mare dau la iveală ce e mai rău în bărbați.

Ei, domnul Kennard nu risca să se transforme atât de mult încât să pară un tip seducător, se gândi Lisa cu ciudă. Oare câți ani avea? Treizeci și cinci, poate.

– Mulțumesc pentru sfaturi. O să țin minte ce mi-ați spus!

– Bine. Bon voyage, domnișoarelor.

Le părăsi cu un zâmbet ușor și se îndepărtă grăbit. Lisa rămase fără replică. Revenind la realitate, se întoarse către Nancy.

– Poți să mergi?

– Da. Lee, nu ți-a plăcut de domnul Kennard?

– Nu prea. Să mergem în restaurantul hotelului, adăugă tânăra, încercând să schimbe subiectul.

– E un tip ciudat, insită Nancy. A fost drăguț cu mine, și răutăcios cu tine. Și totuși, tu ești frumoasă, și eu nu. Am impresia că te crede proastă pentru că ești frumoasă.

– Mă tem că așa e. Să sperăm că au mâncare bună, adăugă ea, deschizând ușa restaurantului.

Dar Nancy nu renunța niciodată ușor la un subiect.

– Crezi că ar trebui să mai vorbim cu el pe vapor?

– Nu, dacă reușim să-l evităm.

– Lee, cu ce crezi că se ocupă?

– E avocat, răspunse ea cu fermitate. Într-o zi va deveni un judecător îngâmfat și enervant.

Aceste cuvinte o făcură pe fată să izbucnească într-un râs plin de veselie, cum rar i se întâmpla.

Era ora unsprezece și un sfert când Lisa și Nancy părăsiră în sfârșit hotelul, a doua zi. Era târziu, și totuși aveau să mai piardă încă destul timp cu formalitățile. Până la urmă, reușiră să treacă de toate verificările și se îndreptară către vapor.

Învăluite în mirosul nefamiliar al ambarcațiunii, amestec de căldură și lemn de tec, cele două urmau stewardul care le conducea către cabina lor.

– Bagajele dumneavoastră se află deja aici, zise bărbatul. Prânzul va fi la ora unu, iar la patru plecăm.

– La patru, repetă Nancy, dezamăgită, când stewardul plecă. De ce nu mai devreme?

– E destul de greu să îmbarci toți oamenii și bagajele. Ar trebui să te bucuri că noi suntem deja la bord și cabina e foarte drăguță, o consolă Lisa.

Într-adevăr, Nancy acceptă repede realitatea. Studie cu atenție paturile mici, cercetă dulapurile pentru haine și pretinse un locșor numai al ei în care să-și pună cărțile pe care le adusese cu ea.

Lisa începu să despacheteze lucrurile. Nu se putea obișnui cu faptul că această minusculă, dar fermecătoare cabină avea să fie casa ei pentru următoarele trei săptămâni. Ca toate întâmplările îndelung așteptate, și aceasta părea prea minunată ca să fie credibilă. Deodată, își aminti momentul despărțirii de doamna Browne, cea care se ocupa de menajul vilei din Richmond.

– Vă sun să ne vedem la întoarcere, îi spusese Lisa.

– Dacă te mai întorci, răspunse cealaltă, privind-o semnificativ. Azi-dimineață ți-am ghicit în frunze de ceai. Ai în fața ta două încercări, Lisa. Una mai mică, cealaltă mai dificilă. Nu pot spune care va fi prima, dar pot să te asigur că au legătură cu un bărbat. Frunzele de ceai nu mint!

Lisa nu avusese curajul să râdă, de teamă să nu-i jignească sentimentele doamnei Browne. Bătrânica aceea de treabă vedea în viitor numai ce voia.

Desigur, se supărase puțin la căderea lui Nancy. Bărbatul ăla arogant și enervant o privise de parcă ar fi putut să-i facă viața grea, dar slavă Domnului nu va mai avea nici o legătură cu el pe viitor.

Voia să se bucure de această călătorie, să-și amintească de ea cu plăcere. Probabil că la bord va întâlni destule femei drăguțe cu care să vorbească. Dacă nu, își adusese cu ea mașina de cusut portabilă, câteva cărți și rachetele de tenis. Dar cel mai mult i-ar fi plăcut să danseze pe punte, în timp ce vaporul străbătea oceanele.

Gongul care anunța prânzul sună. Pentru această masă, pasagerii puteau sta oriunde voiau în imensa sală a restaurantului. Mesele urmau să fie alocate începând cu ora cinei. În timp ce Lisa și Nancy se delectau cu pui rece și salată, oamenii veneau și plecau în valuri. Majoritatea fetelor exprimau acea nervozitate plictisită care precede plecarea într-o călătorie de lungă durată. Îndată ce Anglia avea să fie lăsată în urmă, lucrurile urmau să se așeze.

Lisa își petrecu restul după-amiezii plimbându-se pe punte și urmărind îmbarcarea restului pasagerilor. Un pian începu să cânte, și tânăra știu că momentul plecării se apropie cu pași repezi.

Lisa se simți privită. Întoarse capul și zări un tânăr. Nu-și dădea seama de când o urmărea. Probabil de ceva vreme, dar Lisa nu-l

remarcase decât acum. Zâmbetul lui o atrase. Era un bărbat încântător, cu părul la fel de blond ca al ei.

Se uită grăbită în altă parte și fu luată prin surprindere când vaporul începu să se miște și să se îndepărteze de țărm.

– Îți vine să plângi? întrebă tânărul de alături.

Presupunând că acesta are intenții bune și simțindu-se într-adevăr emoționată de momentul plecării, Lisa răspunse:

– Puțin, dar mă voi întoarce înapoi în Anglia în mai puțin de două luni.

– Voi, englezii, nu recunoașteți niciodată când sunteți înduioșați de ceva, dar în sufletul vostru sunteți la fel de prostuți ca noi restul.

– Nu ești englez?

– Vrei să mă flatezi? Accentul meu nu mă trădează? Locuiesc în Africa.

– Nu mi se pare că ai avea accent, dar nici n-am mai întâlnit pe nimeni care să nu locuiască pe continent! Presupun că provii dintr-o familie de englezi.

– Așa e. Și am și o educație britanică. Locuiesc la Natal, zise el, apropiindu-se și mai mult. Părinții mei voiau să mă întorc cu avionul, dar m-am gândit că o călătorie pe mare e mai relaxantă. Am studiat din greu la școală.

Nu părea genul care să se epuizeze din pricina învățatului. Dimpotrivă, avea aerul unui tânăr căruia îi reușește tot ce-și propune. Era un bărbat fermecător; sigur pe el, manierat, atrăgător. Lisa nu refuză invitația de a se plimba împreună, braț la braț, de-a lungul punții. Aproape că uitase cât de agreabilă putea fi compania unui bărbat. Discutară multă vreme despre tot soiul de lucruri. Numele lui era Jeremy Carne și luna viitoare urma să se angajeze în Durban la o

fabrică producătoare de motoare de mașină. Viitoarea slujbă fusese găsită de părinții lui, foarte mândri că fiul lor reușise să-și ia diploma de inginer.

– E foarte frumos la Durban. Nu cred că vei mai dori să pleci.

– Poate, dar nu tânjesc după lucrurile pe care nu le pot avea. Sper să pot vedea cât mai multe în timpul pe care-l am la dispoziție.

– Singură?

– Probabil.

– Nu ești o femeie de carieră, nu?

– Nu, răspunse ea, privindu-l curioasă. De ce?

– Pentru că genul ăsta de femeie mă sperie. Dacă mă mai suporti și după cele trei săptămâni de călătorie, îți voi arăta eu locurile interesante din Durban.

– O, cred că va fi foarte frumos. Lisa era fericită. Southampton era deja departe, viața ei începuse să devină cu adevărat palpitantă.

– La ce te gândești? Întrebă tânărul. Mi se pare că ești foarte absorbită și mi-ar plăcea să știu de ce.

– Sunt... bucuroasă. Îmi place foarte mult marea. Ție?

– Da, dar tu pari de-a dreptul încântată. Îți plac câinii?

– Cui nu-i plac?

– Am doi pui de bull mastiff.

– La Natal?

– Nu, pe navă. I-am luat pentru mama. Măine dimineață te duc să-i vezi. Vântul începuse să bată și cerul de aprilie era întunecat.

– Trebuie să mă întorc în cabină, zise Lisa.

Jeremy aprobă, zâmbind.

– Ne vedem în salon mai târziu?

– Nu, trebuie să despachetez.

- Deci, nu ne vom vedea până la cină?
- Da, râse Lisa. De ce? Ți se pare mult?
- Da.
- E foarte drăguț din partea ta, replică tânăra. La revedere.
- Pa, Lisa.

Lisa plecă în direcția greșită, se întoarse cu zâmbetul pe buze și-i mulțumi râzând stewardului care o îndrumă spre propria cabină. Nancy stătea pe podeaua cabinei, cu o carte pe genunchi. Lisa se aplecă și o atenționă.

- Trebuie să te speli și să-ți schimbi rochia. Cina e la șase.
- Mmmm? La șase? Nu-i cam devreme?
- Oarecum. Copiii mănâncă separat, adăugă ea.
- Cum?
- Așa e regula.
- La fiecare masă?
- Da, răspunse Lisa, alegându-i o rochie. E mai bine decât să stai cu adulții. Dacă vrei, vin și eu cu tine o dată sau de două ori.

Spre surprinderea ei, Nancy alese ca la prima ei masă să meargă singură și Lisa se întoarse în cabină, cuprinsă de o oarecare teamă. Copiii de vârsta ei erau de obicei mai încrezători în ei decât fetița pe care tocmai o părăsise. Depășise multe inhibiții în acești trei ani, dar poate nu era de ajuns. Pregătirile pentru o călătorie atât de importantă, dar și faptul că tatăl ei o voia lângă el o făcuseră pe Nancy să-și învingă predispoziția nativă către timiditate. Se va descurca.

Peste jumătate de oră, Lisa nu se mai gândi la ea. Aflase că în această seară ținuta nu era obligatorie, dar de mâine lucrurile aveau să se schimbe. Iar ea nu avea decât două rochii de seară și-și imagina deja cum avea să se îmbrace numai în alb și albastru, alternativ. Nu știa cum

avea să rezolve această problemă, dar în noaptea asta putea purta rochia cea neagră cu mâneci trei sferturi.

Intră în duș și, când se întoarse să se îmbrace, o găsi pe Nancy în cabină, citind. De cum o văzu, fetița începu să-i povestească:

– Știi, am întrebat pe un steward dacă știe vreun domn numit Kennard, iar el a izbucnit în râs și mi-a zis că nu există nici un domn Kennard pe vapor.

– Asta e o veste bună, răspunse Lisa, absentă, aranjându-și părul. Ți-e somn?

– Nu.

– Bine. Mă întorc imediat ce se termină cina.

Lisa intră în restaurant și privi în jur, minunându-se de eleganța locului. Fetele de masă albe, tacâmurile de argint, tablourile, florile care împodobeau mesele... totul era neașteptat de frumos.

Deodată, o mână i se așează pe umăr. Se întoarse și-l zări în spatele ei pe Jeremy.

– Bună, speram că vei sosi devreme. Arăți superb!

Ochii ei cenușii îl priviră cu interes. Bărbatul purta un costum elegant, și-și aranjase părul cu multă îndemânare. Ochii lui erau maronii și zâmbitori, lucru care-l făcea și mai atrăgător. Era foarte fericită că-l întâlnise, nu pentru că era frumos și seducător, ci pentru că era bărbat și compania lui o putea scuti de multe probleme.

Îi acceptă bucuroasă invitația de a cina alături de el. Din câte se părea, bărbatul făcuse deja aranjamentele necesare, pentru că imediat un steward se ridică și-i îndrumă către o masă de două persoane, parțial ascunsă după un stâlp. Pe masă se aflau narcise. Lisa era încântată. Orchestra cânta în surdină, oamenii din jur râdeau și conversau în șoaptă, ciocnind pahare de șampanie. Mâncarea era

excelentă, iar vinul franțuzesc avea o savoare aparte. Toate acestea, alături de compania fermecătoare a lui Jeremy, reprezentau o combinație absolut copleșitoare pentru o tânără obișnuită cu viața monotona din casa familiei Veness. Când Jeremy ridică paharul și ținu un toast în cinstea ei, ochii Lisei străluciră ca niște diamante.

– Ești foarte frumoasă, zise bărbatul. N-aș vrea să mă aflu nicăieri în altă parte și nu te-aș schimba pentru nimeni pe lume, nici măcar pentru femeile care stau la masa căpitanului.

– Unde-i masa căpitanului?

El arată spre dreapta ei:

– Nu departe. N-ai remarcat-o? E singura masă rotundă din încăperea și are cele mai multe flori. La masa aceea stau un lord și o actriță celebră. Lisa se întoarce, discret, și aruncă o privire într-acolo. Întâlnește ochi albaștri cunoscuți și se întoarce, nervoasă. Umerii largi, părul bogat și negru, gura aceea fermă chiar și când zâmbea, aparțineau domnului Kennard.

Capul bărbatului se înclină politicos, iar gura i se deschise într-un zâmbet ironic. Lisa pricepu că expresia batjocoritoare era exclusiv adresată companiei sale și faptului că cedase în fața "cavalerului seducător" de lângă ea.

– E destul de tânăr pentru a fi căpitan, comentă ea.

– Da, dar pun pariu că e la fel de dur ca și cei din vechea gardă. Dacă ar trebui să-i ascult ordinele, cred că mi-aș da demisia.

Dintr-odată, seara își pierduse farmecul. Era de așteptat ca omul să fie foarte temut și respectat. Părea un adevărat căpitan.

Ridică paharul și bău puțină șampanie. Supa sosi, urmată de file de pește cu garnitură de legume. Nici măcar către sfârșitul mesei, Lisa nu-și revenise din șoc.

Capitolul 2

A doua zi, vaporul ajunsese în ape mult mai adânci. Valurile erau foarte înalte, ajungând să spele punțile mai joase și stropind chiar și punțile pentru plimbare.

Doamna Herst, o stewardesă între două vârste, își vârî capul roșcat pe ușa cabinei celor două și se interesă dacă se simțeau bine.

– N-ai rău de mare, nu-i așa? o întreabă pe Lisa. Copila se simte bine?

– Nu ne e rău, anunță Nancy cu demnitate. Mătușa Anthea ne-a dat niște pastile speciale. Nu avem decât câteva, pentru că sunt rare, dar vă putem oferi una dacă vreți.

– Mulțumesc, zâmbi femeia, dar am străbătut drumul ăsta de vreo mie de ori. Pasagerele ne fac probleme.

– Pot să vă ajut? interveni Lisa. Am lucrat într-un spital.

– Da? Presupun că nu erai asistentă.

– Nu, dar nu mă tem de boală și am obținut destulă experiență. Am ajutat-o pe Nancy să treacă bine prin bolile copilăriei.

– Mulțumesc, răspunse simplu femeia.

După plecarea acesteia, sosi un steward cu ceaiul.

– Doamna Herst are probleme cu șapte pasagere, iar una dintre ele e Astra Carmichael. Ați auzit de ea?

Cine n-auzise de Astra Carmichael! Strălucitoarea actriță era și o scenaristă de succes și toată lumea și-o amintea din spectacolul ei recent încheiat.

– E în vacanță? întrebă Lisa.

– Are un contract în Africa de Sud. Dar pentru moment, pare - convinsă că n-o să mai vadă vreodată pământul.

Lisa se gândi la micile tablete galbene pe care Anthea i le dăduse. Ar fi dorit să poată oferi câte una fiecărei femei bolnave, dar Anthea spusese clar că erau doar pentru Nancy. Cu experiența ei medicală, femeia cunoștea desigur mai bine constituția copilei. Dar cum Nancy însăși spusese, se puteau lipsi de una, și Lisa hotărî că acea pastilă trebuia să fie cedată actriței.

– Care e cabina domnișoarei Carmichael? întrebă ea.

– Se află chiar la capătul culoarului. E o cameră mare, cu baie proprie. Sper că nu vă gândiți s-o vizitați. E puțin cam ciudată.

– O să încerc, totuși, spuse Lisa.

Cu una dintre pastile ascunse bine în palmă, tânăra bătu încet la ușa cabinei. I se răspunse cu un geamăt ușor.

Astra sătea lungită în pat, cu părul castaniu răspândit pe pernă și privind către Lisa cu ochii ei verzi lipsiți de strălucire.

– Cine ești? Am cerut să vină doamna Herst.

– Va veni îndată, dar momentan este foarte ocupată. Numele meu e Lisa Maxwell. Am auzit că nu vă simțiți bine și am venit să vă dau o pastilă dintr-astea, zise tânăra, deschizând pumnul. Sunt foarte bune.

– Pastile! exclamă actrița. Am luat atâtea hapuri care n-au fost bune de nimic! Nici chiar cele trimise de doctor nu m-au ajutat.

Din câte știa Lisa, doctorul n-avea timp pentru pasagerii care sufereau de rău de mare. Sfatul lui fusese să li se dea niște ceai de lămâie și să fie trimiși pe punte.

Lisa începu să-i explice de unde avea pastilele:

– Ce v-am adus eu nu se obține fără rețetă și nu e bine să iei mai mult de una pe zi, dar doza corectă nu-i dăunătoare. Eu am luat una dimineață, iar Nancy jumătate și amândouă ne simțim foarte bine.

– Da? se auzi glasul înviorat al femeii. Dacă sunt atât de bune, de ce doctorul de pe vas nu ni le-a recomandat?

– Pentru că producția este limitată. Cred că e vorba despre un ingredient greu de găsit. Eu le am de la un spital din Londra. Vreți să încercați totuși una?

Astra se ridică și deschise ochii.

– Doamne Dumnezeule, se plânse ea. N-aș mai suporta încă trei săptămâni de chin.

Lisa se duse la baie și-i întinse un pahar cu apă.

– Am înțeles că nu va fi mereu așa. Noaptea asta va fi cea mai grea.

– Mai rău de atât nu mă pot simți, așa că voi încerca pastila ta.

Lisa zâmbi.

– Vă veți simți mult mai bine. Vreți niște ceai de lămâie?

– Hm, replică femeia. Nu-mi place, se strâmbă ea.

– E foarte răcoritor. Sper să vă simțiți mai bine, adăugă Lisa, ieșind.

N-o putea condamna pentru dispoziția ei iritabilă. O dată ce Astra avea să se înzdrăvenească, va fi probabil o companie mai plăcută. Citise undeva că avea treizeci și doi de ani, avea multe haine de designer, un apartament în Chelsea și o vilă de vacanță la Hailsham.

Era sigură că femeia merita toate astea. Să pună în scenă și să joace într-un spectacol atât de grandios ca piesa care o făcuse celebră erau garanții suficiente.

Lisa se întoarce în cabină și-l găsi înăuntru pe Jeremy. Bărbatul îi zâmbi fericit.

– Copila asta refuză să vorbească. Tot ce am obținut de la ea până acum a fost să spună de două ori "nu" și o dată "da", începu Jeremy.

– Îmi pare rău că n-am venit la întâlnire, dar am avut puțină treabă.

– Nu-i nimic, mai bine mai târziu decât niciodată, răspunse bărbatul. Tu nu vrei să vii cu noi? o întrebă Jeremy pe Nancy.

– Nu, zise fetița.

– Bine. Unde-ți e haina, Lisa?

Tânărul o ajută să se îmbrace și părăsire cabina.

– Drăguță Lee, cred că într-una din zilele astea am să te sărut, zise Jeremy când ieșiră pe culoar. Sper să nu te superi când se va întâmpla.

– Nu pot să-ți garantez asta. Nu-i frumos să săruți oamenii doar pentru că așa vrei tu.

– Am spus că te voi săruta pe tine, și nu oamenii. De ce nu ne-am întâlnit în Anglia? M-ai fi ajutat să învăț mai ușor, mi-ai fi făcut mai ușori anii de studiu. Ești tipul de fată pe care mama l-ar plăcea cu siguranță. E o femeie simplă și cu o morală rigidă, prea rigidă poate, dar pe tine te-ar plăcea, sunt sigur.

Începură să se plimbe pe punte ca de obicei, sporovăind veseli. Deși prietenia lor nu era mai veche de o zi, Lisa aflate multe despre Jeremy. Știa că mai avusese un frate, mai mare, dar murise în copilărie. Părinții lui îl trimisese atunci pe Jeremy în Anglia la studii, pentru că rămăsese singurul lor copil și nu-i puteau refuza nimic. Nu așteptau nimic în schimb, decât să-și ia diploma de inginer. Dar meseria pentru

care se pregătea nu i se potrivea. Picase la examene și repetase un an, cerând și mai mulți bani părinților, pentru a se întreține în străinătate. Nu era mândru de ceea ce făcuse, dar nu făcuse nimic cu rea intenție.

– Îmi pare rău, dar nu puteam face altceva. Nu se punea problema să mă întorc acasă după un astfel de eșec. Am încercat, și până la urmă am reușit. Nu vreau să mă angajez în Durban, dar...

– Te vei obișnui, îl completează Lisa. Ți-ai luat diploma, trebuie să te pricepi.

– Ești foarte drăguță, îmi face plăcere să discut cu tine, să stau lângă tine. Nu-mi pot imagina de ce încă nici un bărbat nu te-a răpit și nu te-a dus departe, în vila lui de la țară... Mi-ar plăcea să mă întorc acasă și să te găsesc așteptându-mă.

Lisa nu-l asculta cu atenție. Vântul și ploaia bătea continuu, iar cerul era acoperit de nori uriași. Buzele ei erau sărate, iar obrajii i se înroșiseră.

– Jeremy, ai văzut-o vreodată pe Astra Carmichael pe scenă?

– Da, de două ori, în aceeași piesă. Se afla la masa căpitanului seara trecută, ți-am arătat-o.

– Dar nu mi-ai spus că era vorba despre ea.

– Am admirat-o foarte mult în spectacolul de care ți-am vorbit, dar celebritățile sunt de multe ori dezamăgitoare. Și apoi, nu cred că se uită la un tip ca mine.

Lisa râse și-i povesti episodul cu pastilele contra răului de mare.

– Sper să fie un leac eficient, altfel te vei trezi pusă în lanțuri. N-aș vrea să-ți petreci restul călătoriei după gratii, glumi Jeremy.

Îi sugeră apoi să meargă să-i vadă pe cei doi câini, dar nu li se permise accesul. Se întoarseră resemnați și intrară în bar, unde un tânăr îi rugă să se prezinte la ședința pentru alegerea comitetului care

avea să se ocupe de organizarea și jurizarea jocurilor de pe vas. Jeremy fu de acord, dar Lisa îi spuse după plecarea tânărului:

– Nu cred că pot veni. N-o pot neglija pe Nancy. Ea e motivul pentru care mă aflu pe vapor.

– Copila asta e o pacoste, știi bine. Nu înțeleg cum ai putut sta trei ani lângă un mic sfinx ca ea.

– Spui asta pentru că Nancy n-a fost mișcată de farmecul tău.

– Nu contează, atâta vreme cât tu ești. În seara asta vom dansa, Lee, replică fericit tânărul.

– Pe o vreme ca asta?

– Sunt convins că furtuna se va opri. În curând va răsări luna și cerul se va însenina. Mă întreb dacă există pe vas o formație.

– De ce ți se pare atât de important?

– Cum? Nu ți-ar plăcea să se cânte încet Santa Lucia, în timp ce noi vom privi tăcuți luna argintie? Lisa, draga mea, suntem ca niște naufragiați pe o mare fără sfârșit.

Lisa nu-și putea imagina cum vaporul ar putea naufragia având un căpitan ca domnul Kennard, dar nu spuse nimic, pentru că și ea avea senzația că făcea parte dintr-o comunitate mică, separată de restul universului. Iar în această comunitate, orice se putea întâmpla. Se aflau pe vas un lord bătrân care călătorea alături de secretară, oameni de afaceri cu soțiile, trei jucători profesioniști de golf, un cântăreț francez cam timid, două femei în vârstă care își pusese în cap să vadă toată lumea în anii care le mai rămăseseră și mulți, mulți alții al căror nume probabil nu-l va afla niciodată.

Poate faptul că nu mai făcuse niciodată o călătorie atât de lungă singură o făcea pe Lisa să se simtă foarte ciudat. I se părea că destinul o ajuta până la urmă, iar acest gând îi dădea o senzație de putere.

Nimic din ce se întâmpla n-o putea face să se întristeze și era în sfârșit răsplătită pentru lunile plictisitoare petrecute la Richmond.

Speranța lui Jeremy că avea să fie lună plină nu se împlini, dar marea se liniștise și ploaia încetase. Totuși, majoritatea pasagerilor rămase în cabine, și nu se punea problema să se danseze. Oamenii se adunară la bar în mici grupuri, discutând aprins între ei. Lisa și Jeremy voiau să se alăture unui cuplu de jucători de cărți, dar un steward veni la ei la masă și le zise discret:

– Domnișoara Carmichael vă invită la dumneavoastră și pe domnul Carne la masa ei.

Lisa privi către locul unde stătea actrița și se înfioră. Partenerul femeii era căpitanul Kennard. Bărbatul îi așteptă în picioare. După ce se făcură prezentările, se așezară cu toții.

Astra zâmbea. Era fermecătoare.

– Îți sunt recunoscătoare, Lisa, zise femeia. Medicamentul tău chiar m-a ajutat. Nu te superi, nu, dacă ne spunem pe nume?

Lisa aprobă din cap și încercă să răspundă, dar căpitanul i-o luă înainte.

– Probabil că ți-ai fi revenit oricum, răul de mare nu durează veșnic. Lisa îl privi vexată. Nu aștepta laude sau mulțumiri, dar chiar și căpitanul trebuia să recunoască faptul că numai datorită medicamentelor se putea bucura acum de compania artistei. Probabil însă că domnul Kennard nu putea admite că ceva din ceea ce făcea ea era bun.

– Mă bucur că-ți e mai bine, Astra, răspunse ea.

Actrița era foarte frumoasă și avea un aer misterios, deosebit de atrăgător. Poate că multe femei ar fi putut concura cu ea în multe domenii, dar în dragoste nici o rivală n-o putea învinge.

– Căpitanul Kennard mi-a sugerat să facem cunoștință, Jeremy. Mi-a zis că ai o personalitate interesantă. Avea dreptate... zâmbi diva.

Jeremy, stăpân pe sine, răspunse netulburat:

– Mulțumesc, e foarte drăguț din partea ta să spui asta și foarte amabil din partea căpitanului, de asemenea.

– Nu voiam să fiu amabil, îi tăie vorba Mark, pe un ton rece și criptic.

Doamne, omul ăsta era o adevărată bestie!

Totuși, remarca lui trecu neobservată de Jeremy, care se uită fascinat la Astra și continuă:

– Presupun că multă lume ți-a spus cât de minunat a fost ultimul tău spectacol. Am văzut piesa de două ori, și de fiecare dată m-a impresionat la fel de mult.

– Da? răspunse actrița, aranjându-și țigara în portțigaretul de jad. Am avut un partener excelent. E foarte greu să lucrezi cu actori mai bătrâni, cu multă personalitate. Prefer tinerii, pe care-i pot face să înțeleagă exact ce-mi doresc. Ai jucat vreodată într-un spectacol, Jeremy?

– Nu, răspunse el mirat.

– Nici măcar în facultate? interveni Mark. Mi se pare că ți s-ar potrivi foarte bine... adăugă el ironic.

– De-abia l-ai întâlnit pe Jeremy, simți Lisa nevoia să-i ia apărarea. Cum ai putea să-ți dai seama de asta?

Mark îi răspunse calm:

– Unii oameni sunt ușor de citit. Mi s-a întâmplat același lucru și cu tine, mai ții minte?

Ochii actriței se îndreptată către căpitan.

– Mi se pare că o tachinezi, Mark...

Apoi, femeia se întoarce către Lisa:

– Au fost vremuri când se purta la fel și cu mine, dar am ajuns să depășim acea fază. Din păcate, tu n-ai posibilitatea să-l cunoști mai bine, ca om, nu în calitate de căpitan.

Zâmbindu-i lui Jeremy, Astra continuă:

– Ce părere ai avea dacă tu și prietena ta m-ați ajuta cu scenariul pe care trebuie să-l scriu? Am nevoie de păreri din afară și presupun că și vouă v-ar plăcea munca asta.

– Din păcate, răspunse Lisa, eu nu pot să te ajut. Am în grijă o fetiță.

– Nancy mai trăiește? întrebă Mark, sarcastic. Mă bucur să aud asta.

Lisei i se păru că atmosfera devine din ce în ce mai tensionată.

Mark continuă să vorbească, adresându-se lui Jeremy:

– O vei ajuta pe Astra, nu-i așa? Este destul de stresată, pentru că în Africa de Sus nu va avea prea mulți actori din care să aleagă. De fapt, se întoarce el spre Astra, poate chiar Jeremy va fi unul dintre ei. Oamenii sunt fascinați de eroii blonzi care au o frumusețe clasică.

Lisa se simți privită de ochii reci și albaștri ai căpitanului. O includea și pe ea în publicul despre care vorbea. O, bărbatul ăsta nu era numai superior și arogant. Era un tip răzbunător.

– Ce idee bună! zise Astra. Am să mă gândesc la asta.

Tânăra privi către Jeremy. Deși nu fusese deloc consultat, bărbatul nu părea supărat. Dimpotrivă, propunerea îl amuza și părea gata să accepte. Absolut fermecat de prezența actriței, de faima ei, de parfumul scump și de rochia care-i venea perfect, Jeremy devenise mult mai flexibil. Lisa se simți nefericită.

Mark se ridică.

– Vă rog să mă scuzați, zise el, îndreptându-se spre ușă.

Lisa nu ascultă conversația dintre Astra și Jeremy. Bărbatul încercă să-i transmită entuziasmul ei pentru povestirile divei, dar Lisa preferă intimitatea cabinei sale.

– Sper să nu vă supărați... mă duc la culcare.

În loc să spună "merg cu tine", Jeremy se uită rugător către Lisa și plin de regret la Astra.

– Nu vrei să mai stai puțin? întrebă el, dezamăgit.

– Sunt obosită. Ne vedem la micul dejun, Jeremy. Noapte bună.

Lisa nu se duse direct în cabină, ci ieși mai întâi pe punte. Marea era întunecată, iar pe cer nu se vedea nici o stea. Începu să se gândească la căpitan. I se părea că marea îl înrăise. Marea și responsabilitatea de a conduce un astfel de vapor. Era normal să fie sobru, dar era păcat că devenise ironic și plin de sarcasm cu oamenii care nu-i greșiseră cu nimic. Oamenii mării au de obicei familie și copii, se gândi Lisa. Sunt cumsecade și au poze de familie în cabină. Nu știa dacă Mark era sau nu căsătorit, dar simțea instinctiv că nu putea fi. Mai mult, realiza că în inima lui nu era loc pentru dragoste.

Lisa se strădui să se gândească la altceva. Viața intimă a căpitanului n-o privea.

Începu să se plimbe încet pe punte. În spatele ei se auzi o voce puternică:

– Am crezut că vreun fluture s-a rătăcit și s-a așezat pe punte să-și tragă răsuflarea. Ești atât de mică, încât briza ar putea să te ridice în aer.

Inima ei bătu mai tare, înspăimântată.

– Mă țin destul de bine pe picioare, obiectă tânăra.

El se apropie de ea cu mâinile în buzunare.

Era mai înalt decât ea cu cel puțin un cap.

– N-aș fi crezut așa ceva dacă n-aș fi avut dovada... Deci, Jeremy te-a părăsit?

– Asta ai și vrut, nu?

– Ești o copilă deșteaptă. Nu trebuie să te superi pentru pierderea lui Jeremy. Am cunoscut destul de mulți tipi ca el. Deși par interesați, până la urmă ajung să te plictisească.

– Interesul tău părintesc e foarte flatant. Face parte din slujba ta să ai grijă de tinerele asaltate de admiratori?

– Nu chiar. Câteodată le las să constate singure unde poate duce o idilă de vacanță, dar mi s-a părut că tu ești mai lipsită de apărare decât majoritatea și probabil inima ta e mai vulnerabilă. E prima ta călătorie, nu?

– Da.

– Vei avea multe de văzut. În curând ajungem la Las Palmas. Ai putea să faci un tur al orașului.

Tăcură amândoi câteva clipe. Lisa asculta vrăjită zgomotul valurilor. Apoi, căpitanul întrebă cu tonul lui obișnuit:

– Cu ce te ocupai înainte să ai grijă de Nancy?

Lisa îi spuse.

– Respect foarte mult femeile de carieră, zise el, brusc. Chiar cred că sunt cele mai bune neveste posibile.

– Da? Eu nu sunt de acord cu asta. Genul ăsta de femei oferă bărbaților lor numai jumătate din timpul și atenția de care dispun. Nu e vina lor, desigur, dar mă îndoiesc că există vreun bărbat care să fie mulțumit cu atât de puțin.

– Poate ai dreptate, replică el iritat. Dar eu privesc chestiunea din punctul de vedere al marinarului. De vreme ce un soț ca mine își

petrece trei sferturi din viață pe mare, nevasta lui trebuie să-și găsească niște centre de interes în afara casei. Doar copiii nu sunt suficienți pentru o femeie inteligentă.

– Da, dar când bărbatul este acasă, are nevoie de soția lui mai mult ca niciodată. Dar nu-ți poți lăsa serviciul la fiecare două luni pentru a deveni soția ideală.

– Copilă, răspunse el amuzat, ai niște concepții tare învechite. De ce crezi că o soție ar trebui să-și lase slujba de fiecare dată când bărbatul ei se întoarce câteva zile pe lună acasă? În ce mă privește, n-aș ști ce să fac cu un astfel de nedorit atașament și mă îndoiesc că există marinari care ar face-o. Nu suntem foarte sentimentali...

– Atunci, preferi să trăiești numai pe jumătate. La fel, și echipajul tău...

– Din nefericire, admise el cu seninătate. Nu intervin în viața lor privată, dar cred că vei fi încântată să afli că majoritatea sunt căsătoriti.

– Și ți se par ineficienți?

– Nu în mod special. Știu foarte bine că n-aș tolera asta.

– Întotdeauna ai fost așa? Întrebă ea repede.

– Adică?

– Atât de calculat, de rece. Nu mi te pot imagina copil. Te-ai urcat în copaci, ai făcut vreo năzbâtie?

Bărbatul izbucni în râs.

– E adevărat că a trecut mult timp de când eram copil, dar te asigur că am fost unul foarte normal.

– Ai fost fericit?

– Nu sunt senil. Și acum sunt fericit, chiar dacă ideile mele despre distracție nu seamănă cu ale tale. Nu orice bărbat are nevoie de o femeie și de o familie ca să fie mulțumit.

Tânăra simți nevoia să afle mai multe despre copilăria lui și despre locul unde a trăit, despre părinții și frații lui și despre motivul pentru care alesese o astfel de carieră. Voia să-l poată plasa undeva, într-un cadru mai puțin impresonal.

Dar bărbatul se uită spre cer cu un aer profesional.

– Norii se risipesc. Dacă te uiți acolo, spre dreapta, poți vedea o stea.

– "Acolo e dragostea mea", cită ea.

– Mă mir că știi poezia asta, zâmbi el.

Ea zări steaua cu luciri de diamant în întinderea întunecată din jur.

– E foarte frumoasă, e ca o promisiune că totul va fi bine, după ziua de azi, atât de tulburată.

– Da! exclamă el.

Apoi adăugă cu vocea lui obișnuită, rece și impersonală:

– E totuși frig, și nu cred că doctorul se va bucura dacă faci pneumonie. Du-te înăuntru. Noapte bună!

Ajunsa în cabină, Lisa rememora întreaga conversație pe care o purtaseră. Devotamentul lui față de slujbă nu i se părea deloc surprinzător. Dar concepțiile lui privitoare la căsătorie o uimiseră. Întotdeauna crezuse că bărbații sunt foarte posesivi și geloși, dar Mark Kennard părea să se plaseze deasupra unor astfel de sentimente. Soția lui se putea ocupa de propria carieră. El nu-i cerea mai mult decât prietenia și afecțiunea în scurtele momente cât erau împreună, și poate o scrisoare sau două pe săptămână. Din câte se părea, nu credea în dragoste.

Se băgă în pat, și Mark reveni în gândurile ei. Își amintea obrajii lui cu pomeți proeminenți, ochii lui albaștri care deveniseră blânzi, dar nu lipsiți de ironie. O, ar fi fost groaznic să te îndrăgostești de un astfel

de om! Groaznic, și totuși tentant, asta dacă exista șansa ca el să iubească vreodată pe cineva. Slavă Domnului că ea nu se lăsa atât de repede dusă de val! O altă fată ar fi fost probabil încântată să stea alături de căpitan, să discute cu el... Ea una n-avea de gând să-și piardă somnul pentru Mark Kennard.

Și totuși, trecu multă vreme până când Lisa reuși să adoarmă.

Capitolul 3

Jeremy fu primul care sosi la micul dejun, dar, contrar obiceiului său, nu ceru decât cafea și cornuri. Nu se simțea în largul lui. Încearca din răputeri să uite chipul actriței și să-și amintească doar discuțiile pe care le avuseseră ieri. Astra sugerase chiar o discuție privată în cabina ei...

Își dorea ca Lisa să apară. Îi făcea întotdeauna plăcere s-o vadă venind pe ușa restaurantului și să-i urmărească zâmbetul care se mărea pe măsură ce se apropia de masă. Jeremy, care cunoscuse o mulțime de femei, știa că prospețimea și inocența acestei fete o deosebeau de restul. Părea mai tânără decât cei douăzeci și doi de ani pe care-i avea. Jeremy își dădea seama că erau foarte multe lucruri pe care fata nu le știa, și totuși avea un soi de înțelepciune care-l surprindea adesea.

În timpul nopții, se hotărâse să nu-i spună Lisei nimic din progresele pe care le făcea cu Astra. Tânăra era foarte candidă și probabil ar fi făcut o remarcă plină de umor, suficientă cât să-l facă să

se răzgândească. Poate mai târziu vor râde împreună de prostia asta. Aproape că spera să se întâmple așa, deși eșecul cu Astra ar fi fost o grea lovitură dată propriei mândrii. Își dorea la fel de mult două lucruri opuse.

Mâncă o bucată dintr-un corn pe care întinse unt. Untul îi aminti brusc de casă.

Jeremy era convins că nu va putea fi niciodată fiul model pe care bătrânii lui părinți îl meritau, dar știa că vor fi fericiți dacă va accepta postul de inginer la Durban.

Renunță la cornuri și începu să-și bea cafeaua. Se uită spre masa căpitanului. Astra nu venise, ci doar lordul Picton.

Lisa sosi și ea, zâmbind. Mirosea a levăntică.

– Ai venit târziu. Credeam că nu te mai văd...

– Am avut puțină treabă, zise Lisa, începând să mănânce o portocală. Am auzit că umplu piscina astăzi. Vremea e mai frumoasă. E duminică... ai uitat?

– Pe mare, nu prea contează. Oricum, urăsc duminicile englezești... mai ales iarna.

– Sărmanul Jeremy! Cred că de-abia aștepti să te întorci acasă.

– Casa e încă departe. Până atunci, încerc să te impresionez, zâmbi el.

– E prea dimineată pentru astfel de discuții, protestă ea.

– Nu-i niciodată prea devreme, insistă el cu un glas iritat.

– Ce ai? întrebă Lisa, redevenind serioasă. Nu te-am mai văzut niciodată așa!

– Nu m-am mai simțit atât de prost de când am picat primul examen.

– Nu-i nimic, replică ea, mergem la biserică.

– Chiar aş merge, dar nu uita că am promis să vin la şedinţă. Cred că va dura până după-amiază. Comitetul sportiv, ții minte nu?

Nici Lisa nu părea să aibă mai multă poftă de mâncare, dar nu era nefericită. Nici foarte îngrijorată pentru Jeremy. I se părea că Jeremy e o ființă care reușea să vadă numai părțile bune din viață, și o mică depresie nu-l putea afecta profund. Tânăra își termină cafeaua.

– Mă duc la bibliotecă, zise ea. Ne vedem la prânz.

Și plecă, lăsându-l nervos și confuz. Așteptase de la ea să-i spună acele cuvinte care aveau să-l aducă înapoi pe drumul cel bun și, pentru câteva minute, i se păruse că tânăra își dăduse seama că avea o problemă.

– La naiba! exclamă el, uimind chenerul care se apropiase de masă.

Lisa n-avea cum să descopere faptul că Jeremy avea o problemă... masculină. Și chiar dacă ar fi bănuir că dilema lui se referea la relația cu Astra, Lisa nu s-ar fi hazardat să-i dea vreun sfat. Jeremy avea douăzeci și cinci de ani, și era mult mai experimentat în astfel de probleme decât ea. Și apoi, era o chestiune pe care n-o lua foarte în serios.

Urmând sfatul bibliotecarului, Lisa alese un roman istoric pentru ea, și o poveste cu un ponei pentru Nancy. Dar Nancy nu acceptă bucuroasă alegerea.

– Nu-mi plac poveștile despre cai. Nu mă deranjează câinii și pisicile, chiar și animalele din junglă, dar caii sunt foarte plictisitori. Nu vreau să citesc cartea asta, Lee!

Lisa o conduse afară din sala de lectură și-și spuse:

– E o carte celebră, bazată pe fapte reale.

– Nu mă interesează. Nu vreau s-o citesc.

Ajunseseră deja pe punte și se așezară pe scaunele îndreptate spre mare.

– Când ai mai citit o carte despre cai? întrebă Lisa calmă.

– Anul trecut. A fost oribilă!

– Ei, poate ai avut ghinion. Oricum, gustul tău s-a mai dezvoltat între timp!

– Crezi? Dacă-i așa, înseamnă că o astfel de carte îmi va plăcea chiar mai puțin.

– Nu neapărat.

– Da, dar e o pierdere de timp, atâta vreme cât există și cărți mai frumoase.

– Ei, dar îți plac cărțile cu pisici și câini. Și totuși, există copii cărora le plac caii. Înseamnă că și caii sunt interesați, de ce nu le acorzi o șansă?

– Mereu apelezi la simțul meu de dreptate. Ești șireată, Lee!

O persoană din apropiere zâmbi la această remarcă. Era o femeie de vreo patruzeci de ani, cu părul cenușiu și ochi căprui strălucitori. Mâinile ei erau încărcate de inele scumpe cu diamante și safire.

– E un copil deștept, comentă ea, iar tu reușești să faci față foarte bine provocărilor unei astfel de slujbe.

– Poate fi și foarte încăpățânată, râse Lisa. Data viitoare o voi lăsa să aleagă singură.

– Sunt convinsă că se va descurca. Câți ani are?

– Aproape unsprezece, dar are o gândire de adult. Îmi va lipsi foarte mult. Cele două discutară vreme îndelungată. Lisa află că femeia se numea Laura Basson și era văduva unui om de afaceri din Africa de Sud. Copiii ei se aflau la școală în Cape Town și voia să-i ia și să-i aducă în Anglia pentru continuarea studiilor.

– Au paisprezece, respectiv șaisprezece ani, o vârstă dificilă ca să schimbe școala. În Anglia am câteva rude, dar prea puțini prieteni, pentru că n-am stat acolo suficient pentru a mă lega profund de cineva...

Femeia îi mărturisi că zilele îi treceau greu și nopțile nu putea dormi. Din fericire, își păstrase simțul umorului.

Lisa se gândi la ceilalți pasageri. Fiecare avea povestea lui. Era ciudat să-ți dai seama că peste tot în lume oamenii luptau cu soarta și că viața avea atâtea multiple fațete. Instinctiv, își dădu seama că femeia din fața ei nu va mai fi niciodată cu adevărat fericită până în momentul în care avea să se mărite din nou.

– Nu fi tristă, draga mea, zise doamna Basson. Vei avea și tu necazuri – cu toții avem – dar e mai înțelept să nu le dai importanță. Trebuie să te agăți de fericire, atunci când o întâlnești, mai ales în dragoste. Ai fost vreodată îndrăgostită?

– Nu sunt sigură că aș vrea să fiu.

– Ești prea frumoasă ca să scapi de așa ceva. Sper să găsești pe cineva suficient de protector pentru a te simți apărută, și destul de pasional pentru a te face fericită. E ușor să fii rănită, iar un astfel de lucru te poate distruge.

Lângă ele se așează o doamnă olandeză scundă și foarte drăguță.

Ciudat, se gândi Lisa, cum destinele atâtor oameni se întâlneau pe acest vas. Cum la sfârșitul călătoriei drumurile lor se vor separa, își puteau depăna povestea fără teamă și fără ascunzișuri.

Lisa se ridică și plecă spre cabină. Nancy îi lăsase un bilet în care-i spunea că nu voia să meargă la biserică, ci la școala duminicală.

Lisa plecă singură. Sala era aranjată cu scaune, majoritatea fiind ocupate. Atmosfera o calmă. Când căpitanul păși în mijlocul sălii

pentru a conduce serviciul religios, Lisa se simți bucuroasă și mândră. Mark Kennard vorbi puțin și simplu, apoi se cântă un cântec, și lumea începu să plece. Lisa se îndreptă spre ieșire în același timp cu Mark.

- A fost foarte frumos, îl complimentă ea.
- Mulțumesc. Ai venit singură?
- Nancy a decis să se ducă la școala duminicală.
- Înțeleg, zise el. Acum, te rog să mă scuzi. Am ceva de care trebuie să mă ocup.

Lisa îl privi îndepărtându-se. O tânără se opri lângă Lisa. Era fiica unui magnat al textilelor.

- E foarte frumos, comentă ea, dar lipsit de inimă. Am mai călătorit cu acest vas acum trei luni, și chiar a dansat cu mine, dar sunt convinsă că nu mă mai ține minte.

Lisa era sigură că bărbatul îi reținuse chipul, prea atrăgător pentru a fi uitat, dar păstra distanța din pricina funcției sale. Până la urmă, nu trebuia să-i pese de o persoană care călătorea a doua oară cu el. Pentru un căpitan, pasagerii reprezentau o mulțime pestriță și impersonală. Îi acorda actriței un tratament special doar pentru că era vedetă și-i lega o veche prietenie.

Lisa se îndreptă pe punte. Soarele o mângâia ușor. Cineva spusese că mâine vor ajunge la Madeira. Își dorea ca vasul să facă o oprire acolo. Ar fi fost minunat ca acest voiaj să continue la nesfârșit, pentru că avea senzația că va fi singurul lucru palpitant și spectaculos care avea să i se întâmple.

Jeremy nu veni la masa de prânz. Nici Astra. Uimită, dar nu supărată, Lisa măncă singură și se întoarce în cabină să citească. La patru și jumătate, la ușă bătu Jeremy, palid și cu părul în dezordine.

- Vreau să vorbesc cu tine, Lee. Vrei să mergem la bar?

– Da, aprobă Lisa. Vrei să vii cu noi? o întrebă ea pe Nancy.

– Nu, mulțumesc, răspunse fata, cu nasul în carte.

Nu-l plăcea pe Jeremy și nu făcea nici un efort pentru a-l cunoaște mai bine.

– Bine, acceptă Lisa. O să rog un steward să-ți aducă un suc de portocale și niște fursecuri.

Se așezară la o masă retrasă.

– Doamne! Ce zi! exclamă bărbatul.

– Bea niște ceai, răspunse Lisa, încercând să-l calmeze. Uite, au prăjitura ta preferată.

Dar Jeremy n-avea chef de nimic. Ignoră prăjitura, își puse zahăr în cafea și începu să amestece în ceașcă, absent.

– Mai întâi, ar trebui să-mi cer scuze pentru că te-am mințit de dimineată. Voiam să-ți spun că i-am promis Astrei că voi da un test pentru ea, dar... nu ți-am zis.

– Un test?

– Crede că aș putea fi un actor bun.

– Serios? întrebă ea gânditoare.

– Da, e foarte serios...

– Ei, și l-ai dat?

– Da. Mi-a dat câteva replici de citit și mi-a spus să uit de propria mea personalitate și să intru în pielea personajului. După un început sovăitor, lucrurile au început să meargă. Ea îmi dădea replica. Ah, era superbă, Lee. Frumoasă, senzuală... Încearcă să ți-o imaginezi stând lungită pe pat...

– Nu-i nevoie de prea multă imaginație, îl întrerupse ea.

– Nici măcar nu-și mișca mâna. Totul venea din inflexiunea vocii. Când am terminat, i-am spus că ar fi bine să mai repetăm și mâine. Dar

ea n-a vrut. Mi-a cerut să încercăm altă piesă, apoi alta. La prânz, am băut coniac și am mâncat sărățele. Mi-a zis că aş putea lucra cu ea la Johannesburg. Fantastic, nu?

Lisa nu comentă. Dacă Jeremy n-ar fi fost atât de serios, ar fi râs ca de o glumă bună.

– Johannesburg e un oraș mare. Proiectul e bun, dar poate Astra se înșală. Va fi dificil, dacă nu reușești să convingi publicul.

– Astra zice că pot. Eroina principală va fi ea.

– Normal.

– Cred că e mai bine pentru mine așa. Întâi mă obișnuiesc cu rolurile, apoi pot avea o pondere mai mare în spectacol, insistă el.

Lisei nu-i plăcea să-i rănească pe cei din jur, dar credea că poate să-l salveze de răni mai profunde și mai grele pe viitor. Bău puțin ceai și zise:

– Chiar crezi că vei fi vreodată destul de bun pentru a-ți asuma roluri mari?

– Știi să încurajezi un om! replică el cu ironie. E o șansă mare pentru mine și nu vreau s-o ratez. Dacă Astra Carmichael consideră că am destul talent ca să pot să-mi câștig existența pe scenă, nu înțeleg de ce trebuie să-i pun la îndoială părerea.

El se întrerupse o clipă, apoi reveni:

– Îmi pare rău. Dacă ți-aș fi explicat altfel, poate m-ai fi înțeles. Vreau să fac asta, Lee. Știu că sună aiurea, dar chiar cred că e șansa mea.

– Bine, bine. Să terminăm ceaiul. Mai vorbim despre asta.

Dar Jeremy, care știa din experiență că o femeie e mai înțeleaptă în astfel de decizii, nu voia să termine discuția. Voia să fie ajutat, iar pentru asta Lisa trebuie să fie interesată ea însăși de problema lui.

Astra aprinsese o scânteie, dar nu era suficientă pentru a-l înflăcăra.

– Nu înțelegi în ce dilemă mă aflu?

– Ba da, zise Lisa, realizând abia atunci care era adevărata problemă. Slujba din Durban, părinții lui... Nu, Jeremy, nu poți face asta, zise ea, impulsiv. Nu poți lăsa baltă serviciul din Durban, nu poți renunța la toată pregătirea ta.

– Nu mă simt în stare să fac asta.

– Dar mama ta va fi foarte mândră și fericită dacă ai face-o. Iar dacă nu, va fi dezamăgită că toate sacrificiile ei au fost în zadar. Ai o diplomă de inginer, și totuși vei începe de jos dacă vei accepta să lucrezi cu Astra. Știu că ți-a promis roluri mari, dar asta numai pentru șase luni. După aceea va trebui să continui singur, fără ajutorul ei. Va fi greu, copleșitor.

– Toate lucrurile minunate sunt astfel.

– Unele. Înainte de asta, n-ai simțit niciodată nevoia să joci, nu?

– Nu, admise el.

– Vezi?

– Ok, suspină el, nu m-am născut actor, dar Astra are experiență și m-a asigurat că aș putea fi un erou foarte interesant.

Lisa căzu pe gânduri. Bănuia că Astra îl alesese pe Jeremy Carne pentru că era atrăgător și tânăr și pentru că n-avea experiență... îl putea face s-o asculte întru totul. De fapt, nu voia altceva decât să se pună pe sine în valoare, alegându-și un partener suficient de bun pentru a face față rolurilor, dar nu destul de bun pentru a o eclipsa. După terminarea spectacolelor din Africa, Jeremy era liber să facă ce vrea. Nu-l putea aduce cu ea la Londra, era clar!

Iar Jeremy risca foarte multe pentru o himeră...

Dar, cine știe? Poate Jeremy chiar avea talent. Dacă Astra îl găsisese destul de bun încât să apară cu el pe scenă, poate bărbatul va învăța cu timpul și va ajunge la rândul lui o vedetă. Nu-i spuse însă asta, ci doar îl avertiză:

– Din câte îmi dau eu seama, trebuie să alegi între o carieră solidă, pentru care te-ai pregătit, și una efemeră. La Durban te așteaptă deja un post, despre care chiar tu ai zis că e mai bun decât sperai. Pe de altă parte, există oferta unui contract de șase luni alături de Astra. Eu cred că alegerea e simplă, Jeremy!

Bărbatul nu răspunse. Se despărțiră curând după aceea. Jeremy voia să facă o baie în piscină, iar Lisa se îndreptă spre cabină, s-o ia pe Nancy pe punte.

Jeremy sosi la cină încă și mai palid și cu cearcăne mari sub ochi. După masă, se retraseră pe punte să-și bea cafeaua. Stelele străluceau vesele. Vremea era frumoasă. Jeremy zise:

– Am de gând să mă mai gândesc la propunerea Astei și nu mă voi hotărî decât atunci când va fi absolut necesar.

– Foarte înțelept din partea ta, răspunse ea. Și nu uita că mai devreme sau mai târziu va trebui să te căsătorești.

– Mi-am propus să nu mă însor înainte să împlinesc treizeci de ani și am de gând să-mi iau o soție bogată.

– O alegere inteligentă, poate, zâmbi ea.

Lisa ridică privirea și-l văzu pe căpitan alături de Astra. Bărbatul vorbea, iar actrița părea să asculte foarte atentă. Femeia răspunse râzând. Jeremy îi remarcă și el.

– O, Astra e fermecătoare, nu? Presupun că Mark Kennard are nevoie de o tipă exact ca ea. Amândoi sunt foarte diferiți de noi, nu? Nu cred că vreunul caută dragostea. O succesiune de scurte relații le

e de-ajuns. Iar când se căsătoresc, împart doar un apartament și atât. Nu gânduri, nu sentimente... doar... trupurile lor se cunosc cu adevărat.

– Se știi de mulți ani, replică Lisa. Dacă ar fi vrut, s-ar fi căsătorit de mult.

Comentariile lui Jeremy erau prea asemănătoare cu cele ale căpitanului însuși. Lisa pricepu că tânărul învățase mai mult decât arta dramatică de la Astra Carmichael. Sau poate toate astea le învățase pe când rătăcea fără rost prin Londra. Cuplul se apropie de ei.

– Bună seara, zise Mark, cu un zâmbet ironic. Am auzit, se adresa el lui Jeremy, că ai talent și ți se oferă posibilitatea de a deveni faimos. Ai avut noroc s-o întâlnești pe Astra.

– Și eu cred la fel, răspunse bărbatul. A fost o zi foarte interesantă pentru mine.

– Ți-a plăcut? interveni Astra. Mă temeam că Lisa nu va aproba ideea, dar până la urmă ea nu-i decât o pasageră, ca mulți alții...

Aceste cuvinte fură rostite cu un calm rece. Mark o privea la rândul lui cu un zâmbet sarcastic.

Lisa ripostă:

– Cred că, dacă aș fi în locul lui Jeremy și aș ști că mă așteaptă un post sigur și comod în Durban, nu ți-aș da un răspuns definitiv decât după o gândire matură, poate la sfârșitul călătoriei. Și dacă până la urmă aș fi de acord, aș insista să facem un contract pe cel puțin doi ani.

Protestul ei fu primit în tăcere. Jeremy fu uimit de curajul tinerei, Astra păru șocată, iar Mark rămase același spectator indiferent dintotdeauna.

– Înțeleg, îi aperi drepturile.

Jeremy, iată că Lisa e deja o admiratoare împătimită a ta. Știe că trebuie să te încurajeze și să te sprijine, pentru că vor exista destule alte femei care te vor adora. Dar tu nu ești un necunosător în materie de femei, nu-i așa? Ne cunoști chiar foarte bine. Apropo de asta, continuă ea, vreau să discutăm ceva între patru ochi. Să mergem în bibliotecă.

Îl luă de braț și de îndreptară amândoi către ușă. Căpitanul o privi pe Lisa cu un zâmbet neutru, nici plăcut, nici triumfător.

– Vino cu mine, îi ordonă el.

– Cu tine? repetă ea.

– Da, într-un loc unde nu vom fi deranjați de nimeni.

– Ce ai vrei să-mi spui atât de secret?

– Vei vedea. Pe aici.

Lisa îl urmă, fără să știe încotro se îndreaptă. Puntea devenea mai îngustă și mai pustie, iar locurile de plimbare păreau foarte îndepărtate de acest loc. Bărbatul deschise o ușă, o lăsă pe Lisa să intre și, după ce aprinse lumina, încuie în urma lor.

Lisa clipi, uimită. Era o cabină micuță, cu două fotolii din piele, un covor gros și moale și o mulțime de măsuțe cu forme ciudate. Pe una dintre ele se găsea o lampă chinezească din porțelan.

– Aici stai tu? întrebă tânăra, încântată.

– Da, răspunse el grăbit. Am altă cabină unde dorm, dar aici mă retrag să citesc, să mă gândesc și aici mă întâlnesc cu prietenii.

– E foarte intim și plăcut aici. Ce de cărți! exclamă ea mirată.

– Nu te-am adus aici ca să discutăm literatură, îi tăie el avântul.

– Îmi dau seama. Am încălcat vreo regulă?

– Bănuiesc că da – majoritatea pasagerilor o fac – dar n-am aflat nimic despre asta.

– Atunci, te rog să-mi spui de ce am venit aici!

– Stai jos. Vrei ceva de băut?

– Da, dacă tu crezi că am nevoie!

El aduse băuturile și rămase tăcut. Era atâta liniște în cabină, încât Lisa fu convinsă că nimic rău nu se putea întâmpla aici. Nu-și dorea ca Mark să rupă tăcerea, și nici chiar bărbatul nu mai părea grăbit să vorbească.

Capitolul 4

Mark deschise un pachet de țigări și-și aprinse una.

– Sper că nu te superi dacă-ți voi pune o întrebare cam personală, dar nu pot evita asta. Ce relație ai cu Jeremy Carne?

– Suntem prieteni, răspunse tânăra. De două zile...

– Pe un vas, asta echivalează cu o lună. Până acum, ar trebui să cunoști visele și dorințele acestui tânăr. Sper că nu te-ai implicat prea mult în relația cu el.

– Îl plac, e o companie agreabilă. Unde vrei să ajungi?

– Cred că până acum ți-ai dat seama că nu trebuie să încerci să-l întorci împotriva Astei. În primul rând, nu merită osteneala. În al doilea rând, nu vei reuși. Astra obține întotdeauna tot ce vrea.

– Vorbești de parcă Jeremy n-ar avea o voință proprie!

– Are? Întrebă el ironic. Am văzut atât de des oameni ca el... e genul care flirtează cu toate femeile pe care le întâlnește, dar care nu se gândește decât la el. Pare isteț și descurcăreț, dar e laș și lipsit de inițiativă. Își dorește mult de la viață, dar nu face efortul de a obține

nimic și se bazează pe curajul altora, de obicei al femeilor din preajmă. Acum, e tare temător că ai putea să-l îndepărtezi de visul lui.

– Dar e normal, suntem prieteni.

– Lasă-mă să te întreb ceva. Nu-i așa că nu ești încântată de relația lui cu Astra?

Lisa ceru o țigară și începu să se gândească.

– Asta nu mă privește.

– Așa e. Atunci, stai deoparte. Jeremy râvnește la celebritate, se vede deja un erou... De ce insiști să-l îndepărtezi de acest ideal?

– Se vede că ai aflat destul de multe despre el. Așa că știi probabil că și-a luat diploma în inginerie. Nu e pregătit să devină actor.

– De unde știi? Astra spune că are un talent înnăscut.

– Cred că Astra își râde de el.

– Te pot asigura că n-are deloc intenția asta, protestă el cu răceală.

Lisa își dădu seama că nu-și putea spune adevărata părere despre Astra în fața lui. Acest lucru o duru fără să știe de ce.

– Da, poate nu m-am exprimat cum trebuie, admise ea. În ceea ce-l privește pe Jeremy, sunt conștientă că e destul de mare și de experimentat încât să-și poarte singur de grijă, dar m-a consultat în privința asta pentru că am toate datele pentru a judeca problema. Simte nevoia să discute cu cineva.

– Bineînțeles că simte nevoia asta și n-a făcut altceva decât să-ți transfere ție responsabilitatea alegerii. Ești atât de naivă!

– Poate, dar dacă am vreo influență asupra lui, trebuie s-o folosesc pentru a-l ajuta.

– Da? se răsti Mark. Ai recunoscut chiar tu că tânărul ăsta n-are deloc coloană vertebrală și că nu merită osteneala...

– N-am spus așa ceva!

Jeremy e un om bun, chiar dacă e cam superficial. Are multă nevoie de ajutor.

– Și ce obții dacă îl ajuți? Poate puțină recunoștință la început, dar mai târziu, când va realiza ce a pierdut, te va condamna. Lasă-l să facă ce vrea. Mă tem că asta va face oricum, în ciuda griji și a caritabilei tale intervenții.

– Bine, răspunse ea calm. Dar dacă va continua să-mi împărtășească gândurile lui, voi căuta să-l fac să se răzgândească.

– Ești foarte încăpățânată. Nu pricepi? Nu poți schimba un om decât dacă-l iubești, și chiar și așa vei avea o sarcină imposibilă cu un astfel de individ. Poți încerca, dar nu vei reuși.

Era o provocare pe care avea de gând s-o onoreze.

– Voi încerca, șopti ea, îndreptându-se spre ușă și apăsând clanța.

– E încuiat, zise el, râzând. Nu-ți face probeleme, te voi lăsa să pleci, adăugă el agitând cheile în mână. Știi? Ești singura femeie pe care am adus-o în sanctuarul ăsta.

– E un privilegiu... îndoielnic, răspunse ea.

– Crezi? zâmbi el. Lasă-mă să-ți deschid. Ești o persoană neobișnuită, Lisa Maxwell, și dintr-un motiv sau altul am multă încredere în tine.

– Mulțumesc, zise ea, înclinându-și capul cu grație. Dacă sugerezi că nimeni nu trebuie să afle că am avut o întrevvedere secretă cu tine, atunci poți să ai încredere în mine. Dar acum vreau să plec.

– Te superi cam repede.

– Dimpotrivă, sunt destul de răbdătoare. M-ai jignit de multe ori și în multe feluri, și totuși am reușit să nu mă pierd cu firea. Bănuiesc că mă descurc destul de bine, nu?

– Da, pentru o femeie.

Trebuie să-ți mărturisesc că nu știu să mă port cu reprezentantele sexului frumos. Poate am exagerat un pic.

– Un pic? M-ai făcut să mă simt foarte... nesemnificativă.

– Nu asta am vrut. Am început relația noastră cu stângul și-mi cer scuze pentru lucrurile pe care ți le-am spus la prima noastră întâlnire.

– E foarte drăguț din partea ta să te scuzi, zise ea, sperând că discuția se va termina aici.

– Într-o zi, mi-ar face plăcere să-mi povestești cum ai ajuns să ai grijă de Nancy. Nu te mai rețin. La revedere.

Plecară împreună, iar pe drum se întâlniră cu un ofițer care salută.

– Domnule, ofițerul de gardă...

– Bine, mă duc să-l văd. Fii bun și escortează-o pe domnișoara Maxwell pe puntea de plimbare.

Îndată ce ajunseră, Lisa îi mulțumi ofițerului și-i spuse "noapte bună". Se întoarse în cabină, gânditoare și emoționată.

Se întinse în pat, gândindu-se la timpul petrecut în sanctuarul căpitanului. În fața ochilor, vedea încă fața lui Mark, cu trăsăturile ei bine marcate, cu gura lui puternică a cărui mișcare putea să-i îndulcească sau să-i înăsprească expresia. Își aminti degetele sale odihnindu-se pe pahar, puternice, lungi, agile, părul lui negru și ușor ondulat. Își aduse aminte și de atingerea lui impersonală, când o oprise în pragul ușii încuiate. Își dorise atunci ca această atingere să dureze la nesfârșit. Chipul lui se schimbase. Devenise uman, cald...

Își dădu seama, cu un sentiment de frustrare, că multe femei au visat probabil de-a lungul timpului să fie iubite de autoritarul căpitan.

A doua zi, vremea fu la fel de liniștită. Se vedea deja Madeira, un pământ verde și însorit. Era foarte cald, puntea ardea sub tălpi. Chiar și vântul era mai leneș.

Lisa luă prânzul în acea zi la masa Laurei Basson. Bogata văduvă era interesată de Nancy, dar cunoștea destule despre copii pentru a nu arăta asta în fața fetei. Nu că Nancy ar fi fost grosolană. Copila o asculta pe femeie vorbind și aproba în tăcere, dar nu încerca să prelungească discuția punând vreo întrebare sau comentând, și se ridică de la masă îndată ce i se oferă un motiv.

– Doamna Basson e drăguță, răspunse Nancy la dojana Lisei, dar e foarte tristă. Îmi plac oamenii veseli.

– Asta e foarte bine, dar oamenii nefericiți au mai multă nevoie de prieteni. Sunt sigură că doamna Basson a fost fericită, dar lucrurile s-au schimbat, din păcate pentru ea.

– Dar are doi copii, protestă Nancy.

– Problema e că amândoi se descurcă fără ea și se simte nedorită, ceea ce e foarte dureros.

Nancy putea înțelege asta. Întreaga ei existență își dorise ca tatăl ei s-o vrea alături de el. Dar nu era încă pregătită s-o primească pe doamna Basson în cerul ei limitat de prieteni.

– Îmi plac bijuteriile ei, îi concedă ea.

Pentru Lisa, doamna Basson era o enigmă. N-o văzuse niciodată făcând ceva, iar cartea care se odihnea veșnic pe genunchii ei era mereu deschisă la aceeași pagină. Acum că voiajau împreună de ceva timp și oamenii începuseră să-și afle poveștile, zvonurile începuseră să circule despre multe persoane, dar doamna Basson nu avea parte de ele. Și asta pentru că nu prea vorbea cu cei din jur, ceea ce în lumina mărturisirii sale că tânjește după compania oamenilor părea ciudat.

După prânz, vizitară magazinele, iar Lisa reuși să-și varieze garderoba, alegând câteva accesorii pentru a se asorta cu cele două rochii.

– Îți vor sta foarte bine, aprobă doamna Basson. Dacă aș fi bărbat, aș găsi niște complimente foarte potrivite pentru tine.

– Nu cred că aș ști ce să răspund, râse Lisa.

– Ei, cred că ai ști. Ești tânără, dar știi ce vrei sau mai degrabă ce nu vrei. Când aveam vârsta ta, eram mult mai prostuță. Mi-am iubit soțul, dar era bogat și n-ar fi crezut nici în ruptul capului că nu m-am măritat cu el pentru bani. Protestam adesea și glumeam pe tema asta, dar dincolo de asta asupra mea a planat întotdeauna bănuiala că l-am ales pentru bani și nu pentru personalitatea sa.

– Păcat, zise Lisa încetișor.

– Nu, într-un fel, avea dreptate. După ce ne-am căsătorit, îmi dăruia mereu bijuterii, iar eu le primeam cu încântare. Văzând cât de mult îmi plac, îmi dădea și mai mult, și mai mult. Eram fericită, copiii erau mici și aveau nevoie de mine... Dar când a murit și copiii au plecat, mi-am dat seama că sunt singură. Aveam bani și multe amintiri, dar m-am simțit îngrozitor, pentru că mi s-a părut că l-am trădat.

– Vreți să spuneți că v-a iubit mai mult decât l-ați iubit dumneavoastră?

– Întotdeauna mi-a spus că dacă se întâmpla să moară, ar trebui să mă mărit din nou. Dar acum mă aflu exact în poziția lui. Nu voi ști niciodată dacă bărbatul care va dori să se însoare cu mine nu vânează de fapt contul meu din bancă. Oricum, voi găsi poate lucruri folositoare de făcut. După ce ne vom stabili în Anglia, poate mă apuc de opere de caritate. Lisa nu mai află niciodată altceva despre viața doamnei Basson, dar chiar și această scurtă mărturisire o ajută să

înțeală personalitatea femeii. Era ciudat că, dintre toate femeile de la bord, ele două legaseră o prietenie. Tinerele erau de obicei mai interesate de bărbați decât de conversații cu femeile din jur.

Către după-amiază, toată lumea se înghesui la cutiile poștale. Lisa îi scrisese Antheei și-i trimisese un scurt bilet și doamnei Browne, care-i ghicise în frunzele de ceai, asigurând-o că problemele începuseră să apară.

După cină se dansă, și Lisa fu invitată la vals de câțiva tineri foarte asemănători ca personalitate cu Jeremy, dar de data asta era hotărâtă să nu se mai lase păcălită. Căpitanul nu apără printre pasageri iar Lisa, aflată în brațele unui om de afaceri, se gândea cu regret la cabina lui retrasă, unde Mark se afla probabil la ora asta, citind o carte și fumându-și pipa.

Era aproape unsprezece când Jeremy se ivi pe ring și o invită pe Lisa la dans. Era târziu, și majoritatea oamenilor plecaseră la culcare. Dar aerul era atât de proaspăt după torida după-amiază care trecuse, încât Lisa se simțea perfect.

- E prima dată când dansăm, draga mea. Dansezi minunat.
- Iar tu ești puțin cam încordat.
- Asta pentru că-mi doresc să te sărut.
- Nu mă interesează săruturile de dragul săruturilor.
- Nici pe mine, dar nu asta intenționez. Îmi promiți să mergi mâine cu mine la țarm?
- Vrei să faci circuitul oficial?
- Nu, mă gândeam să ne îndepărtăm de mulțime. Să fim singuri, fără Nancy.
- N-o pot părăsi.
- Dar nu te pot avea numai pentru mine?

Ar fi mai bine s-o lași undeva.

– Nu, dacă merg cu tine, merge și Nancy. Noapte bună!

– Noapte bună, draga mea, răspunse el cu un zâmbet.

Probabil că-l dezamăgise, dar n-avea ce să facă. Se afla pe acest vapor ca să aibă grijă de Nancy, nu de Jeremy, și nu-i făcea deloc plăcere jocul lui de-a dragostea. Unele fete se distrau cu un astfel de joc, dar Lisa nu era așa. Un sărut însemna pentru ea ceva sacru.

Dimineata veni, strălucitoare. Marea scliepa, iar vântul bătea încetisor. Lisa și Jeremy făcură o baie, în timp ce Nancy, spre marea ei indignare, fu înscrisă la un concurs de copii. Mâncară înghețată cu arome exotice, apoi Lisa și Jeremy câștigară prima rundă a competiției de tenis desfășurată pe punte și după aceea se alăturară celorlalți, care priveau insula din depărtare. Gongul de prânz sună, și oamenii se grăbiră să mănânce ca să fie gata la timp pentru excursie.

Ancora fu aruncată la Puerto de la Luz și în megafoane se auzi:

– Atenție, doamnelor și domnilor. Pasagerii trebuie să se întoarcă pe vas înainte de șapte jumătate seara. Repet, șapte și jumătate, doamnelor și domnilor.

Lisa coborî pe țărm alături de Jeremy, iar pe chei fură întâmpinați de negustori gălăgioși:

– Doar două sute de pesetas, domnișoară. Uitați ce rochie frumoasă!

Lisa calculă rapid suma în lire și-și dădu seama că rochia era foarte scumpă. Cu astfel de prețuri, se va limita la a cumpăra un suvenir.

Dându-și seama că pălăria de panama era prea călduroasă pentru Nancy, Lisa se întoarse la cabină să ia umbrela. Intrând pe coridor, se ciocni cu Mark.

– Scuze, murmură ea.

- Ce ai uitat?
- Umbrela.
- Dar trebuia să fie asigurate de organizatorii turului.
- Mergem cu autobuzul.
- O! Tu și... eroul de film?

La apropierea doctorului, cei doi se despărțiră politicoși și Lisa intră în cabină, auzind în spatele ei cum căpitanul îi spunea doctorului:

– Eu am ceva treabă, dar se pare că toți posibili tăi pacienți s-au înscris în excursie. De ce nu te duci și tu?

Răspunsul doctorului nu se auzi, iar Lisa presupuse că omul încuviințase tăcut din cap.

Când ieși din nou din cabină, Mark plecase deja. Fără să priceapă de ce, Lisa se gândi la Astra. Femeia nu făcea circuitul, epuizată după zilele de lucru asiduă alături de Jeremy, iar Mark, dacă ar fi vrut, ar fi avut la dispoziție câteva ore bune să fie singur numai cu ea. Această idee o răni mai mult decât și-ar fi imaginat, dar încercă să-și păstreze calmul și indiferența. Ridică din umeri și se întoarse la Jeremy și la Nancy. Se urcă toți în autobuzul mirosind puternic a usturoi. În timp ce vehiculul se îndrepta spre capitală, Lisa privea casele albe și străzile aglomerate din Las Palmas.

Ajunseră la Triana și se plimbară prin magazine. Întreaga suflare știa probabil că vasul englezesc era în port, pentru că negustorii le ieșeau înainte cu măslina, banane, caise și căpșuni proaspete. Pe străzi, se vedeau femei îmbrăcate în lungi fuste roșii și bluze albe, cu coșuri de flori pe cap. Jeremy cumpără o imensă floare stacojie și o așează în părul Lisei.

- Am reușit să te fac să arăți ca o localnică, Lee, glumi el.

Apoi, încercând să intre în grațiile micuței, se adresa lui Nancy:

– Vrei și tu o floare?

– Nu, replică fata în grabă.

– Ah, ești un copil imposibil! N-ai fost bătută destul!

– Haide, Jeremy, să nu ne certăm, interveni Lisa. Haidem la cumpărături!

Îi cumpără lui Nancy o brățară din imitație de jad, apoi se îndreptară spre catedrală și urcară în turn ca să admire împrejurimile. Ajunseră prea târziu pentru a putea vizita muzeul Canario.

Către seară, străzile din Las Palmas erau luminoase și gălăgioase. Jeremy sugera să bea ceva la o terasă și Lisa se așează recunoscătoare pe un scaun și-și dori să bea o ceașcă de ceai.

O durea capul și avea senzația că ratasera cele mai importante obiective turistice. Câteva ore nu erau suficiente pentru a vedea totul, dar poate că ar fi reușit mai mult dacă nu umblau pe jos, prin căldură. Cei care făcuseră turul ajunseseră să vadă o mulțime de lucruri interesante. Era totuși mulțumită să observe că Nancy se simțea bine și devenise mai sociabilă de când Jeremy încetase s-o mai tachineze.

Cum ceaiul era un produs rar, li se aduse vin local și sirop de lămâie. Peste drum, un copilaș începu să cânte un cântec trist într-o spaniolă stricată.

– Nancy, nu vrei să te duci să-i dai niște bănuți? întrebă Jeremy.

– Ba da, se bucură fata, luând banii.

Lisa se lăsă pe spate în scaun, încercând să-și termine băutura, prea dulce și prea tare. Știa că nu va mai avea niciodată șansa de a reveni în Canare și faptul că tot timpul petrecut acolo fusese irosit, o irita. Își pusese atâtea speranțe în această călătorie, dar totul fusese stricat de intervenția lui Jeremy Carne, care nu făcuse altceva decât s-o

plictisească povestindu-i despre ambiția lui actoricească și certându-se cu Nancy.

– La Cape Town totul va fi altfel. Vom avea mai mult timp și am rude care locuiesc acolo.

– Dar acolo vom ajunge abia peste nouă zile. Nu mai întâlnim altceva în drum până acolo?

– Nu, dar ne vom distra la bord. Vor fi turnee de tenis, o paradă pentru copii, o competiție de înot... Au aranjat ceva pentru fiecare zi.

Era șapte fără un sfert și Lisa își dorea să se întoarcă pe vas. Se ridică alarmată.

– Băiețelul a plecat. Unde e Nancy?

Traversară strada.

– Poate s-a dus să se plimbe, încercă Jeremy.

– Nu cred, nu cunoaște locurile. Să mergem s-o căutăm. Tu ia-o pe aici, eu mă duc dincolo.

– Bine, bine, o vom găsi. Dar să nu te rătăcești și tu, zise el.

Lisa căută disperată, dar nici urmă de Nancy. Mai mult, nu întâlni nici un alt pasager de pe vas. Se întâlni din nou cu Jeremy, la locul stabilit.

– Parcă a intrat în pământ, comentă bărbatul. Și trebuie să ne întoarcem pe vas. Am încercat să întreb în jur, dar nimeni nu știe engleză. Nu mai tremura, Lee. Încearcă să te gândești ce ar putea face acum, realizând că s-a rătăcit.

– Nu știu. În Anglia ar fi luat autobuzul, dar aici... n-are bani, zise ea, înghițind cu greutate.

– Dar dacă a găsit stația, a întâlnit probabil englezi de pe vas care au luat-o cu ei.

– Sper. Dar dacă...

– Stai puțin. E un copil de unsprezece ani care se poate descurca singură. Cred că există englezi care stau pe aici. Să mergem să vorbim cu ei.

– Asta ne va lua mult timp, și vaporul poate pleca fără noi.

– Nu cred. Dacă toți oamenii sunt la bord până la șapte și jumătate înseamnă că vor ridica ancora cel puțin o oră mai târziu.

– Nu, mă duc pe chei. Tu stai aici și, dacă o găsești, telefonează pe vas.

– Dar...

– Faci ce ți-am spus? Îl fulgeră ea cu privirea. Tu ești de vină pentru că s-a rătăcit și mă vei ajuta s-o găsesc!

Lisa se urcă rapid într-un taxi și plecă, lăsându-l pe Jeremy perplex și lipsit de ajutor într-un loc necunoscut. Tânărului nu-i venea să creadă că cineva se poate ambala atât pentru un copil de unsprezece ani. Lisa ajunsese la chei uimitor de repede, pentru că șoferul înțelesese că pasagera se grăbea.

Ajunsa, tânăra întrebă un steward dacă Nancy sosise.

– Stau aici de o oră. N-am văzut-o urcând la bord, domnișoară.

Dar Lisa dădu fuga în cabină ca să se asigure. Inima îi bătea nebunește. Nu se afla acolo. Nu-i mai rămânea decât un singur lucru de făcut. Să-l vadă pe căpitan. Îl căută pe punte, dar nu-l găsi, așa că se aventură spre cabina lui de lucru. Un ofițer stătea de pază în fața ușii.

– Trebuie să-l văd îndată pe căpitan, zise Lisa. E urgent.

– Îmi pare teribil de rău, dar...

– Vă rog, trebuie să-l văd!

– Prima ușă la dreapta. Ciocăniți și așteptați afară, o sfătui ofițerul, înțelegând că se întâmplase ceva grav.

Lisa fugi într-acolo și bătu cu putere în ușă.

– Dumnezeu! Ce s-a întâmplat?

Lisa abia mai respira.

– Am... pierdut-o pe Nancy... în Las Palmas, zise ea.

– Stai jos.

– Dar...

– Stai jos și povestește-mi, repetă el.

Ea se trânti într-un scaun, tremurând.

– A fost vina mea. N-ar fi trebuit să-l las s-o trimită peste drum, trebuia s-o supraveghez... Eram foarte obosită și părea să fie în siguranță... A dispărut atât de repede... atât de brusc...

Mark n-o mai asculta. Ridică receptorul telefonului și dădu comenzi rapide.

– Vorbește cu poliția din Las Palmas, ordonă el. Spune-le că oferi o recompensă de cincizeci de lire pentru orice veste despre copilă și încă cincizeci pentru cel care o aduce la bord în următoarea oră. Ai înțeles?

Închise telefonul și se adresă tinerei.

– Nu te îngrijora, o vom găsi, zise el calm.

Și pentru că Mark îi promisese asta, Lisa crezu. Ușurarea de a împărtși cu cineva ca el responsabilitatea era dublată de un ciudat entuziasm. Începu să plângă în hohote de ușurare.

Aplecându-se cu grijă deasupra ei, căpitanul îi șopti:

– Nu rezolvi nimic dacă te superi așa, Lisa. Bea niște whisky și relaxează-te. Mă întorc îndată.

Rămasă singură, tânăra își șterse lacrimile și încercă să bea din paharul oferit de Mark.

Capitolul 5

Privi prin încăpere și se apropie de birou, căutând o fotografie sau vreun alt obiect care să-i dezvăluie o altă față a lui Mark. Știa atât de puține despre el! Dar nu găsi nimic personal pe birou, doar o cutie de trabucuri și o scrumieră de piatră.

Se îndreptă spre ușa dincolo de care bănuia că se află dormitorul bărbatului. Dacă ar fi fost în altă stare de spirit, poate că ar fi intrat să cerceteze camera, pentru că era foarte curioasă în tot ce-l privea. Dar acum era foarte îngrijorată din pricina lui Nancy.

Când Mark se întoarse, o găsi pe scaun, cu băutura neterminată în mână.

— Nu cred că s-a întâmplat ceva rău, începu bărbatul. Nu trebuie să te gândești nici o clipă că a pățit ceva. În clipa când localnicii vor afla că e pasageră pe vas, o vor aduce aici. Câștigă bani buni de pe urma turiștilor și nu vor să-și facă o reputație proastă.

— Dar Nancy nu știe limba lor.

— Nu contează. Păcat că e noapte.

Dacă era ziuă, ar fi ajuns deja aici.

– Dar dacă cineva o ține peste noapte?

– Chiar și așa, poliția va cerceta rapid casele.

– Dar există șansa să n-o găsească.

– Nu vom pleca până n-o găsim.

– Faci tu asta pentru noi? clipi Lisa cu uimire.

– Surprinzător, nu? Aș face-o pentru orice alt pasager. Mai bine bea băutura. Am comandat niște sandvișuri și cafea.

– Vor fi aduse aici?

– Da. Zvonul că Nancy lipsește s-a răspândit deja și dacă te duci la restaurant, toată lumea te va asalta cu întrebări.

Tânăra sorbi puțin whisky și așează paharul pe birou.

– Bănuiesc că te enervează ce s-a întâmplat, zise ea. Dacă aș fi prevăzut asta, n-aș mai fi plecat. Mark, mă lași să particip și eu la căutări?

– Nu, e o treabă de bărbat. Și oricum, vei fi informată imediat. Mă vor suna dacă o găsesc.

– Nu e ciudat că mă ții aici, în cabina ta?

– Ciudat? De ce? E datoria oricărui căpitan să aibă grijă de pasageri. Sunt oricând disponibil. Du-te să te întinzi pe canapea. Eu mai am câteva lucruri de făcut.

Lisa se supuse cererii lui. Mark începu să studieze cu atenție niște foi. Tânăra nu se putea calma. Se imagina explicându-i doctorului Veness că Nancy se pierduse în Canare. Nimeni, în afară de ea și de Jeremy, n-ar fi putut înțelege cât de repede se petrecuse asta.

Își dorea ca scârțâitul peniței să înceteze și Mark să se arate puțin mai înțelegător cu suferința ei. Își dorea ca telefonul să sune... Își dorea orice altceva în afara acestui calm insuportabil.

Desigur, Mark înfrunta această catastrofă la fel de imperturbabil ca întotdeauna, deși și pentru el încercarea era destul de dificilă. Întârzierea vasului trebuia explicată. Poate reușeau să recupereze distanța în zilele următoare, dar dacă nu?... Poate era nervos, dar nu voia să arate. Sau poate se confrunta cu această problemă, la fel cum se confrunta și cu furtunile tropicale. Întregul vas se afla în mâinile lui, și trebuia să rămână calm.

Lisa se simțea aproape bolnavă de îngrijorare.

Un steward bătu la ușă și intra cu gustările comandate de căpitan.

– Lasă-le pe masă, ordonă căpitanul, continuând să scrie.

Lisa își turnă puțină cafea și o bău tremurând.

Mark o privi cu un aer supărat.

– Cred că ar trebui să te calmezi, zise el tăios. Tot ce se putea face s-a făcut și așteptăm rezultatele.

– Măcar dacă ar fi fost băiat... începu tânăra.

– Înțeleg, răspunse căpitanul, părând pentru prima dată emoționat. E o copilă foarte drăguță și mă rog, ca și tine, să treacă bine de această încercare. Dar îngrijorarea ta nu-și are rostul, trebuie să înțelegi asta. Luă o țigară și i-o așeză tinerei între buze, apoi o aprinse. Era un gest intim, dar Mark îl făcu să pară foarte oficial, la fel ca toate celelalte lucruri pe care le făcea. Își aprinse la rândul lui o țigară și-i zâmbi Lisei prin norul de fum.

– Dacă îți spun că pierderea ei mă îngrijorează la fel de mult ca pe tine te vei liniști?

– Da, zise ea cu sinceritate.

– Bine. Apropo, ce s-a întâmplat cu Carne?

– Jeremy? L-am lăsat acolo, zise ea vag, și i-am spus să continue s-o caute. Nu era prea cooperant, iar eu eram prea îngrijorată.

Am avut o după-amiază foarte grea. Nancy nu-l place deloc.

– Fetița e perspicace.

– S-au certat tot timpul și am fost nevoită să intervin mereu, în așa fel încât n-am putut vedea mare lucru din insulă. Nu că ar conta. Mi-aș dori să nu fi pus niciodată piciorul acolo. Dar eram obosită și n-am avut grijă de ea cum trebuia. E deja opt. Nu vrei să mai suni o dată?...

Dar chiar atunci, telefonul sună.

– Căpitanul, zise Mark în receptor.

Ascultă cu atenție, apoi vorbi din nou calm:

– E foarte bine! Cum se simte? Transmite-i că a devenit inamicul public numărul unu și că trebuie să vină să mă vadă îndată ce ajunge pe vas. Plătește recompensa.

Puse receptorul în furcă și o privi cu ochii lui albaștri și senini pe Lisa.

– A fost găsită în Triana, voia să se întoarcă pe jos la vapor.

Lisa tremura. Mark o strânse ușor în brațe, apoi îi dădu drumul la fel de brusc cum o îmbrățișase.

– Și acum, te poți duce în sala de mese la cină, dacă te simți în stare.

– Mulțumesc, dar prefer să n-o fac. Mă duc în cabină, s-o aștept pe Nancy. Îți sunt foarte recunoscătoare pentru tot ce ai făcut. Nimeni nu s-ar fi descurcat mai bine.

– Mă bucur că ai venit direct la mine, replică el, mângâindu-i părul. Voiam să fac asta de când te-am văzut intrând în încăpere, își explică el gestul. Lisa era prea epuizată pentru a protesta sau a opune rezistență. Căpitanul o conduse la ușă și-i spuse stewardului s-o ducă până la cabină.

Wentworh plecă din port la zece și douăzeci. Nancy se afla în pat, dormind liniștită. Lisa stătea întinsă, întrebându-se de ce simțea încă atât de neliniștită.

Copila îi explicase cum anume se întâmplaseră lucrurile. Traversase strada și văzuse că băiețelul plecase în jos pe stradă. Hotărăta să-l ajungă, pentru că-i plăcuse mult vocea lui, îl urmă, fără să-și dea seama că drumul înapoi era complicat. Îl prinsese din urmă și dăduse să se întoarcă. Dar străzile erau foarte întortocheate și ajunsese fără să vrea la Triana. Nu putuse cere de la nimeni vreo informație, pentru că oamenii nu știau engleză și nici ea nu cunoștea numele străzii. Astfel că începuse să meargă, având de gând să întrebe un englez – dacă întâlnea vreunul – unde se afla stația de autobuz. În sfârșit, dăduse peste un localnic care își voia recompensa și o adusesese la secția de poliție.

Nancy nu se speriasă. Toată lumea se purtase frumos cu ea, iar copila era chiar mândră că fusese singura care stătuse atât de mult pe insulă. Da, se liniștise în privința lui Nancy, dar altă problemă se arăta deja la orizont. Mark. Bărbatul îi arătase că putea fi bun și înțelegător, deși Lisa îi crease mari necazuri. Toate celelalte sentimente pe care i le inspirase Mark de-a lungul timpului se schimbaseră într-un soi de recunoștință dragăstoasă.

I se părea că trecuse o veșnicie de când doamna Browne îi citise viitorul în frunzele de ceai și-i spusese că se va confrunta cu două

probleme, una mai mică, cealaltă mare. Pe jumătate în glumă, își dori cu pierderea lui Nancy să fi fost cea mare.

A doua zi, incidentul fu dat uitării în favoarea jocurilor care începuseră. Pentru Jeremy, ziua debutase însă mai puțin promițător. Astra părea inepuizabilă, și tânărul fu nevoit să lucreze toată dimineața.

După-amiază, în timp ce Nancy se afla la cursurile de literatură pentru copii, cei doi tineri se așezară la bar să vorbească și să bea un suc. Îi povesti că actrița îi oferise șase luni de contract, ceea ce bărbatul considera că e o perioadă mulțumitoare, în special dacă lua în considerare faptul că nu mai apăruse niciodată pe scenă. Dar nu se grăbise să semneze nimic până nu ajungeau la Durban.

Astra apărea rar în public, pentru că stârnea imediat atenția tuturor. Unul sau doi bărbați încercaseră să discute cu ea, dar îi respinsese rapid și fără menajamente. De atunci, nimeni nu se mai apropiase de ea.

Și asta pentru că actrița tânjea după un soi de bărbat greu de găsit, cu atât mai puțin pe lista pasagerilor de pe vas. La Londra, foarte mulți îi făceau curte și, dacă ar fi vrut, ar fi putut să se mărite cu un bărbat înstărit și cu titlu nobiliar, dacă nu chiar cu unul care le avea pe amândouă. Dar visurile ei ținteau mai sus. Își dorea un soț tandru și în același timp puternic, care s-o subjuge și s-o domine cu personalitatea sa.

Cu intuiția unei femei față de o alta, mai ales față de o rivală, Lisa pricepea foarte bine părerea Astei despre bărbați. Știa de asemenea că nu exista decât unul pe care femeia îl respecta și-l iubea. Și acest gând era dureros, știind că orice-și dorea, Astra obținea.

Laura Basson nu era impresionată de Astra Carmichael.

– E frumoasă, îi explică ea Lisei, dar a muncit din greu și a ajuns... unde? E o pasageră, ca mine și ca tine, îndreptându-se către un loc de muncă. Succesul nu i-a adus decât o selectivitate aproape intolerantă, și a lipsit-o de ajutorul unei prietenii. Nu, decise ea, nu-i deloc o femeie pe care s-o invidiezi.

– Are niște rochii de seară minunate, răspunse ea.

– E grațioasă, se îmbracă bine, dar totul la ea e de ordin fizic. Parcă n-are deloc suflet.

– Bărbaților nu le pasă de asta, remarcă Lisa.

– Te referi la Jeremy? E impresionat de ființa asta?

– E inevitabil. Puțin...

– Dacă e doar "puțin", n-ai de ce să te îngrijorezi. Sunt sigură că-l vei avea înapoi cât de curând, pentru că o astfel de femeie n-are timp pentru tinereii. Cred că a pus ochii pe căpitan.

Lisei i se strânse inima. Era oare atât de vizibil pentru toată lumea? Credea că numai ea își dăduse seama și încercase să se convingă că era vorba despre o greșeală.

– Cum v-ați dat seama?

– Ieri, n-am plecat în excursie. Am văzut de multe ori insula, și am făcut doar o scurtă plimbare. M-am întors și i-am văzut pe cei doi la bar, bând ceai. Mai târziu, i-am văzut întrând într-o cabină retrasă.

"Sanctuarul", se gândi Lisa. Căpitanul nu așteptase prea mult înainte de a aduce o a doua femeie în spațiul lui intim. Temându-se să nu se trădeze în fața femeii, Lisa se ridică și zise grăbită:

– Mă duc să mă schimb, explică ea. Vă rog să mă scuzați.

A doua zi, dori să discute între patru ochi cu Mark. Își dădu seama că își propusese o sarcină foarte dificilă, în momentul în care un steward îi aduse un bilet de la unul din ofițeri, în care scria:

"Înțeleg că vreți să obțineți o întrevvedere cu domnul căpitan. Voi face tot ce pot ca să vă ajut."

Lisa se duse să-l caute pe ofițer și acesta o rugă să scrie câteva cuvinte, asigurând-o că va avea grijă să le înmâneze căpitanului. Lisa se gândi rapid la o formulă care să nu-l supere pe Mark, dar care în același timp să-i atragă atenția. Până la urmă scrise, păstrând un ton oficial: "Aș vrea să vă văd în legătură cu pățania lui Nancy de la Las Palmas".

— Dacă există vreun răspuns, vă voi chema, zise ofițerul. Am înțeles că v-ați înscris la concursul de tenis. Eu sunt liber începând cu ora șase. Ați vrea să jucăm împreună o partidă?

Lisa se gândi o clipă, apoi aprobă, având senzația că acceptând invitația, biletul va ajunge mai repede la căpitan.

Mark nu apărui la masa de prânz, dar ofițerul îi înmână Lisei un bilet în care scria că este așteptată de căpitan la ora trei fix. Inima tinerei bătu cu putere. Obținuse o întrevvedere oficială. Trebuia să-și pregătească un discurs și să-l spună rapid, fără să piardă timpul. Nu la asta se așteptase. Voia să-l facă pe Mark să priceapă ce simțea, și nu-și dorea ca ofițerul să asiste la întâlnire.

Era foarte cald. Lisa se spălă și se îmbracă într-o rochie simplă de muselină. Se privi în oglindă și fu mulțumită, deși era convinsă că Mark nu va avea timp să-i admire ținuta. Întrevvederea nu reprezenta pentru el decât una dintre multiplele îndatoriri zilnice.

La trei fără două minute se îndreptă spre biroul ofițerului și bătu la ușă. Mark fu cel care-i deschise.

– Intră, zise el cu un ton neutru. Sper că motivul pentru care ai vrut să mă vezi nu-i cel la care mă gândesc.

Acestui bărbat îi plăcea să treacă direct la subiect, constată Lisa, observând totuși recunoscătoare că se aflau singuri în încăpere.

– Parcă era ceva legat de Nancy, îi aminti el amabil, văzând că tânăra nu se grăbește să vorbească.

– Nu chiar, răspunse Lisa. Fetița se simte bine. Slavă Domnului că nu i s-a întâmplat nimic rău în Las Palmas. Îmi dau seama că ceea ce-ți datorez nu se poate traduce în bani, cu excepția recompensei pe care ai plătit-o din banii tăi. E vorba despre o sută de lire, dacă nu mă înșel, și voiam să știi că datoria îți va fi plătită de tatăl lui Nancy.

– Bine, exclamă el, cu un zâmbet ironic. Atunci, de ce ești atât de îngrijorată?

– Nu sunt, replică ea indignată. De ce ești rău?

– Doamne ferește! Dacă am zâmbit, a fost pentru că mă amuză foarte tare rolul tău de înger păzitor al lui Nancy.

– Crede-mă, până acum nici un incident de felul ăsta n-a apărut, și o am în grijă de trei ani.

Căpitanul tăcu, privind-o.

– Dar ia spune-mi, vorbi el în sfârșit, cum evoluează mica ta dispută cu Astra Carmichael pentru sufletul lui Jeremy?

– Nu mă lupt pentru Jeremy. Nu cred că are nevoie de așa ceva.

– Da? Mai gândește-te. Astra e o femeie fermecătoare și își folosește toate armele ca să obțină ceea ce vrea. Acum, îl vrea pe Jeremy Carne. Vei pierde, copila mea, și trebuie să-ți recunoști înfrângerea. Lasă-l să-și aleagă singur viitorul.

Lisa nu răspunse imediat. Nu se aștepta să discute din nou despre Jeremy și nu era pregătită să riposteze.

– N-ai câștigat pariul, zise ea. Jeremy e nehotărât încă.

– Sau așa pretinde. E deja decis, dar vrea să te vadă îngrijorată, preocupată de soarta lui. Poate pretinde că face dragoste cu Astra, dar nu-i neapărat adevărat. Pe când cu tine are încă o șansă și nu vrea s-o piardă.

Chipul lui Mark părea dur. De ce era atât de sigur că Astra nu va face dragoste cu Jeremy? Pentru că numai el avea acest drept?

Până acum, nu și-l putuse imagina pe Mark în rolul de îndrăgostit. Părea prea sigur pe sine. Dar chipul unui bărbat nu poate exprima atâta cruzime decât dacă sentimentele lui sunt profunde, iar Lisa bănuia că furia căpitanului provenea din dorința de a o avea pe Astra numai pentru el. De ce era interesat să afle dacă Jeremy flirta cu Astra, dacă nu ca să se liniștească în această privință? Lisa era îndurerată.

– Te-ai înroșit, remarcă Mark. N-am vrut să te rănesc, explică el. Sunt destul de experimentat ca să știu cum să mă port cu o fată inocentă ca tine, dar și prea bătrân ca să mai am răbdarea s-o fac. Câteodată, uit cât ești de tânără. Ai venit azi aici ca să mă asigur că mi se va înapoi suma pe care am plătit-o de dragul lui Nancy. Dar banii nu sunt importanți... nu pentru mine.

Lisa aprobă din cap. Înțelese.

El zâmbi:

– Peste două săptămâni, vei coborî la Durban, iar eu mă voi întoarce în Anglia. O lună mai târziu, vom uita unul de altul. Asta-i viața, Lisa.

Atunci își dădu seama că nu-l cunoaște decât de o săptămână. Și totuși, i se părea că-l știe atât de bine! Era ciudat să constate cât de mult însemna acest bărbat pentru ea, mai ales că nu aflase mai nimic despre viața lui. Poate că dragostea putea face astfel de minuni... sau

poate cei trei ani petrecuți în Richmond o făcuseră mai impresionabilă.

– Îmi pare rău că te-am reținut atât, zise ea. Nu te voi mai deranja.

– Ba cred că o vei face, răspunse el cu umor. Îmi poți promite ceva?

– Ce anume?

– Dacă te supără ceva – orice – te rog să vii la mine.

– Nu știi ce să zic, răspunse ea, îndreptându-se spre ușă. Să am de-a face cu tine e ca și cum aș înfrunta conștiință o furtună.

– Dar merită efortul. Fă-mi o favoare, și uită de datoria aia, adăugă el. Nu văd de ce tatăl fetei ar trebui să afle ce s-a întâmplat. Am vorbit cu Nancy și am făcut-o să creadă că totul n-a fost decât o aventură amuzantă. Dacă-i va povesti întâmplarea tatălui ei vreodată, o va face în așa fel încât el nu-i va acorda prea multă atenție.

– Dar domnul Veness va citi totul în ziare, îl contrazise ea.

– Mă îndoiesc. În Las Palmas, oamenii nu consideră importantă pierderea temporară a unui copil. Poate pasagerii vor aminti asta în scrisori, dar nimic nu va fi făcut public.

– Nu știu ce să zic... Nancy s-a pierdut din pricina mea. Accepți...

Dar căpitanul o întrerupse înainte ca tânăra să se ofere să-i plătească ea banii.

– Stai liniștită, îi zise el.

Lisa ieși și se îndreptă spre punte. În spatele ei, înotătorii se distrau în apă, iar femeile vorbeau nemulțumite despre căldura de afară. Dar Lisa nu vedea și n-auzea nimic din toate astea.

Auzise că era mai reconfortant să datorezi cuiva recunoștință decât bani, dar nu i se părea că zicala era adevărată. Ar fi plătit bucuroasă datoria, dacă Mark ar fi acceptat, și nu era încă hotărâtă dacă să-i spună

sau nu domnului Veness ce se întâmplase. Dar se gândi la Mark. Poate era mai bine să nu aibă parte de o astfel de publicitate. De altfel, bărbatul se îngrijise de amintirile fetei și o făcuse să creadă că avusese parte de o aventură palpitantă. Oare făcuse asta pentru Lisa sau pentru micuță? Poate pentru amândouă. Prevăzuse că aveau să apară probleme între Lisa și angajatorul ei și intervenise în cel mai simplu mod cu putință pentru a le rezolva.

Oare era posibil ca ei doi să se înțeleagă, să devină prieteni? Dar ce-i păsa căpitanului de o biată tânără, care și așa îi cauzase o mulțime de probleme? Avea o viață plină și o slujbă importantă. Întâlnea multe femei în fiecare călătorie, dar nici una nu reușise să-i schimbe statutul de burlac, deși poate că unele încercaseră.

Ce anume voia Mark de la o femeie? Lisa bănuia că nu va afla niciodată, dar se temea ca Astra Carmichael să nu posede această misterioasă calitate. Femeia asta avea totul.

Capitolul 6

Căldura copleșitoare dură trei zile. Trecuseră ecuatorul, și nopțile deveniseră mai greu de suportat. Lisa se trezi și se duse să facă o baie, gândindu-se la lucrurile pe care ofițerul cu care juca din când în când tenis i le spusese despre Mark. Aflase că bărbatul locuia la Londra la hotel și că atunci când revenea acasă își făcea timp să se întâlnească cel puțin o dată cu sora lui căsătorită, care era mai mică decât el cu câțiva ani și locuia la Reading.

Mark i se părea acum o persoană cu totul diferită. Se întrebă dacă avea timp să-i scrie surorii lui, dacă o alinta în vreun fel. Bărbatul îi mărturisise că nu știe să se poarte cu micuții. Poate că sora lui n-avea încă un copil, sau poate că aceștia erau prea mici.

Veni prânzul și Jeremy sosi la masă palid, cu părul în dezordine și răgușit. Jucară împreună o partidă de cărți cu alți pasageri, apoi toată lumea se retrase în cabină.

Nancy o așteptă pe Lisa și-i spuse entuziasmată că citise o oră din cartea despre cai.

– Doamna Basson mi-a spus că și caii sunt niște ființe sensibile. Copiii ei au fiecare câte unul. Mi-a zis că ar trebui să-l rog pe tata să-mi ia și mie un ponei.

– E o idee bună.

– Da, dar nu știu dacă s-o fac sau nu. Știai că doamna Basson n-a vrut să se ducă în Africa de Sud multă vreme?

– De când soțul ei a murit, cred că-i e greu să revadă acele locuri.

– E foarte drăguță, replică fata gânditoare.

– Ți-am spus eu. Și nici sfatul ei nu-i de lepădat.

– Am de gând să mănânc un măr și să citesc, zise fetița, și dacă dorm când te întorci de la cină, nu mă trezi.

– Părerea mea e că ar fi mai bine să citești doar o oră pe zi, iar dimineața să faci exerciții de aritmetică.

Lisa se îmbracă și se duse la masă. După cină, urma să fie pus un film și tânăra abia aștepta acest eveniment. Pe drum, se întâlnește cu Mark, care se ducea și el spre sala de mese.

– Am auzit că ai ajuns în finală la turneul de tenis, zise el. Felicitări!

Un compliment venind din partea lui era mai prețios decât oricare altul. Conversația nu dură mult, și cei doi se despărțiră.

După cină, doamna Hearts o căută și-i spuse grăbită:

– Doctorul a trimis pe cineva să te caute cât timp erai la masă. Se pare că avem un caz de apendicită și un pacient cu febră mare. Avem nevoie de tine până la miezul nopții.

– Mă schimb și vin direct la cabinet, răspunse ea.

Cinci din cele șase paturi erau ocupate. Lisa fu dusă la cel de-al patrulea și i se dădură instrucțiuni clare în privința acestui pacient; pe masa alăturată se afla un registru în care trebuia să noteze evoluția bolnavului.

– Te las, zise doctorul. Ai de făcut puține lucruri, așa că n-ai cum să greșești. Sper că am avut dreptate când am apelat la tine.

– Voi urma exact instrucțiunile.

– Să vii să mă trezești dacă e necesar. Noapte bună!

– Noapte bună!

Pacientul cu apendicictă era un băiat de șaptesprezece ani. Lisa îl privi cu milă și trecu la celelalte paturi. Cel de-al doilea avea febră și dormea agitat. Singura trează era o femeie cu o erupție la mâna dreaptă. Femeia se ridică și ceru puțină apă.

– Nu trebuie să vă agitați atât, zise Lisa umezindu-i buzele.

– Nu pot dormi. Îmi puteți da o pastilă?

– Tableta trebuie luată numai peste o oră și jumătate.

– Atunci, rămâneți aici și vorbiți cu mine, ca să treacă timpul mai repede.

Lisa se așeză și ascultă plângerile continue ale femeii, până când pacienta înghiți pastila și în sfârșit adormi. Puțin mai târziu, tânăra își dădu seama că filmul se terminase. Pasagerii se îndreptau gălăgioși spre cabine. Apoi, zgomotul se diminuează și tăcerea nopții se instalează. Lisa își completează raportul și așteaptă stewardesa care trebuia s-o înlocuiască.

În locul ei însă, apărură Mark, care o trimise de urgență la culcare. Pacientul cu febră putea fi contagios și Lisa îl îngrijise fără să țină seama de acest lucru.

– Trebuie să speli îndată hainele cu care ești îmbrăcată și să faci duș, ordonă el. Lisa se spuse ordinelor și se duse să se spele, apoi se întoarse înapoi la cabinet.

Toți pacienții dormeau liniștiți, astfel că Mark se oferă să rămână cu ea și să facă un ceai.

Lisa îl urmări turnând ceaiul. Era atât de bine și de calm în jur, încât cu greu putea crede că se află încă în micul spital de pe vas. Luă ceașca întinsă de căpitan și-și puse un cub de zahăr.

– În lumina asta, pari un copil sau o adolescentă, zâmbi Mark. Viața nu te-a afectat foarte tare, nu-i așa?

– Nu, replică ea, nu-i așa. Am avut parte de suferință. Tatăl meu a murit într-un accident de mașină când eram mică.

– Erai doar copil, ca Nancy, și ți-ai revenit probabil destul de repede. Nu-i nevoie să protestezi, așa e în firea lucrurilor. Ți-ai cunoscut mama?

– Nu mi-o amintesc foarte bine. A murit când aveam patru ani. Am locuit la bunica până la paisprezece ani.

– Care te-a răsfățat, continuă el. Erai probabil foarte drăguță...

– Da. Nu cred că aș fi putut rezista fără să am pe nimeni aproape, recunosc ea cu sinceritate. Trecerea de la casa bunicii la statul la cămin mi s-a părut foarte dificilă. Majoritatea fetelor de acolo se simțeau bine, dar mie nu mi-a plăcut niciodată. Când mă întorc, vreau să-mi întemeiez o familie.

– Te întorci? Jeremy știe?

– E necesar să știe? Am trăit niște momente frumoase împreună, dar asta nu înseamnă că suntem legați pe viață.

– Dacă vă înțelegeți, poate te va cere de soție, ridică el din umeri. Natal e un loc fermecător, ți-ar plăcea să stai acolo.

– Jeremy nu vrea să se însoare, iar eu nu mai vreau să vorbesc despre el. Nu-i important în viața mea.

Tinerei i-ar fi plăcut să vorbească despre Mark. Poate găsea ceva care să-i trezească atenția. Poate sora lui ar fi fost pretextul care l-ar fi putut face să vorbească despre viața lui personală.

Ochii bărbatului o privire enigmatic.

– Nu vrea să se însoare? repetă Mark. Atunci, de ce nu-ți clarifici situația? Te-ai gândit vreodată că implicarea ta în viața tânărului îți atrage antipatia Astrei?

– Nu știu ce să zic. E nervoasă, pentru că n-a fost niciodată obligată să muncească atât de mult pentru cucerirea cuiva. Și asta pentru că Jeremy e un tânăr obișnuit, ca și mine. Nu știe să se poarte cu astfel de oameni. Eu îl cunosc mult mai bine.

– O, nu-mi spune, sunteți făcuți unul pentru altul! exclamă el sarcastic.

Această conversație, ca multe altele pe care le purtase cu Mark, amenința să scape de sub control, și asta numai din pricina lui Jeremy și a Astrei. Nu răspunse nimic și sorbi din ceai. Își dorea ca bărbatul să-i strecoare între buze o țigară, cum făcuse cândva. Dar el rămase nemișcat în scaun, picior peste picior. Apoi zise ceva care o răni profund, fără să-și dea seama de ce:

– Abia aștept să se termine această călătorie... am ceva de făcut la Cape Town și la Durban și dacă totul va merge bine, va fi minunat.

După câteva secunde de tăcere, Lisa răspunse cu o voce nesigură:

– Îți urez succes.

– Nu ești curioasă să afli despre ce e vorba?

– Am dreptul să știu? Nu ești genul care să discuți cu o femeie treburile tale personale. Un bărbat care poate trăi fără o soție nu se poate confesa unei cunoștințe întâmplătoare.

– Ești răutăcioasă, răspunse el, dar ești de asemenea și prea modestă. Eu te consider o bună prietenă. Doar nu mă crezi incapabil de relaționare doar pentru că îmi place să colind mărire, în loc să stau într-o frumoasă casuță alături de o femeie.

– Majoritatea bărbaților reușesc să le facă pe amândouă, replică Lisa, și chiar foarte bine.

– Există bărbați și bărbați, Lisa, zise el calm și superior. Dacă eu m-aș îngriji pentru soția pe care am lăsat-o acasă, n-aș mai fi un bun căpitan.

– Nu? Credeam că soția ta va fi una descurcăreță, o femeie de carieră. Se pare că ți-ai schimbat părerea.

– Nu părerea, o corectă el, ci perspectiva.

– Vrei să spui, concluzionă ea, că refuzi să te căsătorești pentru că nu-ți poți păși soția vreme îndelungată?

– Formularea ta e cam sentimentală, dar adevărată. Dacă mă voi căsători vreodată, voi renunța definitiv la mare.

– Dar asta va însemna o schimbare dramatică, nu? Nu cred că poți iubi o femeie la fel de mult cum iubești marea.

– Nu știu, replică el gânditor. Poate că va veni un moment când va trebui să aleg între o îmbrățișare caldă și confortul rece al mării. Aș fi doar pe jumătate om dacă aș alege marea fără ezitare.

– Iar tu nu ești așa, completă ea.

Mark așeză ceașca de ceai pe măsuță și o privi îngândurat.

Chiar dacă recunoștea sau nu, Mark își schimbase punctul de vedere asupra căsătoriei în aceste ultime zile.

Dintr-o dată, Lisa se simți foarte obosită. Fotoliul în care stătea era cald și confortabil. Își așeză obrazul pe spătar, lăsându-se mângâiată de textura lui moale. Ar fi putut dormi aici câteva ore bune.

Capul lui Mark se întoarse spre ea.

– Câteodată, comportamentul tău mă sperie, Lisa, dar știu că ești o copilă de treabă și foarte isteată. Sfaturile tale m-au ajutat să mă cunosc mai bine. Ești sinceră și de încredere.

– Drăguț din partea ta să spui asta, răspunse ea, plăcut impresionată.

– Haide, copilă, la somn. E ora două și trebuie să mă trezesc la cinci și jumătate, continuă bărbatul, fără să-i ia în considerare răspunsul.

Lisa se ridică încet, întinzându-și piciorul care-i amortise. Brațul bărbatului îi atinse spatele, iar tânăra rămase pe loc, bucurându-se de această nesperată mângâiere.

– Simți ace în picior? întrebă el.

Ea încuviință din cap și râse:

– Nancy le spune țepi, explică ea.

Se opri o clipă, apoi continuă:

– Mark, aș putea să mai ajut la infirmerie... Nu pe băiatul cu febră, am înțeles acum de ce ai fost atât de îngrijorat, dar poate pe altcineva.

– Nu-i necesar, decise el după o scurtă reflecție. Nu există nici o urgență. Dar de ce vrei asta? întrebă el schimbând tonul. Te-ai plictisit pe vas?

– Nu. Spre deosebire de tine, mie mi-ar plăcea ca voiajul să nu se termine niciodată.

– Da? întrebă el cu un aer enigmatic. Asta spune multe despre felul în care privești viața. Unii sunt mulțumiți cu ce au în prezent, alții privesc evenimentele de azi doar ca pe un preambul al altora mai bune. Fii cinstită cum te știu, copilă mea, și nu trișa în răspunsurile pe care mi le dai.

Brațul lui o împinse ușor către ușă, apoi se întrepră spre comutator. Lumina care invadă încăperea distruse intimitatea dintre ei. Mark își recăpătase expresia autoritară, iar chipul lui era ușor iluminat de urma unui zâmbet.

Lisa se simțea obosită, epuizată. Fără să știe de ce, îi venea să plângă, dar buzele ei zâmbiră.

– Îți mulțumesc pentru ceai, zise ea politicoasă. Noapte bună!

– E dimineată, îi reaminti el, deschizându-i ușa. Somn ușor!

Tânăra ieși pe culoar și se grăbi să se întoarcă în cabină. Lumina electrică avea o sclipire ciudată. Își aranjă rochia în dulap și privirea îi alunecă pe un plic care se afla pe masă. Întinse mâna și-l ridică, apoi se îndreptă spre lumină și începu să citească. Scrisul părea nervos, și era aproape indescifrabil.

"Poți veni la mine mâine dimineată?", scria în bilet. Atât și nimic mai mult. Urma doar semnătura Astrei Carmichael.

Lăsă foia la loc pe masă și se vârî în pat, înfrigurată. Oare Astra avea de gând să-și recunoască înfrângerea și să-i ceară ajutorul în privința lui Jeremy? Era greu de crezut că acesta era motivul invitației. O astfel de femeie n-ar face niciodată așa ceva. Poate voia totuși să facă pace, cine știe?

Oricum, Lisa n-avea nici un chef să se gândească la Astra. Îi era somn și voia să adoarmă avându-l în minte pe Mark și jumătatea de oră petrecută alături de el. Chiar dacă discuția nu fusese mai lină decât de obicei, mângâierea lui de la despărțire dăduse aripi speranțelor ei.

Era o dimineată frumoasă. Vântul se schimase, alungând ceața și făcând valuri ușoare la suprafața piscinei. Pasagerii trecuseră cu bine tropicul și se bucurau acum de briza răcoroasă.

Lisa își bău în liniște ceaiul, încercând să profite de cele câteva clipe de singurătate. Nancy se dusese la micul dejun împreună cu ceilalți copii. Tânăra se spăla și se schimbă într-o rochie albă de in, gândindu-se fără încetare la ciudata noapte care tocmai trecuse. Ciudată, dar greu de uitat.

Își dorea să afle mai multe despre Mark. Să știe cum era când era mai tânăr, să știe de ce alesese cariera de marinar... și multe altele... totul despre el o interesa.

Se simți dintr-o dată fericită. Mâncă puțină pâine prăjită și sorbi din ceai gânditoare. Când Nancy se întoarse, o ajută să-și termine puzzle-ul început, întârziind cu bună știință douăzeci de minute la întâlnirea cu Astra.

Bătu în ușa cabinei. Răspunsul divei se auzi leneș, spunându-i să intre. Astra zăcea pe canapea, îmbrăcată într-o rochie de casă din mătase verde. În lumina crudă a dimineții, părul ei avea o nuanță roșcată, dar chipul ei era fără vârstă. Putea avea între douăzeci și cinci și treizeci și cinci de ani. Ochii ei verzi se opriră asupra Lisei.

– Bună, zise ea indiferentă. Arăți foarte drăguț. Ia loc.

Acest comentariu amabil o puse pe Lisa în gardă. Astra nu făcea nici un compliment fără să aibă vreun interes ascuns, deși tinerei îi era foarte greu să-și imagineze ce anume putea dori actrița de la ea.

Lisa zâmbi și se așeză pe colț de canapea. Acceptă tigara întinsă de Astra și o aprinse cu bricheta ei încrustată cu perle.

– Nu prea ai încredere în mine, nu-i așa? reluă Astra cu voiciune. Poate ar fi trebuit să-ți spun de la bun început că nu mă interesează tânărul Jeremy Carne, chiar dacă este un tip atrăgător.

Poate ți se va părea greu de crezut, dar nici el nu e îndrăgostit de mine.

– Știi, răspunse Lisa netulburată. Jeremy nu-i nici prost, nici insensibil.

Astra o fulgeră cu privirea, dar nu replică la atacul subtil al tinerei.

– Dar nu te-am invitat aici ca să discutăm despre Jeremy, continuă ea împăciuitor. Nu-i deloc un tip dificil de descifrat, zise ea, scuturând scrumul direct pe covor. Poate ai auzit că vreau să dau un spectacol de teatru aici pe vas, urmă ea după o scurtă tăcere.

– Da. Mark mi-a spus ceva despre asta.

Numele căpitanului îi ieși de pe buze foarte natural, dar chiar în momentul când îl pronunță, Lisa regretă că o făcuse, mai ales că nu Mark, ci Jeremy îi povestise despre spectacol. Grăbită să depășească momentul de stânjeneală, Lisa adăugă:

– N-am mai auzit niciodată un astfel de spectacol decât la radio. Abia aștept să fiu martora unui astfel de eveniment. La ce te-ai gândit?

Sprâncenele Astei se ridicară a mirare.

– Tu și cu Mark ați devenit prieteni, deci? întrebă ea. Scuză-mă că-ți spun, dar mi se pare o prietenie tare ciudată. Tu... și Mark!

– Ce vrei să spui? roși Lisa.

– Nimic jignitor, te asigur. Îl cunosc pe Mark de multă vreme și trebuie să te avertizez să nu-i iei în serios interesul. E doar amabil, nimic mai mult. E bun cu tine și cu fetița aia pentru că nu există nimeni care să aibă grijă de voi aici pe vas. Dar știu din surse sigure că preferă femeile mai în vârstă. Din păcate, adăugă ea, scuturând din nou scrumul pe podea, am fost atât de preocupată de contractul din Johannesburg, încât n-am mai avut timp de el. Dar după ce scap de sarcina asta, voi fi liberă.

Lisa nu comentă.

– Dar să ne întoarcem la piesă, reluă Astra.

Am observat că ai o voce plăcută și ești destul de drăguță. Ai vrea să participi și tu?

– Mulțumesc, dar nu cred că mă pricep, răspunse Lisa, clătinând din cap.

– Eu cred că da. Și apoi, ar fi o chestie distractivă, nu? Și nu numai... Poate va duce la proiecte mult mai importante...

– Pe Wentworth? replică tânăra cu neîncredere.

Ochii ei căprui întâlneau privirea rece a actriței. Astra respiră adânc, apoi continuă:

– Ești o tânără onestă, așa că voi încerca să-ți răspund la fel. Cât timp voi sta în Africa de Sud, voi avea nevoie de o secretară. Secretara mea din Anglia a primit o binemeritată vacanță.

– Dar la Johannesburg nu ți se pune la dispoziție o secretară?

– Poate că da, dar nu-mi plac străinii. Îți ofer ție acest post. Te voi plăti bine și-ți garantez că va fi o slujbă interesantă. Nu e vorba despre o muncă de secretariat obișnuită. Nu vei avea multe scrisori de redactat și vei putea participa la piese, dacă vrei. Iar dacă alegi să te întorci în Anglia cu mine, îți garantez că-ți voi găsi un post bun.

Lisa nu apucă să deschidă gura, că femeia urmă:

– Nu vreau să-mi dai un răspuns imediat. Dintr-un motiv sau altul, lumea te place, iar Jeremy are nevoie de cineva care să-i arate că actoria se învață.

Cu aceste cuvinte, Astra se ridică, se privi îndelung în oglindă, considerând discuția încheiată. Chemă un steward și comandă o cafea pentru Lisa și o apă tonică pentru ea.

– Jeremy are dimineața liberă, dar nu va veni să te caute, pentru că i-am spus ce am de gând. Mă tem, Lisa, adăugă ea pe un ton dulceag, că l-ai subestimat pe prietenul nostru. Este convins că actoria este o

carieră de viitor și nu se vede făcând pe inginerul. Știi, se întâmplă să nu ne dăm seama de talentul pe care-l avem decât atunci când ne apare în cale un eveniment norocos. Recunosc că în ce mă privește actoria a fost prima și singura mea iubire, așa cum se întâmplă și cu Mark. Întotdeauna va iubi mai mult marea.

– L-ai cunoscut pe Mark înainte să devină căpitan?

– Nu. Ne-am întâlnit la unul dintre spectacolele mele. După piesă, am ieșit împreună la cină și am dansat. Ne potrivim, ne completăm. Mi-au plăcut mulți bărbați, dar el e singurul cu care m-aș mărita.

Lisa fu recunoscătoare stewardului care intră și întrerupse discuția. Luă cafeaua din mâna lui fără chef, întrebându-se cum putea să scape mai repede din cabina Astei. Femeia era atât de încrezătoare în forțele proprii, atât de obișnuită să controleze orice situație, încât Lisa se simțea ca o jucărie în mâna unui copil răsfățat.

Era deja ora prânzului când tânăra reuși să plece.

– Mulțumesc pentru tot, zise ea ridicându-se. Mă voi gândi la oferta ta, dar pot să-ți spun de pe acum că nu mă pricep să joc, deși îmi place foarte mult să privesc spectacolele de teatru.

Când se întoarse de la masă, Nancy, negăsind-o pe Lisa în cabină, ieși pe punte să se plimbe și o întâlni pe doamna Basson.

– Bună ziua, zise copila, politicoasă.

– Bună, Nancy. Astăzi nu înoți?

– Poate... mai târziu, răspunse Nancy. Ați văzut-o pe Lee?

– Nu. De când o cauți?

– A plecat devreme. S-a dus s-o vadă pe actriță și nu s-a mai întors. Apoi, cu inconsecvența tipică vârstei, Nancy trecu la altă întrebare.

– Credeți că tatăl meu e bogat?

– Nu știu, răspunse femeia, fără să pară tulburată de brusca schimbare a subiectului. Te gândești la poneiul pe care vrei să i-l ceri?

– Nu, mă gândeam la Lee. N-are prea mulți bani și s-a simțit prost că a purtat mereu aceleași rochii de seară. Sper ca tata să-i cumpere două rochii minunate, să aibă la întoarcere.

– Ar fi drăguț din partea lui. Ții mult la Lisa, nu? Ai vrea să se mărite cu tatăl tău?

Copila râse și-i explică:

– Tata are aproape cincizeci de ani. Nu cred că Lee ar fi încântată, și nici mătușa Anthea.

– Dar tu?

– Aș vrea s-o păstrez pe Lee mereu cu mine, dar n-aș vrea să fie mama mea vitregă. Lee e bună, iar mamele vitrege nu sunt. Mă bucur că tata nu s-a recăsătorit.

Chiar atunci apăru Lisa, și copila îi ieși în întâmpinare sărind într-un picior și zâmbind fericită. Dar tânăra nu părea în apele ei.

– Ai avut o dimineață grea? Întrebă doamna Basson.

– Nu chiar. În sfârșit, ba da, recunosc ea. Dar nu vreau să vorbesc despre asta.

– Nici o problemă. Nu mă interesa decât să te ajut. Ești o persoană veselă, Lisa, și când ești supărată e foarte vizibil, crede-mă.

Laura Basson începu să vorbească despre altceva. Își dăduse seama mai de mult că se întâmpla ceva cu Lisa, și prima dată crezuse că schimbarea de datora lui Jeremy. Apoi, realizează că tânărul nu era

potrivit pentru Lisa, deși reușea să-i aprindă în ochi sclipiri și să-i aducă pe buze zâmbetul. Lisa râdea cu el când luau masa împreună și păreau prieteni buni, dar tânărul n-avea nici o putere asupra ei, pentru că personalitatea lui nu răspundea nici unei nevoi intime a tinerei. Atunci, cine să fie bărbatul misterios pe care-l iubea Lisa? Îi elimină din calcul pe ceilalți tineri de la bord. O văzuse pe Lisa pe punte, în piscină, la masă și o bănuială începuse să se închege... Observase că tânăra intra în sala de mese și arunca o privire rapidă către masa căpitanului Kennard. Dar Lisa trecuse de vârsta poveștilor de dragoste romantice și era prea matură pentru a nu-și da seama de pericolul unei astfel de pasiuni.

Tulburată de descoperirea făcută, doamna Basson povestea mai departe, gândindu-se cât de ciudată ar părea încercarea ei de a-i da acestei tinere vreun sfat și cât de prost ar fi fost primită o astfel de inițiativă. Pentru prima dată după moartea soțului, era îngrijorată de altcineva decât de sine însăși. Dar, după o matură reflecție, își dădu seama că nu putea face nimic pentru ea.

Jeremy Carne se apropie, iar Laura Basson ridică fruntea, admirându-i frumusețea. Tânărul ăsta ținea la Lisa, se vedea din felul în care își strecura tandru mâna sub brațul ei. Iar Lisa putea face din el un bărbat minunat.

– Doamnă Basson, pot să v-o răpesc puțin pe Lisa? întrebă el, zâmbind.

– Desigur. Să fii drăguț cu ea, Jeremy! El promise solemn și amândoi plecară. Tânărul o duse departe de ceilalți oameni, o lăsă să se așeze pe un scaun și-i zise, privind-o cu simpatie:

– Draga mea, ești obosită. La început, Astra avea același efect asupra mea, dar am reușit să găsesc un echilibru. Te simți bine?

Lisa confirmă.

– Ar fi trebuit să mă previi cu privire la discuția asta.

– Am încercat s-o fac, dar aseară nu te aflai în cabină.

– Nu mai contează. M-am descurcat destul de bine... nu i-am acceptat oferta...

– Înțeleg. Nu pe loc, nu-i așa? Dar te vei mai gândi... sper că te pot convinge s-o accepți. Va fi un lucru minunat pentru amândoi, Lee. Ne distrăm atât de bine împreună!

– Dar va dura numai șase luni, îi reaminti ea. Nu te-ai întrebat de ce Astra s-a gândit la mine? În fond, nu știu nimic despre munca asta.

– Din același motiv pentru care m-a ales pe mine. Chiar dacă nu cunoaștem prea bine domeniul, o putem scoate la căpat onorabil. Astra a înțeles bine asta.

– Nu vreau s-o fac. Astra poate să-și găsească pe altcineva.

– Ești o tânără care a sperat toată viața să i se întâmple ceva interesant, insistă el. Uite, asta e șansa ta. Șase luni într-o slujbă bine plătită... și ție ție-e frică să accepți.

– Nu mi-e frică, protestă ea. Sunt realistă, asta-i tot. Dacă ar fi trebuit să-ți câștigi singur existența de la șaptesprezece ani, ai fi fost mai puțin entuziast. Nu te-ai gândit niciodată că prin atragerea mea în munca asta vrea să-ți slăbească ție rezistența?

– Ba da. Dar vorbești de parcă Astra Carmichael ar țese cine știe ce intrigi, când de fapt nu vrea decât să ne ajute.

– Acționează numai în interesul ei. Crede că banii și faima pot face miracole. Vreau să-i arăt că pe mine nu mă impresionează toate astea.

– Nu mai fi așa, Lee! Să știi că te place. Știi ce mi-a spus ieri? Că ești o fată foarte deșteaptă și foarte frumoasă și că ești destul de cuminte încât să devii o soție minunată.

M-a acuzat, în glumă, că sunt îndrăgostit de tine.

Cât de naivi pot fi bărbații! se gândi Lisa. Oare Jeremy nu-și dădea seama că era manipulat?

– Ești orb sau refuzi să vezi adevărul? Gândește-te bine, Jeremy. Peste șase luni, nu vei mai putea să te îndrepti spre altă carieră.

– Ești absolut incredibilă. Chiar nu poți să crezi că voi avea succes?

– Un succes în Africa de Sud nu-ți asigură o carieră în teatru. Pentru asta, trebuie să joci la Londra.

Astra știe bine toate astea, dar n-are nici un interes să ți le spună. Nu-i obșnuită să fie refuzată, de aceea se încăpățânează și mai mult în privința ta.

– Draga mea Lisa, răspunse el supărat, devii răutăcioasă.

– Dar pentru tine, continuă Lisa netulburată, asta va însemna să-ți distrugi viitorul.

Jeremy tăcu. Lisa se gândea la Astra. Era o femeie atât de rece, atât de sigură pe sine și era atât de aproape de a-l cuceri pe Jeremy... Tânăra era sigură că, dacă ea ar fi răspuns sentimentelor lui Jeremy, ar fi reușit să-l convingă de greșeala pe care era pe cale s-o comită. Dar asta ar fi însemnat să-l mintă, să-l păcălească, de vreme ce n-avea de gând să se implice într-o relație cu el. Nu, trebuia să apeleze la conștiința lui, nu să trișeze.

– Câteodată, suspină Jeremy exasperat, mi-aș dori să mă fi întors acasă cu avionul, așa cum mă sfătuiseră ai mei. Aș fi fost scutit de toate astea și poate te-aș fi întâlnit la Durban.

– E bine să lupți cu tentațiile, te călești.

– Prefer să le ocolesc. Se pare că nu ajungem nicăieri cu discuțiile astea.

– Ei, am făcut ceva progrese, zâmbi ea.

Eu mi-am dat seama că n-aș lucra pentru Astra nici dacă m-ar plăti în aur, iar tu ai ajuns să-ți dorești să n-o fi întâlnit niciodată.

El îi zâmbi nesigur.

– Să nu crezi că ai câștigat. Nu vreau să o transform pe Astra Carmichael într-o inamică. Diseară va avea loc spectacolul, iar mâine e ultima zi înainte de a ajunge la Cape Town. Planul meu este s-o mai las să aștepte câteva zile. Ca să fiu sincer, nici eu nu știu ce voi alege. Mi-ar plăcea să te sărut, Lisa, ca să-mi recâștig respectul de sine.

Și o sărută într-adevăr... pe obraz.

Era deja târziu și trebuia să se îndrepte către sala de mese. Când intră în restaurant, Lisa privi către masa lui Mark. Căpitanul lipsea. Probabil că-și lua masa în cabină.

După prânz, Lisa și Nancy se retraseră ca să facă exerciții de aritmetică, apoi fetița se duse în sala de proiecții unde rula un film pentru copii. Lisa și Jeremy jucară finala de tenis la dublu și câștigară.

Începuseră discuțiile despre marele spectacol care urma să aibă loc diseară. Ținuta era obligatorie. În afara piesei, urmau să fie decernate premiile sportive și pasagerii pregătiseră un număr muzical, în colaborare cu orchestra vasului.

Lisa își scoase din dulap cele două rochii, alegând-o pe cea albă. Înainte de cină, urma să bea un cocteil cu doamna Basson. Grăbindu-se să ajungă la bar, se întâlniră cu Mark. Inima tinerei începu să bată puternic, iar unghiile i se înfipseră în palmă cu o mișcare necontrolată. Bărbatul le salută cu o plecăciune.

– Bună seara, doamnă Basson... domnișoară Maxwell.

Salutul lui convențional și zâmbetul impersonal o dezamăgiri pe tânără. Dar n-avu timp de regrete. Laura Basson o luă de braț și o îndemnă să plece. Lângă ele apăru și Jeremy, care le conduse la masă.

Lisa mănca absentă, ascultând conversația tânărului fără să audă nimic. Privirea ei rămăsese fixată către masa căpitanului; Mark vorbea aprins cu Astra. Bărbatul ridică o clipă fruntea, se uită către Lisa fără s-o vadă și se întoarse spre actriță, căreia îi zâmbi fermecător.

Lisa fu absurd de rănită de indiferența bărbatului. Avu deodată presimțirea unei viitoare mari nefericiri și se grăbi să se ridice de la masă.

Jeremy o luă de braț.

– Hei, unde te duci?

– N-ar trebui să te pregătești pentru seara cea mare? întrebă ea.

– Pentru piesă? Mă voi descurca, am destulă experiență. Vreau să ne bem cafeaua la bar.

– Ah, n-am chef de nici o cafea... Mă lași, te rog, să mă duc pe punte? Singură, adăugă ea.

– O, ce-ai pățit? Ți-e rău?

– Nu, nu mi-e rău, lasă-mă în pace!

– Bine, bine, ne vedem mai târziu.

Tânăra plecă grăbită. Capul începuse s-o doară. Acum câteva ore numai, ea și Mark stătuseră de vorbă ca niște prieteni, la o ceașcă de ceai. Și acum... devenise atât de indiferent. Probabil voia să uite acel moment, iar felul în care se purtase cu ea în seara asta i-o demonstrase.

Ei bine, n-avea de ce să se îngrijoreze că secretul lui nu va fi bine păzit! Lisa nu era o adolescentă naivă, care să interpreteze greșit o discuție prietenească.

Era la fel de capabilă să-și ascundă sensibilitatea sub masca indiferenței, ca orice altă femeie. Sau mai bine zis, va fi, îndată ce va trece primul moment de șoc.

Afară era răcoare, iar norii acopereau din când în când lumina lunii. Lisa se hotărî să se întoarcă înapoi în restaurant. Scaunele fuseseră aranjate în semicerc, pentru a permite tuturor spectatorilor să vadă actorii și Lisa se așeză într-unul din primele rânduri, alături de guvernanta unei fetițe indiene.

Majoritatea persoanelor începură să ia loc pe scaune; în sală se făcu liniște. Lângă Lisa, câteva locuri rămaseră libere. Se stinseră luminile și se aprinseră câteva lumânări care creară o atmosferă foarte intimă. Pianistul formației începu să cânte o piesă lentă. Când muzica se termină, pe scaunul de lângă ea se așeză Mark și-i spuse în șoaptă:

– Cred că vei fi încântată să afli că băiatul cu febră se simte mult mai bine. A început să vorbească și se va reface foarte repede.

– Mă bucur, răspunse ea fără să se întoarcă. Dar nu călătorea cu părinții?

– Nu, tocmai asta e problema.

După câteva clipe, bărbatul relua:

– Am auzit că vei fi secretara Astrei Carmichael.

– Auzi tot, nu-i așa? răspunse ea înțepată.

– Și văd destule, de asemenea. Dar nu te îngrijora, adăugă el enigmatic, mai e o săptămână până ajungem la Durban, și mai avem trei porturi în care oprim.

Piesa era pe cale să înceapă. Cei doi încetară să vorbească. În fața lor se afla o masă, iar pe ea stătea o lampă simplă ce răspândea lumină numai în centrul scenei. Astra și Jeremy trebuia să apară din clipă în clipă, materializându-se din umbră.

Lisa se simțea la fel de tristă. Intimitatea dintre ea și Mark se risipise. Îi venea să plângă, și strânse din dinți. Ah, nu suporta să stea o oră sau chiar două lângă el!

Cu un gest grăbit și nesigur se ridică, își ceru scuze femeii de lângă ea și-și făcu loc spre ieșire. Ajunsă pe punte, răsuflă ușurată. În preajmă se auzeau șoaptele de dragoste ale unui cuplu, și râsete timide.

Îndrăgostiți, se gândi Lisa. Nu putea plânge. Se întoarse și se îndreptă în fugă spre cabină.

Capitolul 7

Lumina dimineții e un bun leac pentru durere. Calmează emoțiile, scade importanța evenimentelor tulburătoare, se gândi Lisa, trezindu-se. Privi lumina cenușie de afară și constată că se simte aproape bine. Experiența nopții trecute trebuia uitată. După cum Mark însuși spusese, peste o săptămână călătoria se va sfârși și nu se vor mai vedea niciodată.

În fond, nu te poți îndrăgosti de cineva cunoscându-l atât de puțin. Desigur, două săptămâni petrecute pe mare echivalează cu două luni de trai pe uscat, spusese Mark. Era adevărat că nu trecuse nici o zi fără să se vadă, iar evenimentele petrecute conspiraseră parcă pentru a-i face să se întâlnească. Dar nimic altceva nu se întâmplase. Țsta era adevărul, și trebuia să-l accepte.

Afară ploua, dar era destul de cald, iar băile în piscină nu se întrerupseră. Pe puntea acoperită unde se desfășurau jocurile, Lisa jucă finala la simplu și pierdu. Comitetul sportiv realizează o listă a premianților și-i felicită pentru spectacol și fair-play. Pasagerii care

aveau să părăsească vasul mâine erau preocupați de bagaje. Femeile făcuseră coadă la coafor; toate voiau să arate perfect pentru evenimentele de seară.

După-amiază plouă mai tare. Jeremy și Lisa se plimbară pe punte îmbrăcați în impermeabile, amândoi evitând să discute despre sfârșitul călătoriei și despre decizia care nu mai putea fi amânată. Jeremy voia s-o convingă pe tânără să meargă cu el în vizită la rudele sale din Cape Town.

– Știu că mă aflu pe Wentworth și se așteaptă să-i sun la hotel, zise el. Mătușa mea e foarte drăguță. Seamănă cu mama, dar e mai bătrână și mai vorbăreată. Vom lua cina cu ei, și apoi îți arăt orașul. Vasul va părăsi Cape Town abia poimâine dimineață.

Lisa n-avea de ce să-l refuze. Trebuia să-și ocupe timpul cu ceva, iar doamna Basson se oferise deja să aibă grijă de Nancy. Femeia cobora la Cape Town și avea să se instaleze la un hotel din oraș, așteptând terminarea școlii pentru a-și lua copiii. Îi promisese lui Nancy s-o ducă pe plajă și s-o aducă înapoi la ora de culcare. Fetița era atât de nerăbdătoare să plece, încât Lisa nu vru s-o refuze.

Se afla în aceeași stare de letargie când Laura Basson o vizită în cabină înainte de cină. Nancy lua masa cu ceilalți copii. Tânăra citea sau mai degrabă stătea cu o carte deschisă în față, străduindu-se să urmărească rândurile care-i jucau în fața ochilor.

Doamna Basson avea o rochie pe braț și-i explică:

– Am încercat să încap în ea, dar se pare că m-am îngrașat puțin. Nu știu ce să fac...

Ridică rochia pentru ca Lisa s-o poată vedea. Era splendidă și probabil foarte scumpă, pentru că era decorată cu perle. Lisa o privi în tăcere.

– Mi-a rămas mică și n-o mai pot purta, dar cred că ție ți-ar veni de minune.

– E foarte drăguț din partea dumneavoastră, zise Lisa, dar n-o pot purta.

– Nu mă refuza. Cândva îmi venea perfect, dar a intrat la apă, cred. Aș vrea să ți-o dau ție, dar dacă n-o vrei, măcar poart-o în seara asta.

– De ce mi-ați adus-o? V-a spus Nancy ceva?

– Draga mea, zise doamna Basson calmă, sunt femeie, am fost și eu cândva tânără și am râvnit la lucruri pe care nu le puteam avea. Lasă deoparte mândria, te implor. Și mie mi-a trebuit destul curaj să fac asta, crede-mă!

– Nu trebuia, zâmbi tânăra, voi purta rochia mea albă.

– Ascultă-mă, îți stă foarte bine în rochia ta albă, dar astăzi este o seară specială. Vei primi premiul din partea căpitanului și toată lumea te va privi. Poate că domnul Kennard te va invita la dans.

– Nu cred, roși Lisa.

– Draga mea, orice se poate întâmpla. Și apoi, e ceva obișnuit ca un căpitan să danseze cu pasagerele. Te rog, poart-o, Lisa. Sau cel puțin încearc-o. Dacă-ți vine bine...

– Cred că de fapt vă vine perfect, observă Lisa.

– Crezi greșit, replică femeia. Nu numai că abia încap în ea, dar mă face să par și foarte bătrână. În schimb, pe tine va sta minunat, sunt sigură. În mod normal, Lisa ar fi râs și ar fi acceptat bucuroasă darul. Dar acum nu se simțea în stare să se bucure de nimic. Când femeia plecă, se duse în fața oglinzii cu rochia.

Culoarea era extraordinară și era probabil lucrată de o casă celebră. Era genul de rochie pe care ți-o puteai imagina cu ușurință purtată de un manechin din Franța.

Întră în baie și o probă. Nancy se întoarce și când o văzu, exclamă bucuroasă:

– Ce frumoasă e, Lee! Arăți ca o zeiță ieșită din mare.

– O, mulțumesc, răspunse tânăra, încântată.

Și totuși, era ciudat că acum, când era mai atrăgătoare decât fusese vreodată, acest sentiment nu-i dădea nici o satisfacție. Bărbații îi aruncau priviri admirative și femeile o urmăreau cu ochi plini de invidie, dar și de satisfacție, recunoscându-i frumusețea și tinerețea, dar Lisa rămânea indiferentă la aceste mute elogii. Jeremy la rândul lui exclamă cu răsuflarea tăiată:

– Doamne, Lee, ai putea cuceri orice bărbat! Nu mă așteptam să văd o asemenea minune în drum spre Africa.

Lisa zâmbi doar și nu răspunse.

Restaurantul fusese decorat cu baloane și era animat de jocuri de lumini. Formația cânta minunat. Majoritatea femeilor mai făcuseră probabil această călătorie, de vreme ce toate erau gătite special pentru această ocazie. Doamna Basson știa desigur acest lucru și de aceea își dorise ca Lisa să strălucească la fel ca toate celelalte.

Mâncarea era delicioasă și vinul de calitate. Întreaga atmosferă se schimbase.

Lisa nu privi nici o clipă spre masa căpitanului, dar era mereu conștientă de cele ce se întâmplau acolo. Zgomotul deschiderii șampaniei, râsetele, conversația se amestecau cu sunetul muzicii. Tânăra încerca să pară fericită.

Își bău cafeaua cu toți ceilalți în bar, fumă prea mult și râse în hohote, încercând să-și ascundă disperarea. Măine, totul se va schimba. Vor fi mai puțini pasageri, alții, necunoscuți, se vor îmbarca la Cape Town pentru a ajunge la Durban.

Barul era plin. În mijloc, se afla masa plină de premii. Când Mark intră în încăpere zâmbind, Lisa se cutremură.

Decernarea premiilor era o procedură complicată. În sfârșit, veni și rândul ei. Luă din mâinile bărbatului parfumul și geanta de antilopă care-i fură înmânate fără să spună nici un cuvânt, fără măcar să răspundă cuvintelor sale de felicitare.

Era prea frig pentru a se dansa pe punte. După un scurt și amuzant concert susținut de pasageri, stewarzii începură să care mesele și să scoată covoarele din restaurant. Se mutară cu toții înăuntru și formația începu să cânte. Lisa dansă cu Jeremy și cu alți tineri. Îl văzu pe Mark dansând la rândul lui cu câteva pasagere mai în vârstă și apoi cu Astra Carmichael, și se întrebă cum se simțea oare o femeie prinsă în brațele lui puternice sau când el îi șoptea la ureche. Ah, și-ar fi dorit să experimenteze și ea aceste senzații!

Pe la zece și jumătate, orchestra făcu o pauză și oamenii se îndreptară în grupuri spre punte să se răcorească. Astfel că, atunci când formația își reluă programul, înăuntru rămăseseră puține persoane. Lisa îl refuză pe Jeremy și tânărul se îndreptă spre o blondă care acceptă bucuroasă să-i fie parteneră.

Chiar atunci, Mark apără în fața ei.

– Dansezi? întrebă el, cu o ușoară ironie în glas.

Dacă ar fi fost să răspundă după cum își pusese în minte acum o oră, Lisa ar fi trebuit să refuze politicos. Dar ceea ce acum o oră i se părea foarte simplu, acum devenise absurd. Nu răspunse nimic și se ridică, întinzându-i mâna.

Bărbatul dansa bine, după cum bănuise. Brațul lui o ținea însă impersonal, de parcă ar fi dansat cu o păpușă. Când melodia se opri, se aflau în apropierea ușii.

Lisa șopti "noapte bună" și ieși, grăbită și emoționată.

Intră rapid în baie, încercând să se calmeze și să-și ignore bățile nebunești ale inimii. Se spală pe față cu apă rece. Nu voia să se întoarcă în restaurant, și nici nu-i era somn. Se simțea bolnavă și din nou simțea nevoia să plângă, să se descarce.

Ieși din nou pe punte, în întunericul rece de afară. Luna se afla sus pe cer, mai mică și mai palidă decât seara trecută.

Niște pași venind din spatele ei o făcură să tresară. Mark zâmbi și spuse:

– Vremea va fi mai frumoasă mâine, când vom ajunge la Cape Town.

– Când se va întâmpla asta?

– Pe la patru dimineața. Când te vei trezi, ne vom afla deja în port.

– Nu te culci deloc noaptea asta?

– Ba da, câteva ore. Mâine am o întâlnire importantă, răspunse el, venind mai aproape de ea.

Apropierea lui îi dădu fiori.

– Părul tău strălucește frumos și miroase a mare, zise el. Arăți superb în rochia asta, dar nu ți se potrivește.

– Nu? De unde știi? Nu mă cunoști atât de bine!

– Te cunosc perfect, răspunse el liniștit. Voi da o mică petrecere numai pentru prieteni mâine seară, la Monarch Hotel, continuă el. Ai vrea să vii?

– Da, mulțumesc, răspunse ea impresionată. Trebuie o ținută elegantă?

– Nu, rochia albastră pe care o porți duminica la slujbă este perfectă. Se lăsă tăcerea. Nici unul dintre ei nu simțea nevoia să vorbească. Lisa se simțea fericită și tristă în același timp. O încercau

sentimente ciudate și contradictorii. Ar fi vrut să-l întrebe pe Mark, acum cât îl mai avea încă lângă ea, ce se întâmplase între acea seară în care discutaseră ca niște buni prieteni și răceala lui de a doua zi. Dar nu putea spune nimic, căpitanul n-ar fi înțeles-o.

În încercarea de a rupe tăcerea stânjenitoare care se lăsase între ei, tânăra întreabă:

– Care sunt cele mai frumoase locuri din Cape Town?

– Poți vedea castelul, Grădina Botanică și piața de flori. Vei fi vrăjită de frumusețea florilor de aici.

– Cred, zise ea timidă.

– Vrei o țigară? întreabă el, căutându-se în buzunar.

– Nu, mulțumesc.

– Îmi place orașul ăsta, reluă căpitanul, aprinzându-și țigara. Dacă ar fi să mă stabilesc undeva, aș alege Cape Town.

– Am auzit că e frumos și la Durban.

– Da, pentru unii.

Apoi, fără nici o introducere prealabilă, Mark întreabă răstit:

– De unde ai luat rochia asta? E puțin cam... extravagantă, dacă o compari cu toaletele tale obișnuite. Cred că a costat mult. Nici nu cred că e a ta!

– Ce spirit de observație ai! se enervă Lisa. Nu-i a mea, într-adevăr. Am împrumutat-o, dar nu de la Astra, dacă asta insinuezi. Am împrumutat-o pentru a onora gala din seara asta și pe tine, care ai decernat premiile.

– Nu fi absurdă! Nu era nevoie de așa ceva!

– Nu înțelegi nimic! Tu n-ai în preajmă femei obișnuite, care muncesc ca să se întrețină. Tu cunoști doar femei care-și permit să se îmbrace în fiecare seară cu altceva.

Dar ele nu ți se par extravagante, pentru că ți se pare normal să poarte rochii elegante.

– Ești o proastă! răbufni Mark. Fiecare femeie are stilul ei, iar al tău este proaspăt și simplu. O rochie care i s-ar potrivi Astei, pe tine ar arăta ciudat. Asta am vrut să spun.

– Înțeleg! Astra Carmichael e bogată și eu nu! Cine naiba te crezi, ca să mă judeci? Ce știi tu despre femeile ca mine? țipă Lisa.

– Dacă ridici vocea puțin mai tare, vei opri muzica!

– Tu ești obișnuit să comanzi. Spui întotdeauna numai ce vrei și nu-ți pasă dacă cineva suferă.

– Calmează-te, Lisa! Dacă te-am rănit, îmi pare rău. N-am vrut. Ești obosită și exagerezi.

– Da, sunt obosită. M-am săturat de interesul tău prietenesc și de felul în care mă pui la colț de fiecare dată când ceva nu-ți convine. Faptul că ești căpitan, nu înseamnă că ești responsabil pentru viața pasagerilor. Am trăit cu toții și fără tine, și vom continua să trăim și după ce se va termina călătoria. Am avut ghinionul absurd ca din toate vasele care merg spre Africa să ajung tocmai pe Wentworth.

– Cred că a fost ghinion pentru amândoi, zise el. Lisa, adăugă el mai potolit, chiar ești nefericită aici? Eu sunt de vină pentru asta? De asta ai plecat de la piesă aseară?

– Nu, răspunse ea. Mi-era somn, pentru că nu dormisem cu o noapte înainte, când am băut ceai împreună. Mai ții minte?

– Da, mi-amintesc. Și-mi amintesc și alte lucruri. Dar lucrurile astea n-au schimbat nimic între noi, nu-i așa? Noapte bună! adăugă el, nervos, îndreptându-se spre ușă.

Mark plecă pe neașteptate. Lisa rămase pe loc câteva minute. Căpitanul se afla probabil în cabina sa. Probabil uitase deja cearta lor.

Dar Lisa nu putea uita ciudatele lui vorbe: "Cred că a fost ghinion pentru amândoi". Acestea nu puteau însemna decât faptul că prezența ei pe vas nu-i adusese decât necazuri.

Ajunsă și ea în cabină, Lisa își scoase rochia și o puse în dulap, dezamăgită. Nu o ajutase deloc!

Cape Town se vedea ca o mulțime de lumini strălucitoare. Dimineata, soarele apără la orizont. Priveliștea era fermecătoare.

Asta e Africa, își spuse ea. Pământul soarelui, al arborilor și florilor exotice, al oamenilor veseli.

Era aproape unsprezece când doamna Basson veni s-o ia pe Nancy în excursia promisă, iar Lisa și Jeremy luară un taxi pentru a ajunge în oraș.

Foarte mândru, Jeremy îi arăta toate obiectivele turistice. Se afla în sfârșit acasă și era fericit.

După lunga obișnuință de a păși pe punțile din lemn ale vasului, Lisei străzile i se păreau dure sub picior. Acest gând o făcu să-și amintească de Mark, dar scutură hotărâtă din cap. Nu, îl va lăsa pe Mark în urmă, pe vapor. Această zi o va petrece departe de Wentworth, departe de toate lucrurile dureroase care se întâmplaseră acolo.

Jeremy era la fel de gălăgios ca briza.

– Uită-te la fructele astea, Lee! Aproape am uitat cum arată guava. Iar cheștiile astea zbârcite sunt fructele pasiunii.

Haide să cumpărăm câteva și să mergem în parc. Ce nu mâncăm, vom da la veverițe.

Lisa privi magazinul plin de mâncare și haine. Privi oamenii care aglomerau străzile. Se aflau aici malaezieni, indieni, negri, câțiva chinezi. Femeile albe erau îmbrăcate foarte pretențios, iar bărbații purtau costume deschise la culoare și păreau să aibă la dispoziție tot timpul din lume. Nimeni nu se grăbea, nimeni nu era încruntat sau nervos.

Jeremy mirosi aerul cu ochii închiși și cu o expresie fericită.

– Ah, ce bine e, șopti el. Merg prin Africa de Sud alături de tine. O, dar în Durban va fi și mai frumos!

Lisa se molipsi de entuziasmul lui. Stăteau în Grădina Botanică, și veverițele alergau vesele din ramură în ramură. Se minună de frumusețea plină de imaginație a copacilor exotici și a florilor. Jeremy dispăru după un gard de protecție din sârmă și reapăru ținând în mâini câteva orhidee.

– Flori pentru iubita mea, explică el.

– Le-ai furat?

– Stăteau așteptându-mă sub un copac, unde era urât și întuneric. Erau triste. Nu-mi spune că o orhidee nu preferă o viață scurtă lângă inima unei frumoase fete decât o existență tristă în umbră.

Râseră amândoi, fericiți. Jeremy o iertase deja pentru că fugise de la piesa lui de debut.

În drum spre Castel, se opriră de nenumărate ori. Erau atâtea lucruri de văzut! Veni apoi ora prânzului, pe care trebuia să-l ia cu unchiul și mătușa lui Jeremy.

Hotelul în care stăteau rudele tânărului era răcoros și spațios, deși plin de agitație și zgomot. Lisa intră în vestibul, ametită de trecerea

bruscă de la soare la semiîntuneric. Un bărbat solid și cu părul alb se ridică și veni spre ei cu mâna întinsă.

– Hei, Jeremy, băiatule, te-ai întors acasă, zise acesta cu un zâmbet fericit pe chip.

– Bună, unchiule Charles, răspunse tânărul, strângând mâna întinsă. Mătușă Bess, exclamă el, aplecându-se să-i sărute obrazul femeii. Arăți mai tânără pe an ce trece! Iată, ea e Lisa! Nu-i așa că-i drăguță?

Fu o prezentare neconvențională, dar rudele lui Jeremy părură foarte încântate. Lisa își dădu atunci seama că tânărul interacționa foarte ușor cu oamenii. Poate de aceea reușise să ajungă atât de repede în grațiile Astrei, fără să facă însă nici o promisiune fermă în privința contractului.

Mătușa și unchiul lui erau foarte simpatici. Lisa se așeză lângă mătușa Bess și discutară despre călătorie, apoi ascultă povestirile femeii de pe vreme când Africa de Sud nu era atât de bine dezvoltată. Era mult mai bine acum!

– Deci, ți-ai luat diploma, Jeremy, începu unchiul. Mama ta ne-a scris. Era atât de bucuroasă!

Ca și cum tentația de a alege altă carieră nu-l încercase niciodată, Jeremy răspunse fără să clipească:

– Și eu sunt foarte fericit! Lisei îi plac bărbații tehnici, nu-i așa, iubito?

Ochii mătușii străluciră bucuroși și femeia o atinse ușor pe braț, plină de afecțiune.

Lucrurile mergeau foarte bine și atmosfera era veselă. Unchiul punea câte o întrebare, iar mătușa o completa cu alte câteva, oferind discuției multă voiciune, de parcă ar fi fost un continuu foc de artificii.

Lisa și Jeremy fură invitați la Sea Point pentru după-amiază, iar seara la cina festivă pe care cuplul o oferea în cinstea sosirii nepotului. Fuseseră invitați o mulțime de vechi prieteni, bucuroși să-l revadă pe Jeremy și s-o cunoască pe Lisa.

Lisa nu menționează invitația de la Monarch Hotel, ci zise bucuroasă:

– Trebuie să mă întorc pe vas să mă schimb și să văd dacă Nancy are nevoie de ceva.

– A, ce bine! interveniră cei doi. Am fi bucuroși s-o cunoaștem pe micuță.

– E o pacoste, comentă Jeremy bine dispus. Dar cred că o să vă placă.

Își băură cu toții cafeaua în vestibul, sprijiniți leneși de spătarele moi ale fotoliilor. Apoi, decisă să urce cu toții în cameră pentru ca cei doi să-și ia pălăriile și aparatul foto. Dar pe când așteptau liftul, se întâmplă ceva care, decise Lisa mai târziu, îi schimbă planul pentru acea zi și-i hotărî întregul destin.

Liftul cobora încet de la etajul opt, iar unchiul fredona o melodie veselă. Aceste amănunte îi rămaseră tinerei bine întipărite în minte, pentru că în acele clipe îl auzi pe Jeremy scoțând o exclamație curioasă.

– Oh, oh, zise tânărul, luându-și o înfățișare nonșalantă.

La început, Lisa nu-i urmări privirea, apoi se întoarse încet și-i văzu pe Mark și pe Astra venind spre ei.

Jeremy zâmbi și se adresă mătușii:

– Domnișoara Carmichael... mătușa mea, doamna Redding. Căpitanul Kennard.

– Da? se miră femeia, privindu-l pe Mark de parcă ar fi regretat faptul că bărbatul nu era echipat în uniformă.

Întotdeauna îmi va plăcea Wentworth, pentru că a adus-o pe Lisa în viața nepotului meu.

– Dacă e așa, mă simt onorat, dar mă tem că prietenii legate pe vas nu durează, răspunse Mark.

– Majoritatea, da, aproară cei doi. Să sperăm că nu va fi și cazul lor. Nu ne-au dezvăluit nimic, dar credem, adăugă mătușa, că se pregătesc de logodnă.

– Interesant, rosti căpitanul cu o expresie vizibil schimbată.

Căutând să depășească acest moment penibil, Jeremy interveni grăbit, adresându-se Lisei:

– De ce te-ai albit la față, draga mea? În astfel de cazuri, se obișnuiește ca fata să roșească.

Tonul lui glumeț n-avu însă darul să risipească stânjeneala celor de față. Mark rămase tăcut, iar Astra nu scoase nici un cuvânt. Ochii femeii deveniră reci, în ciuda zâmbetului care-i înflorește pe buze. Mark își luă rămas-bun și o conduse pe actriță la masă.

În lift se urcară numai unchiul și mătușa. Cei doi tineri se scuzară și rămaseră jos să discute despre cele întâmplate.

– Of, zise Jeremy, ridicând din sprâncene. Mi-a fost teamă că unul dintre ei va spune ceva despre lecțiile de actorie. De-abia aștept să plecăm de aici.

– Când mătușa ta a zis de logodnă, trebuia să dezminți, răspunse Lisa.

– Îmi pare rău, draga mea, dar grija mea principală era să se termine cât mai repede întâlnirea. Liniștește-te, nici Astra, nici Kennard n-au crezut așa ceva, deși nu m-aș supăra să creadă. Ești o fată de care te poți îndrăgosti ușor.

Lisa se simți aproape bolnavă.

Nu-i putea explica lui Jeremy de ce acest lucru conta atât de mult pentru ea.

Ajunși pe plajă, cei patru luară ceaiul pe o superbă terasă cu vedere la mare. Abia atunci, Lisa începu să se gândească la invitația lui Mark.

După cele întâmplate ieri și după întâlnirea de azi, probabil că bărbatul n-o mai aștepta la petrecere și nici ea nu mai avea chef să se ducă. Astra Carmichael avea să se afle acolo, iar Lisa era convinsă că actrița știa deja că nu-i va accepta oferta de muncă. Mark singur ar fi fost destul de greu de suportat, dar cu Astra alături, jucând rolul de gazdă, lucrurile ar fi devenit cu atât mai dificile.

Se gândi la amândoi. Erau o pereche foarte potrivită. Mark, înalt și chipeș, îmbrăcat în costumul său alb... Astra, înaltă și ea, într-o rochie arămie cu garnitură crem, bronzată... Bronzul îi scotea în evidență ochii verzi, iar părul îi devenise aproape roșcat din pricina soarelui.

Probabil că ei îi povestise Mark despre afacerea pe care o plănuia. În orice caz, amândoi ieșiseră în oraș imediat ce întâlnirea importantă de la bord se terminase, așa că era logic să-i împărtășească lucrurile discutate. Ca actriță și producătoare, Astra era și ea o femeie de afaceri. Mark și ea aveau foarte multe în comun.

Lisa începu să spere că voiajul se va termina cât mai repede.

Capitolul 8

Wentworth își relua călătoria. Atmosfera era însă schimbată. Sute de pasageri coborâseră la Cape Town și în cabinele lor se instalaseră alții, majoritatea localnici care plecau în vacanță. În aceste condiții, pasagerii care călătoriseră împreună din Anglia deveniră mai apropiați. Se adunau laolaltă și discutau adesea, iar subiectele cele mai fierbinți erau excursia făcută în Cape Town și lipsa persoanelor alături de care petrecuseră ultimele săptămâni.

Mesele din restaurant fură rearanjate. La masa căpitanului nu mai rămăsese decât Astra. Celelalte locuri fură ocupate de proprietari de mină bogați. Singura excepție era reprezentată de un istoric, așezat chiar în stânga căpitanului. Dar Mark petrecea acum din ce în ce mai puțin timp în sala de mese. După plecarea din portul Elizabeth, bărbatul nu mai apărea decât la cină.

Timp de trei zile, Lisa nu reuși să-l vadă niciodată singur. Ar fi vrut să-i trimită un bilet în care să se scuze că nu venise la petrecere, dar cum nu-i putea prevedea reacția, renunță.

În prima seară după ce părăsiră Cape Town se purtase în felul lui caracteristic. Lisa abia se așezase la masă alături de Jeremy, că un steward veni la ei cu o sticlă de șampanie, trasmițându-le "felicități din partea căpitanului". Lisa își ridică privirea și întâlni ochii ironici ai lui Mark. Acesta ridică paharul și zâmbi.

Primul ei impuls, din fericire ținut în frâu, fu să ia sticla și s-o arunce de perete. Al doilea, fu să-i spună stewardului s-o înapoieze căpitanului cu vorbele "fără felicitări".

Dar Jeremy râse și interveni:

– E pentru logodna noastră. Șampanie pe gratis! Să bem, Lee!

Până la urmă, poate că a fost cea mai înțeleaptă decizie. Jeremy umplu două pahare, ciocniră și băură, zâmbind fericiți. Dar în sinea ei, Lisa simți că acest dar era ca sarea presărată pe inima ei rănită.

Jeremy își petrecea încă diminețile în cabina actriței, și-i trasmise Lisei că femeia nu aștepta încă nici un răspuns de la ei până la sfârșitul călătoriei.

– Mi-ar plăcea să am un răspuns, comentă el. Niciodată n-am mai fost atât de nehotărât. Aș vrea să pot alege ambele căi, dar sunt conștient că nu se poate. Pe de altă parte, dacă ar fi să aleg ce vreau eu, n-aș ezita. De ce să devin inginer, când mă pot distra atât de bine la Johannesburg?

Lisa răspunse, hotărâtă:

– Trebuie să fii cinstit cu ea, iar ea va trebui să accepte refuzul.

Nu repetă argumentele referitoare la părinții lui, dar adăugă:

– Nu trebuie să te simți obligat pentru lecțiile de actorie pe care ți le-a predat. Se plictisea oricum singură în cabină și probabil ai ajutat-o să-și contureze mai limpede ideile despre spectacol. Poți fi sigur că a profitat cât a putut de prezența ta.

– Dar am convingerea ciudată că e sigură că a câștigat. Am impresia că mai are un as în mânecă.

– Dacă e așa, trebuie să-i dai de înțeles că asta nu te va afecta.

Jeremy nu răspunse. Poate că orgoliul lui fusese rănit de faptul că Lisa respinsese atât de violent ideea logodnei. Sau poate că era din ce în ce mai măcinat de îndoieli. Era foarte fericit că vasul avea să mai oprească o dată în cursul săptămânii, oferindu-i mai mult răgaz de gândire.

Se întâmplă însă ca Lisa să nu poată părăsi vasul în portul East London. În încercarea de a o urca pe Nancy în pătuțul ei de deasupra, își scrânti brațul. După o noapte de dureri, dis-de-dimineață se duse la infirmerie și i se recomandă să se odihnească.

Nancy n-avu nimic împotrivă să rămână la bord. Ajunsese să privească vasul ca pe propria casă și era întotdeauna bucuroasă să se întoarcă aici după câteva ore petrecute pe țărm. Nu-i părea să-i pese de lucrurile pe care le pierdea nevizitând East London și se așeză cuminte pe podea, la început cu manualul de aritmetică din care făcu un test, apoi cu cartea ei favorită.

Jeremy trebuia să trimită o telegramă unei rude și plecă în oraș, iar ele două rămaseră în cabină. Un steward le aduse la prânz o salată pe care o mâncară discutând.

– Ce bine e! exclamă fetița. Parcă am fi la picnic. Vrei să ajungem la Durban, Lee?

– Nu știu. Tu?

– Nici eu nu știu. Cred că suntem cam prostuțe, nu?

Lisa o privi gânditoare. Peste o săptămână sau două, viața fetiței se va schimba total. Tatăl ei nu va înțelege probabil niciodată glumele subtile ale micuței, nici toate gândurile care se ascundeau în mintea

ei. Iar menajera, cu atât mai puțin. Cu nici unul din ei Nancy nu va putea fi prietenă, așa cum era cu Lisa.

Tânăra simți că trebuia s-o pregătească pentru ce va urma, dar nu știa cum anume. Nancy era independentă și foarte originală.

– Nu știi dacă-mi va plăcea noua școală. O să creadă că sunt cu nasul pe sus pentru că nu mă pricep la jocuri.

– Te vei descurca. Și oricum, nu vei începe școala decât după următoarea vacanță. Până atunci, ai timp să înveți tot soiul de jocuri. Unde mai pui că știi deja să înoți.

Nancy termină salata și începu să mănânce încântată prăjitura. Apetitul ei era mult mai sănătos decât în Anglia, și mai luase puțin în greutate.

– Cât timp vei rămâne cu mine la Durban, Lee? întrebă ea.

– Asta depinde de tatăl tău.

– Nu poți să-ți găsești o slujbă la spitalul din Durban, în loc să te întorci acasă?

– Nu, pentru că n-am statut de rezident.

Răspunsul păru s-o mulțumească pe Nancy și fițița nu mai insistă.

După masă, ieșiră puțin pe punte, dar vântul puternic le aduse grabnic înapoi în cabină. Chiar atunci se auzi o bătaie în ușă. Știind că sterwarzii sunt liberi pentru două ore, Lisa crezu că e Jeremy și răspunse:

– Intră!

Dar în locul lui apăru Mark.

Nancy se dezmetici prima:

– N-ați plecat la țarm? întrebă copila.

– Ba da, dar m-am întors. Am luat prânzul într-un bugalou înălțat pe o stâncă.

– Ce frumos! exclamă fetița. Dar mi-ar fi plăcut mai mult dacă s-ar fi aflat într-o grădină. Eu și Lisa ne ocupam de grădinărit în Richmond.

– Da? se miră Mark, privind către tânără. Și era plăcut?

– Da, foarte.

– Doctorul mi-a spus că ai fost la infirmerie. Cum te simți?

– Bine. De ce?

– Ești palidă. Trebuia să te duci la doctor de noaptea trecută.

– Nu-i ceva serios, răspunse ea intimidată. E ciudat, ziua pare mai lungă când stăm în port. Când plecăm?

– La apus. Până la Durban nu mai e mult. Dar nu pari foarte fericită, remarcă el, priind-o cu atenție. Ce se întâmplă? Te temi că părinții lui Jeremy nu te vor plăcea?

Lisa răspunse, nervoasă:

– Domnul Veness e cel care m-a angajat, și acolo trebuie să ajung. Nu cred că mă voi întâlni cu familia Carne.

– Presupun că-ți vei face timp totuși să-i cunoști înainte ca tânărul să se ducă la Johannesburg. Astra mi-a zis că sunt foarte aproape de semnarea contractului.

– Se înșală, replică Lisa.

Înainte de a răspunde, Mark se îndreptă spre Nancy și-i spuse:

– Nu-i așa că vrei să te plimbi pe punte? Du-te, voi trimite un steward să aibă grijă de tine.

– Nu cred că se va duce, interveni Lisa.

– Ba sigur că mă duc, o contrazise Nancy, încheindu-și nasturii hăinuței și ieșind pe coridor.

Când o văzu plecată, Mark întrebă:

– De ce crezi că Astra se înșală?

– Pentru că Jeremy nu se va duce la Johannesburg.

Sunt absolut sigură.

– Ți-a spus că Astra a dublat suma oferită?

Lisa îl privi neîncrezătoare.

– Când s-a întâmplat asta?

– Dimineață, înainte să ajungem în port. Ești uimită, nu? Înseamnă că nu ți-a dat vestea cea mare! Ce tupeu pe el să-și lase logodnica în bezna neștiinței!

– Pari foarte mulțumit că nu m-a anunțat! Dar îmi va spune cu siguranță la întoarcere. Și nu mai aminti mereu de logodnă. Nici măcar nu e reală!

– De ce? Nu sunteți logodiți? Nu contează, poate mai târziu vă vine mintea la cap. Ai folosit toate armele ca să-l faci pe tânărul ăsta să-și vină în fire. Dar îndrăznesc să spun că mai ai una la îndemână!

– De ce e atât de importantă pentru tine alegerea lui Jeremy? Întrebă ea, strângând din dinți. Pentru că vrei s-o vezi pe Astra reușind în tot ce-și propune, chiar dacă prețul plătit este dublu? Jeremy mi-a zis că Astra mai are un as în mânecă. Era vorba despre bani, deci. Dar nu va reuși.

– Nu știu ce să zic, replică el netulburat. În acest caz, banii s-ar putea să aibă efectul scontat. Încercările tale au dat greș, Lisa, dacă nu cumva te gândești să-i oferi tânărului mai mult decât un sărut.

– Sărut? repetă ea. Nu l-am sărutat niciodată pe Jeremy.

– Dar l-ai lăsat să te sărute el.

Omul ăsta era din ce în ce mai greu de suportat. I se părea că problema carierei lui Jeremy nu mai reprezenta decât un pretext continuu de ceartă. Lucrurile luaseră o întorsătură neașteptată. Cei trei se aliaseră împotriva ei, iar ea trebuia să se apere de una singură. Dar de ce să lupte pentru ceva atât de puțin important pentru ea?

Ciudat, dar era inevitabil.

Bărbatul o privi cu ochi strălucitori.

– În oricare altă problemă, tenacitatea ta ar fi fost lăudabilă. Păcat că ți-ai pierdut capul după Carne.

– Nu mi-am pierdut capul. Toate astea s-au întâmplat doar din pricină că știam că părinții lui și-ar fi dorit s-o apuce pe un alt drum... Au făcut sacrificii mari pentru a-l ține la facultate, îi explică ea. Mi se părea o bătaie de joc să dea cu piciorul atâtor ani de muncă.

– Și nu te-ai gândit nici o clipă că, dacă el alege greșit, tu n-ai cum să-l îndrepti? Că dacă această carieră de inginer înseamnă atât de puțin pentru el, n-ar trebui să-l forțezi s-o prefere? Nu trebuie să-mi răspunzi, știi ce vei spune. Dar mă tem că ultima mișcare a Astei te va învinge. Carne n-are curajul necesar să refuze o astfel de ofertă.

– Crezi că știi totul despre oameni, dar nu-i așa, răspunse Lisa cu vocea răgușită de mânie. Jeremy nu-i așa cum îl vezi tu! Știi că voința lui nu-i foarte puternică și că...

– Bravo! o aplaudă el cu ironie.

– e destul de maleabil, dar nu banii îl atrag, ci cariera de actor. Astra îl vrea cu disperare, de vreme ce i-a dublat salariul. Dar dacă vrea să-l convingă că reprezintă pentru ea mai mult decât un tip atrăgător care se poate descurca onorabil pe scenă, atunci ar trebui să-i prelungească cele șase luni de contract și să-l ia cu ea înapoi în Anglia. Dar nu va face asta, pentru că știe că Jeremy nu-i un actor de talent.

– Te doare ideea că ai eșuat din pricina banilor! remarcă el cu răceală.

– N-am eșuat deloc!

– Foarte bine, replică Mark. Încearcă din nou, și vezi ce reușești. Măine seară va fi ultima la bord pentru tine și pentru Carne, iar tânărul

a promis că va da un răspuns. Dacă vrei să ne despărțim dușmani, dă-i înainte cu ideea ta absurdă!

– Știi foarte bine că nu vreau asta, zise ea umezindu-și buzele uscate. Dar nu pricep de ce te-ai implicat atât de mult în problema asta. Ce câștigi dacă Astra reușește să-l convingă?

– Nimic. Ți-am oferit un punct de vedere onest și de bun-simț.

– Nu-i adevărat. Ești plin de dispreț la adresa mea și a lui Jeremy, și nervos că tu însuși nu reprezinți în ochii Astrei o cauză suficient de bună pentru a se lupta să te câștige. Ar fi trebuit să realizăm imensa onoare pe care ea – și tu – ne-o faceți pentru că ne-ați remarcat existența.

– Destul! țipă el.

Apoi redeveni tăcut și impenetrabil. Își dăduse seama că acest bărbat putea fi violent, dar nu-și imaginase că era capabil de cruzimea care se citea acum pe chipul lui.

Tânăra închise ochii.

– Îmi pare rău, zise ea. Îmi cer scuze... nu pentru cuvintele pe care le-am spus, ci pentru că nu-mi place să fiu... urâtă de cineva.

– Nu spune asta. Nu te urăsc. Dar dacă l-ai lăsa pe Carne să-și vadă de propriile probleme, ai fi surprinsă cât de repede vom depăși această ceartă.

– Nu pot face asta. Nu mă pot da la o parte.

Simțea că era prea aproape de succes pentru a renunța. Dar nu-l putea convinge pe Mark de dreptatea ei, așa cum nu-l putea convinge că o astfel de greșală putea să-l coste scump pe Jeremy.

Mark o luă de braț și o scutură cu putere.

– Vrei să spui că nu renunți?

– Mark, mă doare!

– Sper că te doare! Mă îndoiesc însă că știi cum e să fii rănit, pentru că niciodată n-ai simțit nimic profund. Vrei să mă convingi că ții la Jeremy? Asta e?

– Sunt hotărâtă să-l ajut. De ce nu privești acest lucru la fel de impersonal cum faci cu toate celelalte?

Mark deschise ușa, nervos:

– N-am de gând să fac așa ceva. Bine, dă-i înainte. Dar trebuie să te miști repede, micuț, și să nu-ți subestimezi adversarul.

După plecarea lui, Lisa reuși cu greu să se calmeze. Se simțea epuizată, de parcă ar fi alergat la maraton. Minte îi funcționa greu.

Deși se certaseră de atâtea ori, între ei exista o legătură pe care n-o putea nega. Știau foarte puține lucruri unul despre celălalt, nu avuseseră timp să se descopere și să se înțeleagă mai bine unul pe altul, și cu toata asta era convinsă că-i lega ceva indestructibil. În afară de Astra, nu-l mai văzuse conversând cu vreo altă pasageră mai mult de câteva minute. Cu ea vorbea însă, și asta părea să-i facă plăcere chiar și atunci când se certau.

Oare accidentul petrecut la hotelul din Southampton declanșase toate celelalte întâmplări ulterioare?

Mark îi spusese adineaori: "Mă îndoiesc că știi cum e să fii rănită, pentru că niciodată n-ai simțit nimic profund!". Ce naiba voia să spună cu asta? De cine fusese el rănit?

Lisa intră în baie și se spălă pe față ca să se calmeze, apoi ieși pe punte s-o caute pe Nancy.

Pe la ora șase, vasul părăsi East London, navigând în lumina aurie a soarelui la apus. Oamenii se întorseseră la bord, și Lisa îl zări printre ei pe Jeremy. Se îndreptă spre el și începură să discute.

Tânărul îi povesti că avusese o zi grea, neplăcută.

Își vizitase un verișor, iar acesta insistase să anunțe familia Carne și le dădu degrabă telefon. Părinții tânărului nu se aflau însă acasă, și telefonară abia la întoarcere.

– Am petrecut o oră incredibil de grea așteptând să sune telefonul, explică Jeremy, și zeci de minute de vinovăție conversând cu mama și cu tata. M-am simțit ca ultimul ticălos. Sunt foarte fericiți că mă întorc acasă și au pregătit o petrecere în onoarea mea. Imaginează-ți în ce situație mă aflu!

Lisa nu răspunse nimic. Era foarte straniu, dar în ultimele ore își dăduse seama că nu-i mai pasă atât de mult de viitorul lui Jeremy. Îl înfruntase pe Mark din instinct, nu pentru că era hotărâtă să-l convingă pe tânăr că greșea. Nu mai putea face nimic în această privință. Era prea obosită, prea lispită de energie pentru a se consuma cu un fapt mărunț ca ăsta.

Seara, nu se duse la cină, și primi în cabină lapte și sandvișuri. O culcă pe Nancy și ieși să se plimbe puțin pe punte. Vântul era liniștit și vremea plină de farmec. Era o noapte făcută parcă pentru îndrăgostiți. Dar dragostea nu făcea parte din lumea Lisei.

Își dorea să nu-l mai întâlnească niciodată pe Mark, să rămână în cabina ei până la finalul călătoriei.

A doua zi trecu greu. Nancy devenea din ce în ce mai nervoasă, pe măsură ce călătoria se apropia de sfârșit. Cumpărase mai de mult pentru tatăl ei o pipă și o împachetase frumos, dar acum o privea nemulțumită. Îi mărturisii Lisei că nu era încă pregătită să-l întâlnească. De ce nu venise la Cape Town să le vadă? Poate că, până la urmă, nici nu era atât de nerăbdător s-o întâlnească...

– Draga mea, îi explică Lisa, tatăl tău e doctor. Nu-și poate părăsi pacienții. Dar mâine ne va aștepta pe chei, vei vedea.

– Mai bine rămân pe vas și mă întorc în Anglia, replică fetița. N-ar fi frumos dacă toată lumea ar rămâne aici și ne-am întoarce înapoi? Și am lua-o pe doamna Basson din Cape Town...

Pentru o clipă, inima Lisei tresări. Da, ar fi minunat, atâta vreme cât Astra și Jeremy ar fi rămas în urmă.

– Peste trei săptămâni, răspunse ea întorcându-se la realitate, când vei locui din nou cu mătușa Anthea la Richmond, vei dori să din nou să fii lângă tatăl tău.

– Mi-ar plăcea să stai și tu la Durban, zise ea pentru a mia oară.

Toată ziua stătu lângă Lisa, spre marea dezagămire a lui Jeremy, și după cină o ajută să facă bagajele. Lucrurile abia mai încăpeau în valize.

Stewardul bătu la ușă și-i întinse Lisei un bilet.

– Nu se așteaptă răspuns, zise el.

Tânăra desfăcu foaia și zări scrisul Astrei. "Căpitanul Kennard și cu mine am vrea să vă invităm pe tine și pe Jeremy la cină în salonul privat de lângă restaurant. Ora întâlnirii este șapte și jumătate."

Nu era o invitație, ci un ordin. Ce tupeu avea femeia asta! Rupse biletul nervoasă, dar fu nevoită să recunoscă faptul că i se oferea o ultimă șansă de a fi aproape de Mark. Era o cină de rămas-bun și cea mai la îndemână soluție de a afla răspunsul final al lui Jeremy. Avea convingerea că Mark însuși sugerase o cină în patru și că bărbatul nu s-ar fi mirat dacă ar fi refuzat. Desigur, el nu știa că Lisa ar fi dat orice să nu piardă această ultimă întâlnire.

Alese o rochie simplă din mătase albastră, își pieptănă părul scurt și blond și se privi în oglindă. Chipul ei părea trist.

Jeremy veni s-o întrebe dacă primise invitația și păru foarte mirat de faptul că tânăra era hotărâtă să accepte.

– Ei, a venit momentul deciziei finale, zise el.

Dar Lisa nu răspunse. În noaptea asta, când se afla atât de aproape de despărțirea de Mark, nevoile și frustrările lui Jeremy își pierduseră importanța. Trebuia să se gândească la ea și la... Mark.

La șapte și jumătate intrară amândoi în salon. Mark și Astra se aflau deja acolo. Beau martini și zâmbeau fericiți.

– Ce bei, Lisa? întrebă bărbatul.

– Un sherry, te rog.

– Dă-i un gin, interveni Astra. Sherry e o băutură pentru fete bătrâne, iar Lisa e prea drăguță să ajungă așa. Pentru tine, se adresă ea lui Jeremy, whisky, nu-i așa?

Mark nu-i puse totuși gin. Îi turnă sherry și-i puse paharul în mână.

– Pari stresată, copila mea. Stai jos și încearcă să te calmezi.

Se așezară cu toții la masă, iar Mark luă loc chiar în fața ei. Bărbatul zâmbea enigmatic. Cina fu servită. Căpitanul turnă vin în pahare și-i invită pe toți să mănânce. Lisa n-avea poftă de mâncare și se strădui din greu să poată termina ce i se pusese în farfurie. Nici măcar nu participă la conversație. Când terminară de mâncat, se retraseră la altă masă să-și bea cafeaua.

Astra își aprinse o țigară și spuse:

– Ciudat, au trecut foarte repede aceste trei săptămâni. Pe alt vas, m-aș fi plictisit de moarte, dar aici... De asta am și insistat să merg cu tine, Mark. M-ai ajutat să-mi păstrez sănătatea mintală și în trecut, și voi apela la tine și pe viitor.

– Prostii, zise el leneș, ești o femeie perfect sănătoasă. De fapt, ești singura femeie pe care o știu care îmbină atât de bine afacerile cu arta.

– Mulțumesc, dragule. Venind de la tine, este un compliment cu atât mai prețios.

Câteodată, e adevărat, am îndoieli cu privire la priceperea mea în afaceri, dar asta este o altă discuție...

Vorbele Astrei rămaseră obscure pentru Lisa și Jeremy, dar Mark părea să înțeleagă perfect ce spune. Lisa tăcea. Țigara i se consuma singură în scrumieră. Atmosfera devenise tensionată.

Capitolul 9

Cel care rupse tăcerea fu Mark.

– Ei, Lisa, te-ai gândit? Vei lucra pentru Astra? întrebă el.

Lisa ezită și Astra interveni cu promptitudine, vorbind pe un ton cald și vesel, care căuta s-o încurajeze și s-o dezarmeze în același timp.

– Da, Lisa. Vrei să fii secretara mea? Înainte de a răspunde, gândește-te că-ți ofer șase luni de contract, îți voi acoperi toate cheltuielile și te las să fixezi chiar tu salariul. Tu știi mai bine de cât ai nevoie.

Tonul ei prietenesc o lăsa pe Lisa fără replică. Era ceva atât de neașteptat, de dificil de prevăzut! Și chiar în acea clipă întâlni privirea rugătoare a lui Mark. Voia el oare atât de tare ca ea să lucreze pentru actriță? Și dacă voia... de ce? Trebuia să aibă un motiv mult mai puternic decât dorința ca Astra să obțină tot ce voia, ceva inexplicabil dar puternic.

Actrița adăugă:

– Haide, Lisa, n-ai de ce să eziți.

N-ai o slujbă sigură la care să te întorci în Anglia. Și chiar dacă ai avea, o vacanță tot ți-ar prinde bine. Poți să stai o săptămână la domnul Veness, dacă vrei, și apoi să vii cu trenul la Johannesburg. Eu și Jeremy te vom caza la un hotel, nu-i așa, Jeremy?

Tânărul privi îngândurat vârful țigării pe care o ținea între degete, dar zâmbi fără să răspundă. Lisa își recăpătă stăpânirea de sine. Își reaminti că o are în față pe Astra Carmichael, o actriță experimentată, care reușea să câștige inimile tuturor. Acum se hotărâse s-o câștige pe Lisa, și folosea orice mijloc pentru a-și atinge scopul, chiar și duhul blândetii.

— Nu sunt secretară, răspunse ea cu simplitate, și ca să fiu sinceră nici nu vreau să învăț meseria asta. Poate sună ciudat, dar de-abia aștept să mă întorc la slujba de la spital.

Astra rămase la fel de drăguță.

— Îți înțeleg punctul de vedere, draga mea, dar simt că faci o mare greșală dacă alegi să te întorci în Anglia, fără să arunci o privire asupra frumuseții Africii. Alături de mine, vei avea multă libertate și te vei distra de minune. Se vor organiza petreceri, la sfârșit de săptămână vom face excursii... Spune da, Lisa.

Felul ei de a vorbi, cald și apropiat, aproape o convinse. Dar n-avea timp de sentimentalisme. De când vorbise ultima oară cu Mark, sensibilitatea ei se concentra numai asupra faptului că mâine lumea aceasta minunată, dulce și amară totodată, avea să se sfârșească.

Astfel că răspunse cu mult calm și detașare:

— Îmi pare rău dacă par nerecunoscătoare, dar propunerea ta nu mă atrage defel. Cred că este vorba despre prudența tipic englezească.

— Ți-e frică să trăiești departe de țară? interveni Mark.

— Nu mi-e frică, răspunse ea încetitor, evitând să-l privească.

Dar cunosc mai bine Anglia, asta-i tot.

– Deci, ți-e frică, întări el. Ți-e frică de necunoscut. Vrei să te întorci în colțișorul tău de lume, unde nimic și nimeni nu-ți amenință liniștea. Nu așa se trăiește, Lisa, și dacă ești sinceră cu tine însăși, trebuie să recunoști că nu așa vrei să trăiești. Să rămâi în Africa de Sud e riscant, ai dreptate. Dar Astra a călătorit mult, și poate avea grijă de tine.

Lisa se întoarse către el și-i zări ochii de un albastru intens.

– Nu-i vina mea că nu mă ridic la înălțimea dorințelor voastre. Și tu și Astra așteptați prea multe de la mine.

Astra se uită către Mark și ridică din umeri. Cuvintele ei fură enigmatice:

– Suntem niște brute, Mark. Amândoi luptăm să obținem tot ce dorim și nu ne interesează ce cred ceilalți.

Se întoarse apoi către Jeremy și-i spuse:

– Mi s-a părut că vrei s-o ai lângă tine pe Lisa, Jeremy. Îmi pare rău dacă am interpretat greșit și am intervenit brutal în viața voastră.

Era un atac subtil. Îi sugera tânărului că nu-i pasă de Lisa. Dar Jeremy reacționează foarte calm.

– Dacă aș putea să-i ofer Lisei casa pe care o merită, ripostă el, m-aș mărita cu ea chiar mâine. Asta în cazul în care mă vrea de soț, desigur. Nici nu știi de câte ori m-am gândit ce bine ar fi fost dacă aș fi avut cu zece ani mai mult.

Astra râse și-l bătu prietenește pe spate.

– Mă bucur că nu ești, dragul meu. Altfel, ce m-aș fi făcut?

Urmă o tăcere stânjenitoare. Lisa, conștientă de privirea pătrunzătoare a lui Mark, înțepeni în scaun. Era atât de dificil s-o înfrunte pe Astra, dar războiul cu Mark era cu mult mai greu de purtat.

Bărbatul se adresa însă lui Jeremy:

– Ei, Carne, tu n-ai nimic de spus? Nu te poți ascunde la nesfârșit în spatele Lisei.

– E nedrept ce spui. Am fost cât de poate de cinstit cu Astra, se apără el. Mi-ar plăcea foarte mult să devin actor, fie și numai pentru câteva luni, dar am alte angajamente pe care trebuie să le respect. M-am gândit la asta noapte de noapte...

– Și ai vorbit cu Lisa zi de zi!

– Da, desigur. Lisa este o persoană de încredere, care mi-a amintit că am anumite responsabilități. Nu m-a lăsat să uit datoria pe care o am față de părinții mei.

O privi pe Astra în ochi și continuă:

– Ai fost atât de bună cu mine și-mi pare teribil de rău că nu-ți pot oferi un răspuns clar, dar n-am ce face. Mai am nevoie de un scurt răgaz. Măine mă duc să-mi văd părinții, voi discuta cu ei problema și-ți voi telegrafia la Johannesburg cât pot de repede.

Timp de câteva secunde, nimeni nu păru să bage de seamă cuvintele lui Jeremy. Astra și Mark o priveau cu atenție pe Lisa. Tânăra n-avu curajul să-l privească pe căpitan. Dacă ar fi făcut-o însă, ar fi văzut că în ochii lui nu se citea ostilitatea.

Astra, încă stăpână pe situație, dar ușor enervată, fu cea care rupse tăcere:.

– Spune-mi, Jeremy, trebuie să-i mulțumim Lisei pentru această decizie? Așa și bănuiam, continuă ea, văzând că tânărul tace, dar dacă bunăstarea ta o interesează atât de mult, atunci de ce vrea să te priveze de oportunitatea asta? Eu zic să semnezi contractul înainte să ne despărțim. În fond, dragul meu, zâmbi ea cu multă căldură, toată munca noastră a fost numai și numai în acest scop. Dacă vrei, du-te să-ți vezi părinții, dar nu uita că stagiunea se deschide peste zece zile.

Nu cred că-ți cer prea mult, dacă te rog să semnezi din seara asta.

Jeremy zâmbi, dar continuă să tacă. Lisa îl plăcu în aceste momente mai mult decât îl plăcuse vreodată. Iată că eforturile ei erau răsplătite din plin.

– Jeremy are dreptate, interveni ea. Părinții săi i-au găsit un serviciu bun. A renunța la el în favoarea unei cariere nesigure reprezintă un pas prea mare și destul de periculos.

Apoi, privind în jur pentru a vedea reacția celor doi, continuă grăbită:

– Nu-ți pasă deloc de Jeremy, zise ea, adresându-se Astrei. E important doar în măsura în care te pune pe tine în valoare. Din nefericire pentru orgoliul tău însă, nu l-ai convins. Încă mai poate vedea limpede.

Se ridică în picioare.

– Știu că nu-mi vei ierta niciodată asta, dar trebuie să-ți spun...

– Lisa! Țipă Mark. Nu-i nevoie să continui, sentimentele ți se citesc pe față. Hai să zicem că ai câștigat, adăugă el cu un ton superior. Logica ta nu-i perfectă, dar hotărârea ta este greu de combătut. Probabil că motivele tale nu se limitează la această chestiune ca afacere, ci au o rațiune mai puternică.

Luând o țigară din pachet, căpitanul adăugă împăciuitoare:

– Să bem un pahar de vin.

Dar Lisa nu mai putea rămâne în aceeași încăpere cu ei.

– Nu pentru mine, mulțumesc. Noapte bună!

Nu-și dădu seama care dintre ei răspunse. Mark o însoți până la ușă și se despărți de ea cu o plecăciune. Ușurată și recunoscătoare că momentul de care se temuse se sfârșise, Lisa ieși.

Era ultima ei noapte pe Wentworth.

Peste o săptămână sau două, avea să se afle din nou la bordul unui vas, alături de alți oameni, necunoscuți. O importantă etapă din viața ei ajunsese la un dramatic final. Ei, asta era. Cerurile puteau să se dărâme, dar ea trebuia să meargă mai departe. Nu-i folosea la nimic să-și dorească să nu fi călătorit vreodată pe Wentworth.

Nu, nu-i părea rău că-l cunoscuse pe Mark, ci era tristă că nu se ridicase la înălțimea așteptărilor sale. Bărbatul ăsta nu era un oarecare. De acum înainte, oricare altul va fi comparat inevitabil cu el, și va fi găsit necorespunzător. Nu se putea căsători cu nimeni altcineva, pentru că Mark îi luase tot, și nu-i mai lăsase nimic de oferit.

Se uită la luminile gălbui pe care vasul le arunca pe apa întunecată și-și dădu seama că întregul ei sistem de valori fusese dramatic schimbat. Nu va mai fi niciodată aceeași.

Acum o lună, n-ar fi crezut că există dragoste neîmpărtășită. Acum devenise mai modestă, mai înțeleaptă.

Durban apărură în depărtare a doua zi la ora unsprezece. Oamenii se adunaseră pe punte, gălăgioși. Cu toții priveau hotelurile de pe Esplanadă.

Nancy și Lisa erau la fel de puțin bronzate ca în momentul îmbarcării. Bagajul lor era deja făcut și, cu mult timp înaintea debarcării, cele două se îmbrăcaseră deja pentru plecare. Nancy purta o rochie albastră cu dungi albe, iar Lisa o fustă din in verde și o bluză albă de bumbac.

Lisa știa că trebuia să rămână calmă, să-și ignore sentimentele și să se pregătească pentru întâlnirea cu doctorul Veness. Era foarte probabil ca bărbatul să n-o mai cunoască. Nu-i scrisese niciodată ei personal, astfel că erau aproape niște străini.

Cel mai dureros gând era însă că trebuia să se gândească imediat la întoarcere. Și-ar fi dorit să aibă parte de o vacanță în care inima ei să aibă timp să se vindece și să-și recapete puterea de a lupta. Gândul unor alte săptămâni petrecute pe mare reprezenta un adevărat coșmar. Se plimbă cu Nancy fără țință pe punte, privind din când în când țărmlul care se apropia.

– Se simte o aromă de mirodenii, zise Nancy, dezamăgită. Aerul e prea încărcat. Crezi că mă voi obișnui vreodată cu asta?

– Bineînțeles, răspunse Lisa mecanic. Totul va fi nou și interesant la început, dar te vei obișnui fără să-ți dea seama cu toată această nouă frumusețe. Poate că mătușa Anthea te va vizita din când în când.

– Și doamna Browne?

– Nu cred. Are o familie numeroasă.

– Doamna Browne crede că Africa e plină de sălbatici.

– Atunci, scrie-i și povestește-i că nu-i așa.

Se opriră lângă un grup care privea țărmlul prin binoclu. Deodată, Nancy exclamă:

– Uite-l pe căpitanul Kennard. Vine spre noi, Lee.

Lisa privi într-acolo. Într-adevăr, Mark se apropie de ele. Nu le salută, ci zise brusc:

– Vrei să vii cu mine în cabină? Am să-ți spun ceva.

– Și mie? întrebă Nancy.

Bărbatul păru gata să izbucnească, dar se stăpâni și reuși să zâmbească, adăugând:

– Da, și ție.

Lisa îi întinse o mână tremurătoare și răspunse:

– Mai bine ne-am lua rămas-bun aici, Mark.

– N-am venit să ne spunem la revedere, zise el. Pentru numele lui Dumnezeu, Lisa, se uită toată lumea la noi, continuă el nerăbdător.

Tânăra își dădu abia acum seama de enormitatea acestei întâmplări. Vasul se opri și căpitanul ieșise pe punte, părăsindu-și postul. Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, Mark adăugă:

– Avem destul timp, și insist să vorbim acum.

O luă de braț și o forță să-l urmeze. Nancy o luase deja înainte. Mark le conduse în cabina lui privată.

Tăcerea ciudată din încăpere era grea, ca avertizarea unui pericol. Chiar și Nancy simți că era ceva în neregulă și începu să tremure, înainte de a se lăsa moale pe un scaun.

Lisa rămase în picioare, privindu-l palidă spre căpitan.

– Tocmai am primit un mesaj de la cineva din Durban, zise rapid bărbatul. Ți-am spus cândva că am niște afaceri aici – la fel cum am avut și la Cape Town – și se pare că voi fi ocupat mai mult de o zi. Ei, așa merg lucrurile în meseria mea. Datoria mea trebuie să vină înaintea oricărui alt lucru. Îți știu adresa din Durban. Îți voi scrie, Lisa.

Tinerei, această promisiune i se păru o crudă ironie. Dintr-o dată, își dădu seama că Mark bănuia că era îndrăgostită de el și voia să-i arate cât de lipsite de speranță erau sentimentele ei.

– Nu-i nevoie să te deranjezi, Mark. Nu voi sta mult la Durban.

– Mai e ceva, începu el. N-am timp să-ți explic totul...

– Te rog, se apără ea. Afacerile tale nu mă interesează.

– Foarte bine, răspunse el dur. Toate lucrurile dintre noi au rămas nelămurite și tu preferi să le lași așa. În sufletul tău, ești convinsă că

am vrut să te rănesc și că am avut motive personale pentru a te îndemna să faci un lucru sau altul. Poate ar fi fost mai bine să nu încerc să te influențez în nici un fel. Vei locui la familia Carne după ce pleci de la doctorul Veness?

– Nu cred. Nu mi-am făcut planuri, dar nu cred că Jeremy va juca vreun rol în viitorul meu. Cred că ar trebui să te întorci la treabă. Pasagerii vor deveni îngrijorați, adăugă ea, epuizată.

Ochii bărbatului se îngustară.

– Ar trebui să te fac să revii la realitate, pentru că pari hotărâtă să te opui oricărui lucru pe care ți-l spun. Acum, trebuie să-mi iau la revedere de la tine, Nancy.

Ascultătoare, fetița se ridică. Mark se aplecă și o sărută pe obraz.

– Dacă Lee nu vă scrie, eu am s-o fac, răspunse ea.

– Mulțumesc. Foarte drăguț din partea ta.

Nancy se îndreptă spre ușă și privi înapoi.

– Pe Lee n-o sărutați?

– Nu, răspunse el. Nu cred că i-ar plăcea felul în care aş face-o.

Nancy, desigur, crezu că vorbele lui reprezintă o glumă.

– Ai grijă de tine, zise căpitanul către Lisa, și să te gândești din când în când la mine. Și pentru numele lui Dumnezeu, încearcă să fii cinstită cu tine în ceea ce-l privește pe Carne.

Plecară amândouă. Lisa privea tristă în pământ, gândindu-se că, dacă destinul n-ar fi hotărât altfel, ar fi putut fi soția iubitoare de care Mark avea nevoie.

Lisa nu-și mai amintea detaliile coborârii la Durban. Păstra amintirea aglomerării din port, dar nici unul din episoadele întâlnirii cu doctorul Veness sau ale despărțirii de Jeremy nu-i rămăseseră întipărite în minte. Sigura senzație pe care era capabilă s-o simtă cu

tărie era sentimentul de pustietate lăsat în inima ei de momentul părăsirii vasului.

Străbăteau străzile întortocheate din Durban. Priveliștea era minunată. Abia atunci își dădu seama de expresia posomorâtă a lui Nancy. Privi către bărbatul care conducea și realizează că, permițându-i fetei să stea lângă Lisa pe bancheta din spate, doctorul Veness făcuse o primă mare greșeală. Locul lui Nancy trebuia să fie de la bun început lângă tatăl ei.

De dragul copilei, Lisa fu fericită să vadă că locuința doctorului era spațioasă și era înconjurată de o grădină impresionantă.

Intrară cu toții și doctorul pregăti el însuși ceaiul, pe care-l servi în sufrageria mare și frumos mobilată.

– O vei întâlni pe doamna Hatherly la prânz, zise el zâmbind către Nancy. Sunt foarte norocos că am întâlnit-o. E bătrână, văduva unui ofițer, și abia așteaptă să te cunoască și să aibă grijă de tine. Cred că o vei plăcea, Nancy.

Lisei, aceste cuvinte i se părură că sună mai mult ca o avertizare. "Ar fi bine s-o placi", se traduceau vorbele lui. Tonul și atitudinea însemnau atât de mult în ochii lui Nancy, încât era ciudat ca un bărbat obișnuit să lucreze cu bolnavii să fie atât de puțin precaut în relația cu propriul copil. Doctorul Veness era însă un tip rece.

După câteva clipe de tăcere, telefonul se auzi sunând și bărbatul spuse:

– Mă scuzați o clipă. Trebuie neapărat să răspund.

Când plecă, Nancy împinse cu furie paharul cu suc de portocale din fața ei.

– Îi pare rău, zise ea. Îi pare rău că sunt aici.

Lisa o îmbrățișă:

– Nu-i adevărat, draga mea. Cred că-i e teamă că nu-l vei plăcea, ceea ce înseamnă că trebuie să-i arăți că-l iubești. Trebuie să vă ajutați unul pe altul, pentru că ați fost despărțiți multă vreme. Încearcă să zâmbești și să pari interesată de casă. E și casa ta acum, și cred că-i va plăcea asta.

Lisa continuă să-i vorbească în șoaptă, spunându-i că în sfârșit visul de a avea o familie și o casă i se împlinise. Apoi o duse în dormitor, unde începură să despacheteze bagajele. Doctorul Veness fusese destul de atent încât să cumpere pentru fiica sa o colecție de cărți de Dickens și câteva volume pentru copii.

Cărțile și decorul alb-roz al dormitorului o ajutară pe fetiță să se liniștească. Astfel că la sosirea doamnei Hatherly, Nancy păru hotărâtă s-o accepte. Femeia părea o bună administratoare. Le vorbea băieților care serveau la masă cu autoritate, iar mâncarea, preparată sub supravegherea ei, era gustoasă și foarte frumos prezentată.

Dar există femei pe care un copil inocent le respinge instinctiv. Doamna Hatherly era una dintre acestea. Lisa era conștientă de teama stârnită în Nancy de acest personaj și n-o putea învinovăți pe copilă.

Pe parcursul zilei, Lisa își dădu din ce în ce mai bine seama că Nancy și tatăl ei aveau nevoie de mai multă apropiere. Când fetița se duse la culcare și doamna Hatherly era ocupată în bucătărie, Lisa se hotărî să-i vorbească doctorului Veness. Intră în biroul lui personal, și bărbatul își ridică privirea din hârtiile care ocupau întreaga masă. Îi zâmbi și, deși obosit, acest zâmbet i se păru sincer și spontan.

– Ia loc, Lisa. Trebuie să te felicit, ai făcut o treabă minunată cu Nancy. E foarte cuminte și reținută. Nu-i ușor s-o înțelegi.

– Veți reuși, cu siguranță. Își dorește foarte mult să fiți mândru de ea.

– Mi-a fost greu s-o revăd, trebuie să mărturisesc. Seamănă foarte mult cu mama ei. Trebuie să-mi povestești totul despre ea, ce-și dorește, ce-i place să facă... Mi-am dat seama și din scrisori, dar vreau să aud și de la tine. Sunt convins că atât eu, cât și Nancy suntem foarte norocoși că ai intrat în viața noastră. Tocmai îi scriam Antheei cât sunt fericit că ai ajuns în sfârșit.

Lisa își împinse scaunul mai în față. Nu-i plăcea misiunea pe care o avea de îndeplinit, dar n-avea de ales.

– Nu sunt convinsă că merit întru totul laudele dumneavoastră, doctore Veness. La Las Palmas s-a petrecut un incident de care trebuie să știți și de care mă consider vinovată.

Tânăra îi relatează rapid întâmplarea și continuă:

– A fost numai vina mea, iar rapiditatea cu care a fost găsită se datorează numai căpitanului Kennard. Recompensa de o sută de lire pe care a trebuit s-o plătească mă apasă încă. Trebuia să aflați totul astăzi, pentru că vasul pleacă mâine seară și...

– Am înțeles, răspunse doctorul Veness. Mă bucur că ai fost sinceră cu mine, Lisa. Ceea ce-mi dovedește încă o dată că Nancy s-a aflat pe mâini bune. Astfel de întâmplări sunt obișnuite când e vorba de copii și nu sunt condamnabile. Din câte mi-am dat seama, Nancy s-a descurcat foarte bine, ceea ce e o schimbare importantă. Îmi amintesc cât era de timidă și de sperioasă când am plecat. Uită întâmplarea. Îi voi trimite un cec căpitanului Kennard chiar mâine dimineață.

– Aș vrea să plătesc chiar eu banii.

– Nu te pot lăsa să faci așa ceva.

– Totuși...

El îi opri protestele cu un gest hotărât și calm. Îi mai puse câteva întrebări, și se despărțiră.

Când Lisa se înapoie în dormitor, fu convinsă că făcuse alegerea bună când îi mărturisise întâmplarea.

În următoarele zile, cele două fură plimbate prin oraș și pe plajă. Privă fermecate plantațiile întinse de banane, casele localnicilor, ale albilor și ale indienilor. Vizitară chiar și un templu indian. Se scăldară în Oceanul Indian și se plimbară fericite pe dig, bucuroase de lucrurile noi și interesante pe care le descopereau.

Aveau atâtea lucruri de făcut, și zilele treceau atât de repede... Lisa începuse să se vindece. Dar când auzi sirena care anunța plecarea vasului Wentworth, simți că gâtul i se usucă și lacrimile îi inundară obraji. După o noapte de chin și suferință, se trezi a doua zi mai calmă, dar pustiită.

Doctorul Veness își făcu timp să stea cu Nancy și, treptat, copila se apropie de el. Cu doamna Hatherly problema era însă mai complicată. Nancy vorbea cu ea politicos, dar rece. Prin urmare, Lisa începu să fie bănuită că o stârnise pe Nancy împotriva ei.

Îi luă o săptămână doctorului Veness să priceapă că administratoarea casei și copila lui nu se înțelegeau deloc. Iar atunci când făcu descoperirea, o chemă pe Lisa în biroul lui și o întrebă dacă bănuielile sale erau adevărate.

– Mă tem că da, răspunse Lisa. E urât din partea copilei, dar nu cred că va înceta până când nu voi pleca.

– Mă întreb dacă e adevărat. Copiii se adaptează repede, dar schimbarea petrecută în viața ei a fost enormă. Ai mai putea sta cu noi, Lisa?

– Cred că da, zise ea încet.

Nu era așteptată în altă parte și se temea că nu i se putea aranja foarte repede o călătorie decât pe un vas mic.

– Mi-ar plăcea să rămâi. Nu pot s-o concediez pe doamna Hatherly, pentru că e foarte bună în ceea ce face. Poate că Nancy va capitula cu timpul. Și apoi, va fi bine și pentru tine să te bucuri de o vacanță.

– Călătoria a fost ca o vacanță. Aș fi bucuroasă să muncesc.

– Bine. Oricum ar fi, voi fi bucuros să rămâi.

Apoi, scoțând un plic din buzunar, continuă:

– Am primit o scrisoare de la căpitanul Kennard, în care-mi mulțumește pentru cec. Știu că ați devenit prieteni, și de aceea m-am gândit că vrei s-o citești.

Lisa luă scrisoarea cu mâini tremurânde și parcurse repede rândurile, până ajunse la partea finală: "Vă rog să transmiteți toate cele bune domnișoarei Lisa Maxwell și minunatei dumneavoastră fiice".

Tânăra înapoie scrisoarea doctorului.

– Ei bine, asta e ultima oară când voi auzi de el, zise ea cu detașarea unei dureri prea mari pentru a putea fi exprimate.

– Poate te va căuta data viitoare când ajunge la Durban. Vasul se întoarce la fiecare șase săptămâni.

Șase săptămâni! Până atunci, ea va fi de mult plecată.

"Vă rog să transmiteți toate cele bune domnișoarei Lisa Maxwell" ... Aceste cuvinte erau de o insuportabilă cruzime. Îi arătau clar că totul între ei se terminase. Probabil că bărbatul nu intenționase nici o clipă să-i scrie ei personal și cu aceste câteva vorbe intenționa să scape de datorie.

Capitolul 10

A doua zi, telefonă Jeremy. Lisa fu uimită de bucuria care o cuprinsese la auzul vocii lui. Tânărul se afla la Johannesburg și o ajuta pe Astra să "antreneze" un om pentru rolul principal.

– Deci, tu ai renunțat? Părinții tăi n-au fost de acord? Întrebă Lisa.

– Bineînțeles că nu, doar mi-ai spus că nu vor fi. Dacă le-aș fi spus însă că nu voi fi fericit făcând altceva, m-ar fi lăsat să devin actor. Părinții sunt niște ființe ciudate.

– Cât timp vei mai sta acolo?

– Câteva zile, până la sfârșitul lunii. Apoi, voi începe să lucrez. Va fi oribil...

– Ei, nu poate fi atât de rău, râse Lisa.

– Sper că nu. Tu cât mai rămâi la doctorul Veness?

Ascultă cu atenție explicațiile, apoi zise râzând:

– Deci, te afli acolo pe termen nelimitat? O, ce bine! Când mă voi întoarce acasă, te voi duce să vezi niște locuri de vis. Doctorul Veness nu se supără că ai un admirator, nu?

Lisa închise telefonul, gânditoare. Nu i-ar fi stricat să-l revadă pe Jeremy și să audă vești despre Astra. Era o prostie din partea ei să-și dorească atât de tare să păstreze legătura cu prietenii de pe vas, dar ei erau singurele ei cunoștințe într-o lume complet nouă.

Ciudat, dar o altă prietenă pe care și-o făcuse la bord o vizită în curând la reședința doctorului Veness. Coborând din dormitor, pentru că auzise voci străine în hol, o zări stând liniștită pe canapeaua din sufragerie. Lisa se opri și exclamă bucuroasă:

– Doamna Basson! Ce surpriză plăcută să vă văd la Durban!

– M-am îmbarcat pe primul vapor care ajungea aici, explică femeia. Cum te simți, draga mea?

– Bine, minți Lisa.

Observându-i ochii încercănați, doamna Basson răspunse:

– Mi se pare că tu și orașul ăsta nu prea vă împacăți. De altfel, nici mie nu mi-a prins bine Cape Townul. Copiii mei cred că sunt egoiști pentru că vreau să-i iau cu mine în Anglia, după ce s-au obișnuit la școala de aici.

Continuând să vorbească, doamna Basson cercetă cu ochi curioși casa.

– Are ceva dintr-un mausoleu, nu?

– Cred că doctorul Veness a cumpărat casa cu tot cu mobilă de la un cuplu de bătrâni care voiau să se întoarcă acasă în Anglia.

– Nu te enervează decorul?

– Este o casă ușor medievală, există chiar și o femeie-dragon, râse Lisa. Dar cred că ar putea deveni fermecătoare cu o minimă investiție. Doctorul poate să-și permită asta, dar mă tem că nu-i prea pasă.

– Dar ar trebui să-i pese, decretă doamna Basson. Când Nancy se va duce la școală, va trebui să-și invite prietenii aici.

Iar fetele sunt foarte sensibile la mediul în care cresc...

Lisa îi făcu semn că doctorul Veness se apropie.

Bărbatul ezită o clipă, apoi intră în cameră.

– E ora ceaiului, zise el, privind-o curios pe Laura Basson.

Lisa făcu prezentările, apoi se așezară cu toții pe canapea. Laura acceptă o țigară din partea doctorului și începu să vorbească la fel de nestânjenită:

– Dacă ați tăia cei trei copaci din față, ați obține o vedere superbă asupra golfului, iar încăperea ar fi mai luminoasă.

– Bănuiesc că e așa cum spuneți, replică bărbatul. Eu n-am prea folosit camera asta, înainte de sosirea fetei. Nu m-a interesat deloc priveliștea.

Și nici alte lucruri, își zise femeia în sinea ei, privindu-l cu atenție. Își aminti că Nancy îi spusese că tatăl ei avea aproape cincizeci de ani. Își arată vârsta, hotărî ea. Era tipul de bărbat care se dedicase total soției sale și care rămăsese pustiit după moartea ei. Venise în Africa de Sud să uite totul, dar descoperise cu durere că amintirile nu aparțin de un anumit loc. Știa asta din propria experiență.

Doctorul nu vorbea prea mult, dar părea fericit în compania celor două femei. Existența lui era limitată la casă și la cabinetul de consultații din centrul Durbanului. Avea câțiva prieteni doctori, dar nu se vedeau prea des, și nici unul dintre ei n-ar fi venit neanunțat. Această casă era o replică perfectă a celei de la Richmond.

Nancy intră și ea în sufragerie, venind din grădină. Se opri o clipă în pragul ușii, nevenindu-i să creadă cine era musafirul, apoi îi sări în brațe Laurei.

– Bună ziua, doamnă Basson. Locuiți la Durban? Unde vă sunt inelele? Zise ea dintr-o suflare.

– Mi s-au furat din camera de hotel, răspunse femeia.

– Doamne! Ce lovitură! exclamă Lisa.

– Nu valorau foarte mult, și erau oricum asigurate.

Nu valorau mult! Acele diamante imense și safirele, perlele... Și toate erau primite de la soțul ei... Era ceva în faptul că doamna Basson privea cu detașare pierderea bijuteriilor.

Domnul Veness își privi fiica plin de curiozitate. Era atât de veselă, de jucăușă de când o văzuse pe Laura Basson. De ce oare nu se comporta la fel și cu doamna Hatherly?

– Vă rog să ne vizitați oricând doriți, zise el către musafiră. Vreți să rămâneți la cină?

– Mi-ar plăcea foarte mult. În schimb, am să le invit pe Nancy și pe Lisa mâine în oraș.

Bărbatul fu de acord cu acest aranjament și plecă, lăsând-o pe Lisa să-și arate casa musafirei.

– Sărmanul doctor! zise Laura Basson când rămase singură cu Lisa. Nu va avea o viață prea ușoară... am observat că fetița și doamna asta care se ocupă de casă nu se prea înțeleg.

– A angajat-o pentru că nu poate avea singur grijă de toată casa și pentru că femeia e foarte tăcută și reținută. El însuși pare un tip lipsit de emoții.

Până și cu Nancy se comportă la fel.

– Atunci, ar trebuie să-l înveselim, hotărî doamna Basson.

Zis și făcut. În următoarea duminică, îi invită pe toți la picnic. Bărbatul părea mult mai tânăr îmbrăcat în haine lejere, iar Lisa observă că și doamna Basson era mai veselă, mai înfloritoare.

Ziua petrecută departe de casă fu foarte distractivă și plină de aventuri amuzante. Jucară tot soiul de jocuri, luară masa afară, iar

Nancy se cățăără în copaci și adună banane sub privirea indulgentă ai tatălui ei.

Aerul era calduț și umed, iar când se urcară în mașină pentru a se întoarce acasă, cerul avea frumoase nuanțe violete.

– N-am mai ieșit niciodată la picnic, mărturisi doctorul, și acum îmi dau seama că a fost o prostie din partea mea, de vreme ce sunt mereu liber la sfârșit de săptămână. Ar trebui să ne mai întâlnim și săptămâna viitoare.

Nimic din tonul lui nu arăta entuziasmul, dar se vedea că se simțea mult mai bine.

O dată cu sosirea doamnei Basson, chiar și viața Lisei deveni mai fericită, mai împlinită. Când Jeremy veni și el în vizită ca să le anunțe că începuse să lucreze în Durban, Lisa își dădu seama că lucrurile începuseră să se așeze pe un făgaș normal.

Zilele petrecute în familia Veness reprezentau o succesiune de surprize agreabile. Nancy era în vacanță, iar doamna Basson venea adesea în vizită sau îi scotea pe toți în oraș. Câteodată, Jeremy o invita pe Lisa la cină. Luna trecu repede.

Într-o dimineață, tânăra citi în ziar că vasul Wentworth sosise în Cape Town și realizează că se afla în Durban de mai bine de cinci săptămâni. Își dădu seama că peste o săptămână vaporul se va afla din nou la Durban. Spera să-l revadă pe Mark și apoi să se înapoieze acasă. Câteva ore visă la șansa de a se întoarce pe Wentworht, dar apoi își dădu seama că locurile puteau fi deja ocupate. Și apoi, ce aștepta de la această nouă călătorie? Nimic bun!

În același ziar, găsi un articol despre succesul obținut de Astra cu noua ei piesă. O poză mare o arăta pe actriță zâmbind fericită către public. Jeremy păru foarte încântat când zări fotografia.

– Am văzut-o jucând scena asta. Era magnifică. Piesa se va juca trei săptămâni. Nu vrei să mergem s-o vedem?

– Dar Johannesburg e departe.

– Draga mea, distanțele nu reprezintă nimic în țara asta. Drumurile sunt bune. Dacă plecăm la șase dimineața, vom ajunge sâmbătă la prânz și ne vom putea întoarce chiar a doua zi.

– Nu vreau să merg sâmbăta asta. Vasul Wentworth va ajunge aici chiar atunci.

– Bine, vom merge peste două săptămâni.

Existența Lisei se ghida acum după opririle vasului. Mai erau două zile până ajungea la Durban, dar așteptarea era din ce în ce mai grea.

În seara dinaintea sosirii, abia dacă dormi. Își imagina traseul vasului, secundă cu secundă. Aproape că putea simți mirosul oceanului. Se întreba dacă Mark se mai gândise vreo clipă la ea, după scrisoare trimisă doctorului Veness. Își aminti apoi, cu durere, că bărbatul îi spusese că peste o lună de la despărțire nici măcar nu se vor mai recunoaște. El, desigur, va rămâne în inima ei pentru totdeauna și poate... poate că nici ea nu fusese atât de ușor de uitat.

La micul dejun, abia putu să mănânce. Când doamna Basson o invită la plimbare, Lisa îi răspunse cu un zâmbet luminos:

– Am auzit că Wentworth ajunge în port dimineață. Mergem să-l vedem?

– De ce nu? aprobă cealaltă.

De când pricepuse că Jeremy Carne nu putea fi iubitul tinerei, începuse să cerceteze alte piste și ajunsese la concluzia că Mark Kennard jucase un rol important în viața Lisei.

– Să mergem, adăugă ea.

Cred că se vede deja la orizont.

Nancy merse și ea. Doamna Basson se purta cu fetița ca și cum ar fi fost propria ei fiică.

Se aflau toate trei în mașină, privind pe geam peisajul superb care se perinda prin fața lor.

Vaporul începuse să se vadă în depărtare. Era imens, splendid. Probabil că Mark se afla pe puntea de comandă, conducând intrarea vasului în canal. Lisa era fericită că-l va putea vedea și în același timp înfricoșată de această perspectivă.

Doamna Basson opri motorul, privind către Lisa, care devenise foarte palidă.

– Bun, zise femeia. Vom bea aici o cafea și vom merge la doc mai târziu, după ce toți pasagerii coboară.

Când în sfârșit ajunseră, descărcarea bagajelor era pe terminate. Vasul părea gol. Doar un ofițer se plimba pe punte.

– De ce nu urcăm la bord? întrebă Nancy.

– Nu putem, răspunse doamna Basson. Faptul că ai călătorit o dată cu acest vas, nu-ți dă dreptul să-l vizitezi de fiecare dată când e în port. Dar cineva dintre noi se poate duce. Lisa...

– Nu, se sperie tânăra. Nu, a fost o prostie să vreau să văd vasul. Să ne întoarcem acasă! hotărî ea.

Doamna Basson vru să replice, dar chiar atunci se auziră strigate de cineva de la bord.

– Bună dimineată! Deci, te afli încă în țara soarelui, zise ofițerul privind către Lisa. Te întorci cu noi?

Era ofițerul care-i înlesnise cândva o întrevedere cu Mark. Lisa clătină din cap.

– Nu, răspunse în locul ei Laura Basson, am venit doar să vă vedem. Ați călătorit bine?

– Da, oceanul a fost calm, și n-am avut nici un copil răătăcit în Canare, răspunse el, zâmbind către Nancy.

– Ce mai face domnul Kennard? întrebă doamna Basson.

– Sper că bine. Nu mai e cu noi.

– Nu mai e cu voi... Ce înseamnă asta? tremură Lisa. Nu mai e căpitan?

– Nu. Avem un altul.

– E normal să se schimbe căpitanul?

– Căpitanul Kennard a fost pe vas doi ani, dar în ultima vreme era foarte hotărât să plece. Cu toții îi simțim lipsa, pentru că era un om de nădejde.

– Se va duce pe alt vas?

– Poate, dar cred că abia la toamnă.

– Înțeleg, răspunse Lisa mecanic. La revedere.

Următoarele minute i se părură mai dureroase decât tot ce trăise până atunci. Se îndreptă spre mașină alături de Nancy și Laura Basson, urcă fără să-și dea seama și privi pe geam fără să vadă.

Șocul pe care-l suferise fusese enorm. Acum câteva clipe, credea cu toată tăria că Mark se afla pe vas. Dar își dăduse seama că se înșelase. Bărbatul se afla undeva în Anglia și probabil că uitase definitiv de Africa de Sud.

Greșeala ei o trezi la realitate, arătându-i cât de mult o orbiseră propriile dorințe și speranțe. Toată săptămâna se pregătise pentru întâlnirea cu Mark, oricât de scrută și de oficială. Se vedea stând în cabina lui și regăsind liniștea acestei încăperi. Poate că ar fi trăit din nou sentimentul agonizant de a fi ignorată de recii ochi albaștri, dar oricât de mare ar fi fost prețul, Mark s-ar fi aflat acolo.

Trebuia să-și revină, să renunțe la aceste sentimente fără sens.

Trebuia să uite această dragoste absurdă.

Luă rapid o hotărâre și o puse îndată în aplicare. După o scurtă consultație în cabinetul doctorului Veness, se duse și cumpără un bilet de întoarcere. Plecarea urma să aibă loc peste trei săptămâni, și până atunci trebuia s-o convingă pe Nancy să se poarte frumos cu doamna Hatherly, deși n-avea nici cea mai vagă idee cum să procedeze.

Doamna Basson, care sugerase odată că se va întoarce cu Lisa în Anglia, acum se răzgândise. Voia să-și aducă fiica în vacanță la Durban. Fiica ei, care avea paisprezece ani, avea s-o ajute pe Nancy în perioada grea care urma după plecarea Lisei. Laura Basson îi promisese de asemenea s-o ia pe Nancy în oraș sâmbăta care urma, în timp ce tânăra și Jeremy avea să se ducă la Johannesburg.

Lisa încercase să anuleze întâlnirea. N-avea nici un chef s-o vadă pe Astra Carmichael pe scenă și nici măcar nu se simțea în stare să facă o asemenea călătorie.

– Ești supărată pentru că ți-ai cumpărat biletul de întoarcere, o certă Jeremy. Și pe bună dreptate, pentru că aici ai mulți prieteni care te vor lângă ei. Iar dacă vrei să muncești, sunt sigur că îți vei găsi o slujbă bună.

– Dar unde voi sta? Nu pot locui la doctorul Veness.

– Avem o cameră liberă la fermă, răspunse Jeremy. În fiecare dimineață, te pot aduce eu în oraș.

– Ești foarte drăguț, Jeremy, dar nu pot să stau la tine.

– Dacă m-ai iubi, am putea să ne căsătorim.

– Dar și tu trebuie să mă iubești.

– Știu că relația noastră nu va merge, admise tânărul. M-am bazat atât de mult pe tine, încât ai ajuns să mă disprețuiești. Mi-ai arătat care-mi sunt limitele. În sfârșit, ridică el din umeri cu un aer filozofic,

spectacolul de sâmbătă rămâne în picioare. Am cumpărat bilete și am închiriat deja camere la hotel.

În dimineața plecării, Lisa se hotărî să privească această călătorie ca pe un itinerariu educativ. În fond, ar fi fost o prostie din partea ei să se întoarcă în Anglia fără să cunoască mai bine această zonă din Africa unde avusese norocul să ajungă.

Detașată, observă plantațiile imense de banani și ananasi. Zări femeii indiene, cu soții și copiii lor. Remarcă faptul că bărbații indieni erau mult mai apropiați de odraslele lor decât englezii și că le suportau năzbâtiile cu un zâmbet indulgent.

Grădinile erau mai frumoase în interiorul țării decât cele de pe coastă.

– Johannesburg e cunoscut sub numele de "micul New York". Viața de aici e foarte trepidantă, îi explică Jeremy.

Când ajunseră în oraș, Lisa își dădu seama că numele i se potrivea de minune. Mașinile aglomerau șoselele, iar mulțimea pestră de oameni era absolut uimitoare. Labirintul de străzi și motocicliști, aglomerația și zgomotul continuu i se păreau Lisei aproape ireale. Comparată cu Johannesburgul, Londra era liniștită și plictisitoare.

Hotelul lor se afla în partea de nord. De la fereastră, se zărea un mare bulevard. Serviciile hoteliere în Africa de Sud erau foarte bune, iar hotelul unde se cazaseră era unul dintre cele mai cunoscute din zonă.

La cină, Jeremy fu foarte vesel.

– După reprezentatie, vom mege la un club să dansăm, anunță el.

– Nu uita că mâine dimineață trebuie să ne întoarcem cu mașina.

– E ușor să conduci aici. Nu sunt curbe la fiecare cincizeci de metri, ca în Anglia.

Se uită în jur după chelner și comandă șampanie, explicând:

– Astra și șampania sunt făcute una pentru alta, Lee.

Se vedea că o admiră încă pe actriță. Acum că se afla în afara lumii lui obișnuite, putea să-și arate atașamentul față de cel mai important lucru care i se întâmplase în viață. Lisa și-l imagina peste câțiva ani într-un post de conducere la firma de motoare, cu o mașină scumpă, o soție drăguță și o vilă la malul mării, povestind la partidele de golf jucate cu vecinii cum refuzase cândva oferta Astrei Carmichael de a deveni actor. Jeremy nu era născut pentru a atinge culmile sau fundul prăpastiei. Cât de norocos era!

Piesa i se păru Lisei destul de comună, dar Astra reuși să-i dea profunzime. Văzând-o, trăiai alături de ea fiecare clipă. Era superbă.

După terminarea reprezentației, Jeremy o întrebă pe Lisa:

– Vrei să mergem în culise? Nu cred că voi mai putea veni la spectacol încă o dată. Ar fi păcat să nu vorbim cu ea. Cred că va fi foarte încântată să te vadă.

– Mă îndoiesc, replică tânăra.

– Nu-i o femeie rea, Lee. Nu i-a plăcut că nu ne-a putut convinge pe nici unul, dar acum toate astea nu mai au nici o importanță. Pentru ea, munca ei e primordială, știi foarte bine. Te rog, vino cu mine.

Pentru că și ea simțea nevoia s-o vadă, Lisa îl urmă. Un tânăr luă biletul înmănat de Jeremy și se întoarse să-i conducă în cabina actriței.

Astra se demachia. Părea obosită. Numai ochii ei vrezii arătară că-i recunoaște.

– Bună Jeremy... Lisa. Ce faceți aici?

– Am venit să te vedem, răspunse Jeremy.

Fără să se îndoiască de faptul că au bătut atâta drum doar ca să-i vadă spectacolul, Astra nu păru deloc surprinsă:

– Drăguț din partea voastră. Ce părere ai de personajul principal masculin, Jeremy?

– Mi-a plăcut.

– Nu ești invidios? Nu, nu cred că ești, îi zâmbi ea în oglindă. Pentru asta trebuie să-i mulțumești fetei de lângă tine. Chiar așa, zise ea întorcându-se către Lisa, credeam că abia aștepti să te întorci în Anglia și să-ți găsești o slujbă... plictisitoare. Ce s-a întâmplat? Țara asta te-a cucerit, nu-i așa? Chiar și pe mine... Mi-ar plăcea să mai stau.

– De ce nu rămâi? Lumea te place. Poți duce spectacolul și la Cape Town sau la Durban. Spuneai că n-ai nimic programat după terminarea contractului de aici.

– N-am, dar vreau să iau o pauză. Singurul mod de viață pe care nu l-am încercat este statul acasă.

Jeremy râse, dar Lisa deveni atentă. Descoperirea o nouă latură a personalității Astei.

– Dacă te măriți, vei renunța la scenă? Întrebă Jeremy.

– Pentru o vreme, da. Bărbații nu sunt prea încântați de femeile care muncesc.

Se ridică și o privi pe Lisa.

– Ai mai auzit ceva de Mark? o întrebă ea.

– Nu, ce te face să crezi că am fi păstrat legătura?

– Nimic, ziceam și eu. Am primit de la el o scrisoare acum două zile în care mă ruga să vorbesc cu omul care se ocupă de casa din Cape Town.

– Casa din Cape Town? Casa lui Mark?

– Nu știi? Eu și Mark am vizitat câteva când am ajuns în oraș. Se pare că s-a hotărât și vrea s-o cumpere.

– Se va stabili aici?

– Cred că da. Va începe o afacere, dar cred că există o mulțime de detalii legale pe care trebuie să le rezolve mai întâi.

Restul conversației, Lisa nu-l mai auzi. Pleacă destul de repede. Ajunși la mașină, Jeremy îi aminti de clubul pe care i-l recomandase recepționarul hotelului.

Mai târziu, zăcând în patul de la hotel, Lisa își spuse că niciodată nu i se întâmplase nimic mai rău. Mark își cumpăra o casă la Cape Town, iar Astra se pregătea pentru viața de soție. Probabil că se înțeleseseră dinainte. Astra avea să termine spectacolele și apoi se va îndrepta spre sud. Până atunci, detaliile afacerii aveau să fie puse la punct și cei doi se puteau căsători.

Mark renunțase la mare pentru ea. O iubea suficient pentru a face acest sacrificiu.

Astra va experimenta un stil nou de viață. Și după aceea? Se va întoarce la singura și prima ei dragoste? Asta îl va distruge pe Mark, îl va face să urască toate femeile? Știa că bărbatul ăsta merita ceva mai bun.

De ce nu-și folosea judecata rece pentru a întrezări viitorul care-l aștepta? Iubirea întunecă orice judecată, constată ea.

Era bucuroasă că alesese să se întoarcă acasă. Nu mai avea ce face aici.

Capitolul 11

După întoarcerea la Durban, vremea se răci. Diminețile erau senine, dar către după-amiază norii se adunau pe cer și ploaia începea brusc.

Nu mai puteau ieși la picnic.

La primul semn de furtună, Lisa o chema pe Nancy în casă și, dacă doamna Basson se afla la ei, era invitată să rămână la cină. Pe la ora zece seara seara, cerul se limpezea din nou.

Din pricina depresiei sale, Lisa nu remarcă faptul că Laura Basson părea din ce în ce mai tânără și mai înfloritoare. Într-o zi, când se aflau amândouă în sufragerie, doamna Basson îi zise cu tristețe:

– Săptămâna viitoare nu vei mai fi aici să vorbești cu mine. Îmi vei lipsi, Lisa.

– Sper că vei veni în continuare s-o veдеți pe Nancy, nu? Mi-ar plăcea să învețe să se poarte frumos cu doamna Hatherly.

– Cred că face progrese. Duminica trecută, tatăl ei mi-a zis... se întrerupse ea, zâmbind. Da, am fost aici, răspunse ea la întrebarea

nerostită a tinerei. Cât timp tu și Jeremy ați fost la Johannesburg, am venit aici. Mi s-a părut că doctorul se simte singur, și am avut dreptate. S-a bucurat mult când m-a văzut.

Tăcu o vreme, apoi întrebă:

– Lisa, i-ai spus tu doctorului Veness că sunt bogată?

– Nu, de ce?

– Nu contează. Dacă tu nu i-ai spus, înseamnă că nimeni altcineva n-a făcut-o, așa că nu știe. Slavă Domnului!

Lisa tăcu, mirată. În penumbra încăperii, chipul doamnei Basson era greu de descifrat, dar vocea ei îi arătă că femeia zâmbește.

– Mă voi căsători cu doctorul. Nu cred că mă va cere foarte curând, dar o va face. Și cum îmi doresc foarte mult să se întâmple asta, voi avea răbdare și voi aștepta până când va fi pregătit... cred că vestea te uimește.

– Da, răspunse tânăra.

Dar, după o scurtă reflecție, mintea ei acceptă justetea acestui pas și fericirea care avea să urmeze pentru toți trei: pentru doamna Basson, pentru Nancy și doctor.

– Dar credeți că domnul Veness își dorește asta? Întotdeauna mi s-a părut că nu mai vrea să se căsătorească.

– Asta pentru că ești tânără și ideile tale despre căsătorie sunt idealiste. Doctorul Veness a avut parte de o asemenea căsnicie, la fel și eu. Acum, avem nevoie de cineva cu care să împărțim bucuriile vieții. El e un bărbat înțeleghător, Lisa; vede și aude mai multe decât crezi. Și e foarte singur. De aceea a trimis după Nancy.

– Dar ar fi putut s-o facă mai devreme.

– N-avea încă o administratoare de încredere.

– Doctorul Veness vă place, zise Lisa. Și fetița la fel.

– Da. De fapt, Nancy a fost motivul pentru care m-am hotărât să organizez ieșirile la iarbă verde. Mi-am dat seama că amândoi sunt fericiți. Dar n-a fost o decizie ușoară. În aceste săptămâni, am trecut prin stări contradictorii. Știi, am fost foarte ușurată când mi s-au furat bijuteriile. Întotdeauna am simțit că soțul meu mi-a oferit mai mult decât i-am dat eu lui, și probabil de aceea am rămas legată de memoria lui. Am regretat mult și m-am chinuit. Acum că m-am eliberat de toate acele daruri scumpe, pot vedea totul cu mai multă claritate. Și eu i-am oferit multe. Nu era genul vesel, dar i-am dat toată fericirea pe care am putut să i-o dăruiesc și doi copii pe care i-a iubit mult. Nu l-am iubit pentru banii lui, deși eram bucuroasă că-i are. De când a murit, n-am mai avut nici un scop în viață și mă simțeam nefolositoare.

Femeia răsuflă adânc și continuă:

– Dacă ce ți-am spus se realizează, nu voi mai fi nevoită să mă întreb ce să fac cu banii pe care-i am. Voi putea să-i ajut pe pacienții doctorului Veness. E ciudat, zâmbi ea, întotdeauna m-am temut de o a doua căsătorie, pentru că eram sigură că banii vor fi atracția oricărui pretendent. Cu doctorul, lucrurile stau cu totul altfel. Dacă ar ști că sunt bogată, nu m-ar mai cere niciodată.

Lisa își dădu seama că planul doamnei Basson era perfect. Speranțele ei erau pure și lipsite de egoism. Nancy se va dezvolta bine și armonios, va înflori sub grija atentă a femeii, iar doctorul Veness va fi un soț devotat și loial.

Nu-i va dăruii dragostea pe care i-o purtase primei soții, dar Laura Basson nu pretindea asta. Erau niște oameni care trecuseră de perioada romantică a vieții, dar puteau trăi alături în pace și fericire anii pe care-i aveau în față, alături de cei trei copii.

Deodată, Lisa se simți nefericită.

I-ar fi plăcut să se afle aproape de ei, să vadă cum toate aceste planuri se împlinesc, dar știa că Laura Basson nu i-ar fi împărtășit nimic, dacă plecarea ei n-ar fi fost iminentă.

Afară se auziră tunete și lumini violet brăzdară cerul. Vântul răvăși plantele și îndoi copacii, apoi ploaia începu să lovească în geamuri.

Cele două aprinseră lumina. Doctorul Veness veni acasă, obosit după o zi petrecută la cabinet și la clinica din oraș. Cinară împreună la șapte și jumătate, și puțin după ora nouă Nancy se duse la culcare.

Nu mult după aceea, sună telefonul. Doctorul răspunse și vorbi o vreme din biroul personal, apoi apără în sufragerie îmbrăcat în haine de stradă și cu geanta în mână.

– Am primit un telefon și trebuie să ajung în oraș. Dacă vreți, vă pot duce până la Avalon, doamnă Basson, și voi găsi mâine pe cineva care să vă aducă mașina. Nu-i bine să conduceți pe o ploaie ca asta.

– E foarte draguț, mulțumesc. Chiar mă întrebam ce să fac.

Plecară împreună, iar Lisa rămase pe fotoliu cu cartea deschisă pe genunchi. Inevitabil, începu să se gândească la cei doi. Păreau fericiți alături. De multe ori se gândise că ar fi fost mai bine să aleagă orice alt vas în locul lui Wentworth pentru călătoria în Africa de Sud, dar acum își dădea seama că din tot acest rău se născuse un lucru minunat. Dacă totul mergea bine, cinci persoane își vor găsi fericirea. Iar ea era numai una. Și poate că și tristețea va deveni mai suportabilă cu timpul.

Plănuise să-și ocupe fiecare secundă din călătoria de întoarcere și era pregătită să gonească din preajma ei orice tânăr care semăna cu Jeremy Carne.

Probabil că ploaia încetase, pentru că doamna Hatherly ieșise afară și plecase la prietenele ei cu care juca bridge. În scurt timp însă, se auziră din nou tunete și fulgerele luminară cerul.

Ploaia începu să cadă în cascade, iar lumina electrică se stinse.

Pentru câteva minute, Lisa rămase în continuare pe fotoliu. Lumina se mai oprise și altădată pe timp de furtună, dar nu noaptea. Știa că în bucătărie se afla o lanternă. Se îndreptă într-acolo.

Cineva sună la ușă. Lisa înlemni. În jurul ei era întuneric, ploaia se auzea neîncetat afară și cineva se afla la ușă, probabil căutându-l pe doctor. Luă lanterna și o aprinse. Se duse la ușă și deschise, temătoare.

Zări o haină de ofițer de marină, apoi îndreptă lanterna spre chipul bărbatului.

– Ce s-a întâmplat? Întrebă Mark intrând în casă. S-a oprit lumina?

Lisa nu răspunse îndată. Bărbatul îi luă mâna în mâna lui rece și fata fu străbătută de un scurt fior.

– Ce surpriză plăcută, zise ea în sfârșit.

– Da? Ești singură?

– Cu Nancy, dar copila doarme. Avem lumânări în bucătărie. Stai aici, le aduc îndată.

– Vin cu tine.

Lisa era conștientă de prezența lui în spatele ei și emoția o sufoca. În ciuda rațiunii, își dădea seama că sperase cu disperare să-l revadă. Dar revederea îi provoca teamă. Bărbatul părea la fel de distant ca întotdeauna. Nimic nu se schimbă.

Găsi lumânările. Mark aprinse chibritul și înfipse lumânările aprinse în sfeșnic. Lumina pâlpâia în bucătărie. Lisa era palidă, iar părul ei părea argintiu. Ochii bărbatului erau întunecați.

– E o noapte îngrozitoare pentru o vizită de curtoazie.

– Am aterizat acum o oră, m-am cazat la hotel și am venit direct aici.

– Ai venit cu avionul din Anglia?

– Da.

Lisa nu mai zise nimic.

– Ciudată întâlnire, nu? continuă el. N-aș fi crezut că vom fi atât de puțin bucuroși de revedere.

Lisa trase un scaun și se așează la masă.

– Îmi pare rău. Dacă n-ai fi sosit tocmai când s-a oprit lumina, te-aș fi primit... altfel. Să mergem în sufragerie, să-ți ofer ceva de băut.

– Nu, mulțumesc, zise el luând un scaun și așezându-se lângă ea. Nu te așteptai să mă mai vezi?

– Nu mi-ai scris, așa cum ai promis.

– Ți-am scris de mai multe ori, dar scrisorile n-au ajuns niciodată până la poștă. Dacă nu te-ai fi grăbit să-l pui pe doctor să-mi trimită cecul ăla, ți-aș fi scris de la Cape Town. De ce ai făcut asta, Lisa?

– De ce i-am spus doctorului despre ce s-a întâmplat la Las Palmas? Trebuia s-o fac.

– Dar nu s-ar fi grăbit să-mi trimită cecul pe vas printr-un mesager, dacă nu l-ai fi rugat chiar tu. Ar fi așteptat să ajung la Cape Town sau la Londra. Tu l-ai pus să rezolve datoria înainte să plec din Durban, pentru că voiai ca totul să se termine între noi.

– Știi bine cum a fost. Nu m-ai plăcut, pentru că nu i-am făcut pe plac Astrei, replică ea.

– Oprește-te! ordonă el.

Deci, încă nu putea să audă vorbindu-se rău de Astra. Atunci, de ce se afla aici, și nu la Johannesburg, cu femeia aia? De ce venise să-i tulbure liniștea?

– Am venit, zise el răspunzând întrebării ei tăcute, pentru că sora doctorului mi-a telefonat și mi-a spus că te pregătești să te întorci acasă.

– Anthea? Ai vorbit cu ea? Întrebă ea uimită.

– Da. Am fost nevoit s-o fac, pentru că era singura mea legătură cu tine. M-am întâlnit cu ea a doua zi după ce am ajuns la Southampton și am rugat-o să-mi dea vești despre tine.

– Și ce a crezut femeia?

– Nu știu și nici nu mă interesează. L-ai mai văzut pe Carne?

– Ocazional.

– Are de gând să se căsătorească?

– Nu cu mine. Eu mă întorc acasă.

– Asta este prima dată când stăm împreună ca doi oameni obișnuiți. Pe vas, eram înconjurați de ofițeri și de pasageri, existau atâtea reguli între noi.

N-am vorbit niciodată ca un bărbat cu o femeie, pentru că funcția îmi impunea un anumit comportament, care nu includea seducerea unei anumite pasagere.

– Ai fi dorit... să seduci pe cineva?

– E așa de greu de crezut? Ești drăguță, atrăgătoare, tânără... În sala de mese, te urmăream adesea. Apoi, într-o zi, l-am văzut pe Carne sărutându-te pe obraz.

– Atunci s-a schimbat totul. Ai început să mă disprețuiești. M-a sărutat numai o dată și abia dacă am observat. Nu te-am mințit, ți-am spus despre asta.

– Te-a sărutat, ai zâmbit și brațele voastre s-au unit. Dar trăiești încă numai pe jumătate, Lisa.

N-ai fost niciodată geloasă, n-ai dorit niciodată ceva ce nu poți avea, n-ai fost niciodată măcinată de gânduri dureroase, care nu te lase să dormi.

Se ridică în picioare și se apropie de ea. Părea trist.

– Nu ești fericit, Mark, șopti ea.

– Nu, nu sunt, și din păcate nici nu pot alunga starea asta cu un hohot de râs. Ironia a fost dintotdeauna arma mea, dar acum am pierdut-o.

Parcă toate lucrurile au complotat împotriva mea. Înainte să mă îmbarc pe Wentworth, știam de afacerea de care ți-am vorbit și de faptul că s-ar putea să nu mă mai întorc pe mare.

– Povestește-mi, îl rugă ea.

– Compania navală a hotărât să inaugureze o nouă linie pentru pasageri și marfă de la Laos la Mombasa. Propunerea se discuta de un an. Am fost delegat să discut cu cei din Cape Town și din Durban și să fac un raport. La Londra, am lucrat asupra detaliilor. Vom începe peste două luni și am fost ales să coordonez toată afacerea.

– Despre asta era vorba?

– Da, dar mi-am cam pierdut cheful.

– Ești doar obosit.

Bărbatul tăcu mult timp, apoi se hotărî să vorbească din nou:

– Ești o lașă, Lisa. Ai respins toate atențiile mele.

– Nu, nu. Pur și simplu nu puteam crede că sunt adevărate.

– E atât de greu să crezi că sunt îndrăgostit de tine? Presupun că atitudinea ta e de înțeles. Nu mă puteam apropia de tine pe vas, iar tu mi-ai înțeles greșit toate intențiile. Dacă aș fi fost sigur că afacerea de aici se va încheia cu bine, te-aș fi făcut să-mi promiți în dimineața

despărțirii că te vei întoarce la Londra cu avionul imediat ce-ți terminai treaba la familia Veness. Dar totul era atât de dificil! Nu-ți puteam oferi bani de avion, deși – scuză-mă că-ți spun – mi-am dat seama că nu ești foarte bogată. Mi-a fost greu, Lisa.

– Înțeleg, răspunse ea.

– Astfel că, neavând ce face, am încercat să te țin aproape de mine prin intermediul Astrei.

Terminasem toate negocierile, știam că afacerea se va face, dar tu nu voiai cu nici un preț s-o ajuți pe Astra, iar eu nu-ți puteam pretinde nimic.

Lisa strânse spătarul scaunului și zise cu greutate:

– Deci... totul depindea de această afacere? Ce s-ar fi... întâmplat dacă nu se realiza?

– Aveam dreptul la trei luni de concediu. Aș fi venit aici să te găsesc.

Se opri o clipă, apoi reluă:

– Bun, asta e. Sunt îndrăgostit de tine. Nu vreau să-ți cer imposibilul, dar te rog să-mi acorzi șansa de a ne cunoaște mai bine. Măine, vreau să mergem la Cape Town.

Vreau să petrecem împreună fiecare zi, să vedem cum ne înțelegem, ce avem în comun. Peste două săptămâni – la sfârșitul lunii – vreau să te cer de soție.

Uimită, ea îl privi cu ochi mari. Să-i fie soție! Oare era conștient de ceea ce spune? Râse și replică:

– Te simți fericit că mă iubești?

– Voi fi fericit numai atunci când mă vei iubi și tu. Te previn însă că voi fi foarte direct. Nu voi apela la minciuni frumoase.

Vreau numai adevărul.

– O, Mark!

Vocea ei slăbi. Bărbatul veni lângă ea, îi luă fața în mâini și o privi cu ochii lui albaștri.

– Înțelege? Te iubesc, zise el.

– Sunt... fericită.

Se afla în brațele lui. Sărutul lui o surprinse. Nici nu visase să fie sărutată astfel vreodată.

– Nu spui nimic?

– Ba da, șopti ea. Dar mai întâi am o rugămintă. Te rog să nu aștepti ziua nunții că să mă mai săruți o dată.

– Începi să mă iubești?

– Am început în urmă cu mult timp.

De fapt, cred că ne-am îndrăgostit unul de altul în același timp. Îmi amintesc că am suferit enorm când mi-ai spus că vom uita unul de altul foarte repede.

– Era o încercare de autoapărare. Ne cunoașteam de puțin timp, dar mi-am dat seama că mă gândeam la tine în fiecare clipă. Nici o femeie n-a putut interveni vreodată între mine și munca mea. Apoi, a apărut Carne.

Nu-mi dădeam seama de ce te implicai atât de mult în problemele lui. Îmi dau seama acum că n-aveai nici un interes, ci o făceai numai din bunătate, dar pe atunci începusem chiar să-l urăsc.

– Atunci, de ce ai insistat atât de mult ca Jeremy să accepte oferta Astrei, iar eu să mă angajez la ea?

Astfel, am fi fost mereu împreună.

– Speram că va fi orbit de ea și nu va mai avea timp de tine.

Mai știi ceva de Astra?

– Am vorbit cu ea sâmbăta trecută, la Johannesburg.

– Da? Atunci, ai auzit de casa din Cape Town.

– Da, dar nu mi-a dat prea multe detalii.

– E o casă foarte frumoasă, dar o vilă de zece camere mi s-a părut prea mare pentru un burlac. Chiar când am mers s-o vedem, mătușa lui Carne, pe care am întâlnit-o la Monarch, mi-a spus ceva despre logodnă...

– Mark, îmi pare foarte rău... Vezi tu...

– Nu trebuie să te scuzi, Lisa. Ai avut dreptate să-mi spui atunci, înainte de a ajunge la Durban, că pretind prea mult de la tine.

Mi se părea că trebuie să știi totul despre mine, fără ca eu să-ți spun ceva.

– Măcar dacă mi-ai fi trimis o scrisoare din cele pe care mi le-ai scris, iubitele!

El o luă de mână.

– Mai spune o dată.

– Iubitule. Nu mă crezi că te iubesc? Și eu am suferit mult, pentru că am auzit-o pe Astra spunând cândva că ești singurul bărbat cu care s-ar mărita.

Și sâmbătă, când am văzut-o, mi-a spus de casa pe care ți-ai luat-o și de faptul că abia așteaptă să fie casnică.

– Drăguța de tine! Te-ai speriat? Nu trebuia.

Astra e actriță. Joacă la fel de bine pe scenă și în viață. Era probabil doar un rol...

– Deci, n-am de ce să fie geloasă?

– Nu, să mergem să sărbătorim.

– Pe ploaia asta?

– Vom chema un taxi.

– Dar n-o pot părăsi pe Nancy.

Doamna Hatherly nu-i aici.

– Atunci, o vom chema înapoi la datorie.

– Va crede că suntem nebuni.

– Da, suntem, copila mea, și mă bucur de nebunia asta. Dar suntem ca și logodiți, nu-i așa?

– Da, răspuse Lisa.

– Și cum sunt liber aproape o lună, vom avea timp să ne căsătorim.

– O, Mark...

Sărutul lui îi opri cuvintele pe buze.

Mai târziu, se aflau pe balconul hotelului, privind marea. Ploaia încetase și luna se întrezărea printre nori.

Dansaseră, luaseră cina și se plimbaseră pe malul mării vorbind, descoperindu-se unul pe altul și râzând într-una ca doi copii.

Mark o întrebă, privind-o cu nesăț:

– La ce te gândești, ochi cenușii?

– Mi s-a părut, pentru o clipă, că suntem încă pe vapor, dar sunt fericită că nu-i așa.

– Și eu la fel.

Dacă ne-am fi aflat acolo, acum ar fi trebuit să te îndemn să te duci în cabină, domnișoară Maxwell.

– Ai fi fost oficial ca întotdeauna. Mark, ești sigur că nu-ți va lipsi marea?

– Îmi va prinde bine o pauză.

Am ceva mai important de făcut acum.

– Ce anume?

– Să am grijă de tine.

Am lângă mine o ființă minunată. Îmi plac ochii tăi, Lisa, părul, buzele tale și te vreau atât de mult... Te voi iubi întotdeauna. La ce-mi mai trebuie marea?

Sfârșit

CONCURS DE CREAȚIE

2007

Se pot înscrie toți doritorii care au cel puțin douăzeci de ani și liceul terminat.

– Se iau în considerare numai lucrările care au maxim 80 de pagini dactilografiate (cu 40 de rânduri pe pagină)

– Se elimină lucrările care au greșeli gramaticale legate de:

- grafii greșite,
- cacofonii,
- dezacorduri gramaticale,
- sintagme și expresii eronate, nefericit folosite, etc.

– Acțiunea este alertă cu personaje în diverse situații:

- la prima dragoste,
- căsătorite,

-
- divorțate,
 - cu sau fără copii.
 - Locațiile atât cele din țară cât și cele din străinătate să fie cunoscute.
 - Acțiunea să fie credibilă și se poate desfășura:
 - integral în țară sau în străinătate,
 - combinat în țară și în străinătate.

Vor fi selecționate 10 lucrări ce se vor anunța în cărțile noastre.

Ele vor rămâne în portofoliul de lucrări în vederea unor eventuale tipări.

Manuscrisele vor fi trimise pe adresa:

S.C. ALCRIS 94 Difuzare S.R.L., str. Teodosie Rudeanu, nr.54, sector 1, București;

Manuscrisele dacă sunt în format digital se vor trimite pe adresa de e-mail: office@alcris.ro

LUCRĂRILE PRIMITE NU VOR FI RETURNATE.

Solicitanții la

„CARTEA PRIN POȘTĂ“

se pot adresa

„S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“

București, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1

tel. 021-223.63.07. sau C.P. 41-129.

Pentru relații editoriale se pot adresa editurii:

str. Panait Istrati 62, sector 1

tel/fax 021-224.16.98

tel.: 021-665.45.65

*În **ITALIA** detailiștii și cititorii noștri fideli se pot adresa pentru cumpărături sau abonamente la oricare din cele șapte colecții ale noastre: **El și Ea**, **Romantic**, **Roz**, **De Aur**, **Nostalgic**, **Polițista**, **Mari Romane de Dragoste**, la numărul de telefon: 00393480820307.*